

277. POGlavJE

Jutranje navidezno sonce. Adamova jeza in kletev. Božanska potrpežljivost in spokojnost.

1. Dobro uro pred sončnim vzhodom ni bil razen starega očeta Adama nihče na nogah.
2. Ja, Adamu bi bilo celo všeč, da bi tu in tam koga oštel, ki bi še spal ob tem pomembnem trenutku, ko ob njegovem prebujenju ni bila vidna več niti ena zvezda.
3. Toda, ko je videl počivati na tleh celo visokega Abedama med drugim Abedamom in Henohom, se ni upal reči ničesar, ampak se je prizanesljivo in strpno vdal v usodo.
4. Vendar pa je bilo od vsepovsod slišati jutranjo hvalnico in veliko slavljenja in hvaljenja iz vseh smeri, toda na višinah doslej še ni bilo slišati ničesar.
5. To je bil za Adama spet nov kamen spotike. Zelo rad bi besnel nad mlačnostjo izvoljencev, če bi imel le najmanjšo spodbudo visokega Abedama.
6. Toda Abedam je še vedno počival med prej omenjenima priljubljenima in še vedno ni kazal nobenega znaka, da bi želel kmalu vstati.
7. Adam se je močno popraskal za ušesom in vseeno ostal tiho.
8. Seveda, si je rekel: "To je zares sramota za nas izbrance, da nas vsi okoliški otroci v vsem prehitevajo in so nam za zgled, medtem ko bi morali biti mi tisti, ki bi tako delali. Toda kaj bi se dalo tukaj storiti, ko On še vedno počiva!"
9. Če se le drago sonce ne bi pojavilo preden zapojemo našo jutranjo hvalnico!
10. V preteklih časih smo začeli z jutranjim obrokom že dolgo pred sončnim vzhodom, toda danes sonce grozi, da nas bo našlo še vedno v ležečem položaju ali vsaj počivati na tleh.

11. Ampak, kaj se da tu narediti? Zagotovo Njega ne morem zbuditi.
12. Kajti naša jutranja hvalnica je bila vedno v Njegovo čast.
13. Ker pa On še vedno počiva, bi bilo zagotovo zelo nespodobno sedaj nekaj storiti in s tem motiti Njegov počitek.
14. Vendar je vseeno neprijetno, kajti razen mene in Eve nihče noče vstati!
15. Če bi le sonce zamujalo, bi bilo še vedno znosno, toda če nas sonce zateče v tem stanju, kaj si bodo ostali otroci začeli misliti o nas?
16. Ne, tak pogled bi bil zame grozen, zato odlašaj, odlašaj, ti marljivo sonce!
17. Ko se je Adam nekaj časa še vedno ukvarjal s temi groznimi mislimi, glej, je zagledal sonce, ki se je nenadoma pojavilo izza obzorja!
18. Sedaj je bilo Adamovega potrpljenja konec, tako, da je zato na tleh ležečega Seta dregnil, da je ta nekoliko preplašen takoj skočil pokonci in vprašal Adama:
19. »Dragi oče, ali kaj želiš? Če je tako, mi daj takoj ukaz, da ga bom lahko takoj izvršil popolnoma v skladu s tvojo voljo in po tvojih potrebah!«
20. Adam je s prstom takoj pokazal na sonce in rekel Setu: »Poglej tja, kako visoko je sonce že vzšlo in poslušaj kako se z vseh strani razlega jutranja hvalnica in pozdravi soncu!
21. Toda več kot pol naših še vedno spi, kar je vendar nezaslišana sramota za nas najvišje izbrance!
22. Ne, ne, sploh ne vem kako bi si pomagal in si svetoval!«
23. Tedaj je Set pogledal sonce, ki je bilo že zelo visoko in opazil, prvič, da je njegov sij zelo medel, in drugič, da je le brezoblična kepa namesto lepe okrogle oblike.
24. Ko je opazil to zelo sumljivo okoliščino, je Set takoj rekel Adamu:
25. »Poslušaj, dragi oče, če se ne motim, sedaj morda ne more

biti prav daleč od vzhajanja pravega sonca!

26. Glede tega navideznega sonca pa samo bolj natančno poglej in se boš lahko kmalu sam prepričal kako je s tem soncem in kaj je s to nekoliko strašljivo jutranjo hvalnico!«

27. Šele sedaj je Adam bolj natančno pogledal 'sonce' in kmalu spoznal svojo napako.

28. In, ko je bolj pozorno prisluhnil še vedno trajajoči jutranji hvalnici, je lahko kmalu razbral naslednje kratke verze:

29. 'Hvaljen bodi, veliki bog tam doli v globinah;

Slavimo tebe, veliki Lameh, in zvijače tvoje modrosti!

30. S svojo močjo si za nas prebudil pravo sonce,
in tvoja so vsa ta velika dela, ki pripadajo le tebi.

31. Lameh, veliki bog, sedaj si zapolnil celotno nebo
in pogubil starega nemočnega Boga!

32. Sedaj utrujen in omagan s svojimi spi in se z njimi prav udobno greje v žarkih tvojega sonca!

33. Te besede so tako močno vznemirile Adama, da je zavpil:
»Zavoljo vsemogočnega Boga, kakšen preklet dan je to, kakšno prekleto sonce in kakšna prekleta hvalnica?«

34. Tedaj se je visoki Abedam malo dvignil z zemlje in vprašal Adama: »Adam, kaj te muči, da tako preklinjaš?«

35. In Adam, ki se je ves tresel, je odgovoril: »O Abedam! Poglej ta lažni dan, ki je pravo Satanovo delo!«

36. Na to je Abedam rekel: »Adam, zakaj ga ti sedaj sodiš? Glej, zaradi tega Zemlja ne bo prešla, ta dan se bo na Zemlji množil kot plevel in tega plevela se ne bo dalo izkoreniniti do konca vseh časov!«

37. Toda Adam je zakričal: »O sveti Oče, potem pa ga uniči za vedno!«

38. Ampak Abedam je odgovoril: »Glej, tudi tvorec tega dela je svoboden kakor ti in živi iz Mene, zato mu pustiva njegov čas, naj ga razteguje kolikor hoče!

39. Vendar, ko bo enkrat Moja večnost prišla nadenj, se bo

njegova velika norost razkrila v svetlobi resničnega dneva!

40. Zato bodi tiho, do trenutka, ko te bom prebudil zjutraj na pravo nedeljo!

41. Zato se tudi ponovno uleži nazaj na zemljo! Vendar, ko bom Jaz vstal, potem vstanite vsi, kajti Jaz bom vstal na pravo nedeljo in vas prebudil po Mojem duhu.

42. Do takrat pa pustimo Satanu, da se igra svoje igrice v resnično blatnih Lamehovich globinah! Amen.«

43. Te besede so pomirile Adama; Abedam pa se je takoj spet ulegel na zemljo in Adam, Set in Eva so sledili Njegovemu zgledu in se niso več ozirali na Lamehovo sonce z nižin.

278. POGlavJE

Jutranji vihar na višinah. Gospodov jutranji blagoslov.

1. Adam je zaprl svoje oči, kakor hitro je bilo mogoče, da ne bi vanje prejel en sam žarek lažnega dneva; in tako so očetje še naprej počivali približno pol ure.

2. In, ko je te pol ure minilo, se je iznenada pojavil silen vihar. Njegovi vrtinci so ruvali največja in najmočnejša drevesa, zrak je paralo na tisoče in tisoče bliskov in švigale so strele, na sosednih gorah so mogočni ognjeni srebri iz njihovih temeljev izpodkopali velike kose kamnin in jih razpršili po zraku kot lahko pleve.

3. Stalno treskanje strel je v Adamu vzbudilo pretiran strah, tako da je pomislil: 'Moj Bog in moj Gospod in dragi sveti Oče! Če te je Tvoj veliki nasprotnik leviatan, ta mogočna kača vse pogube, vendarle uspel ukaniti in se sedaj, ko si med nami s svojimi blagoslovi, zavihtel na prestol Tvoje večne svetosti, kaj bomo storili?

4. Kaj se bo zgodilo s Tvojo sveto obljubo?
5. Če je Tebi, O sveti, dragi Oče, Satan odvzel oblast, kaj bo potem z nami?
6. To besnenje elementov nad nami je zagotovo znamenje, da je Satanu uspela njegova velika hudobija!
7. O Oče, Oče! Kaj se bo zgodilo z nami?'
8. Glej, to so bile Adamove misli, v katere je bil zatopljen, in ker še vedno nisem nič naredil, je bil skoraj prepričan, da smo Jaz, vključno z njim in vsemi otroki, postali Satanovi ujetniki, tako da je končno zopet odprl svoje oči in zaskrbljeno pogledal proti Meni, da bi videl, če sem tam še nepoškodovan s Svojimi otroki.
9. In, ko je tako odprl svoje oči, se je še bolj vznemiril ob uničujočih prizorih ognja in viharja. Kajti, zdelo se mu je, kot da je videl raztresene goreče kose porušene gore leteti po zraku in tu in tam z velikim treskom pasti na zemljo.
10. Ko je gledal ta pojav je kmalu glasno zakričal in Me klical: »Abedam, Abedam, Ti sveti Oče, če Ti je ostalo še kaj moči, se dvigni nad tega Tvojega in našega največjega sovražnika in ga prisili, da se umiri in spozna svojo nemoč pred Teboj, drugače smo izgubljeni!«
11. Ob tem Adamovem kričanju so vsi otroci vstali in bili zaradi grozljivih prizorov in zloveščih Adamovih besed vsi, razen Henoha, Jareda, Lameha in njegove žene Gemele, Horeda in Naeme, Uraniona, Gabiela in njegove žene Aore in njune hčere Puriste, Lamela, Pariholija in njegove družine, Sehela, Joriasa in njegove žene Besele,- v velikem strahu in tesnobi in se te na nek način od Adama našli in bili zapeljani z njegovimi mislimi ter v svojem strahu govorili enake besede kakor Adam.
12. Ko je Hored slišal take izjave z vseh strani, se je zelo vznemiril, kar skočil in z glasnim glasom rekel vsem, ki so bili pod vplivom Adamovega strahu:
13. »Očetje, bratje, matere in sestre! Kakšen neizmerno neumen strah ohranja ujeta vaša srca in kakšne še bolj neumne, zares,

bogokletne besede izhajajo iz vaših ust!

14. Nikoli še nihče od vas ni bil v večji nevarnosti, da ga Satan požre, kakor sem bil jaz!

15. Toda, kdo me je tako silno hitro zgrabil iz čeljusti pošasti?

16. Ali ni to Ta, ki je sedaj še vedno viden med nami, poln ljubezni s Svojim blagoslovom? Ali ni to On, vsemogočni, veliki Bog, ki nas je sedaj v svoji brezmejni ljubezni obdaril z resničnim Božjim otroštvom, kar je vsak od nas lahko zagotovo v polnosti sprevidel ob čudežnih videnjih odposlancev?

17. On, vsemogočni, večni, neskončni, sveti Bog, naj bi se pustil premagati in na koncu celo pokončati in uničiti od nekega bednega stvora?

18. O Zemlja, ali imaš še kje kotiček kjer lahko vzklije večja neumnost kot take misli?

19. Poslušajte, jaz sem samo šibak človek kakor vi, vendar sem tako kakor vi prejel od Njega mogočen blagoslov, tako da se vam bom izpovedal:

20. Resnično, resnično, On je moja priča; z močjo Njegovega blagoslova v meni, ki je v primerjavi z Njegovim najmanjšim dihom toliko kot nič, se bom jaz, poslušajte, jaz popolnoma sam, spoprijel s stokrat sto tisoči takšnimi hudičevimi vremenskimi deli, pa čeprav bi bil vsak od njih še tolikokrat močnejši od števila, ki sem ga izrekel!

21. Če si jaz, edini grešnik med vami, drznem in zmorem to storiti, pomislite: kaj se je potem zgodilo, da so vaša srca napolnjena s tako neumnim strahom? - O vi malodušneži!

22. Toda, da boste videli kako povsem nesmiseln in prazen je vaš strah, jaz ukazujem temu strašnemu sovražniku, da se umakne in se skrije v neko globoko blatno luknjo!

23. Glejte, povsod že vlada blaženi mir! Kje so sedaj strele, goreče gore, kje vrtinci vetra in ognja, kje so temni oblaki?

24. Toda poglejte tja, kako veličastno je pravo sonce že oznanilo vedro jutro!«

25. Ob teh besedah se je tudi Abedam dvignil; in Hored, ki je bil prevzet od svoje velike ljubezni, je padel k Njegovim nogam in se Mu zahvaljeval za ta mogočen blagoslov.

26. In vsi očetje so vstali in kot okamneli strmeli zdaj v Horeda in potem zopet v Abedama in niso vedeli kaj naj si mislijo in kaj storijo.

27. Toda Abedam je pohvalil Horeda, se obrnil k vsem in rekel: »Mir z vami in naj bo Moja ljubezen Moj blagoslov v vas in z vami!

28. Vstanite vsi v ljubezni Zame in ti Set, pojdi in prinesi bogat jutranji obrok; toda vi medtem premišlujte, kdo je skozi Mene med vami in odstranite vaš neumen strah. Pokazal vam bom kako puhel je bil vaš strah, vendar ne prej kot po obroku. Amen.«

279. POGlavJE

Setova skrb za nahranitev prisotnih.

Abedamov govor o dejavni sosedski ljubezni.

Gospodova obljuba Njegovega utelešenja v Setovem rodu.

1. Set je kmalu sklical skupaj svojo družino in šel z njimi navzdol do svojega bivališča, kjer so napolnili pet košar polnih plodov najboljše vrste in dodali še primerno količino kruha in medu ter primerno količino mleka.

2. Ko je bil tako s svojimi nosači dobro založen s hrano in pijačo, se Mi je zahvalil za milost, da ima to čast, da lahko služi vsem na višinah. Delu svoje družine je tudi ukazal naj gredo okoli med prisotnimi ljudmi in skrbno preverjajo in raziskujejo, če imajo vsi jedačo in pijačo.

3. Po tem ljubečem pooblastilu, je takoj nato velel dvigniti košare napolnjene s hrano in jih nesti na višine; sam pa je nesel

posodo, polno najčistejšega medu.

4. Toda, komaj je naredil nekaj korakov, se mu je približal visoki Abedam in rekel Setu, ki je skoraj padel, ves prevzet od ljubezni in največjega spoštovanja:

5. »Set, ti veliki ljubljenec Mojega očetovskega srca, blagoslavljam tebe, skupaj z vsemi tvoje hiše, ker si poskrbel za toliko lačnih in žejnih iz vseh rodov.

6. Resnično, povem ti, to je največja stvar, ki jo lahko nekdo naredi, in sicer, da poskrbi za ubogega brata in ubogo sestro, podpira ostarele in ljubeče skrbi za najmlajše!

7. Kdor to počne iz čiste ljubezni Zame, tako kakor ti, in iz čiste ljubezni za brate in sestre, ti Jaz povem, da če ima še toliko grehov kolikor je peska v morju in trave na zemlji, resnično, vsi mu bodo odpuščeni!

8. Takoj, ko nekdo tako dela in odpira svoje srce bratom in sestram, bom Jaz z njim in dal mu bom večno življenje in vse kar je Moje mu bo na uslugo, tako kot je Meni.

9. Set, Moj brat, sedaj ti dajem večno življenje, ker si opravil največje dejanje s tem, ko si naredil več kot Sem ti ukazal; ja, povem ti, da je to največje in najbolj popolno dejanje, ki je bilo doslej storjeno na teh višinah.

10. Kdor izpolnjuje Moje ukaze je zvest služabnik; čigar srce je vedno obrnjeno k Meni pa je Zame pravi otrok, pravi sin in prava hči. Kdor deluje iz svojega duha, prezira svet in je v vsakem trenutku z vsemi čuti obrnjen k Meni, je angel in je kakor tvoj Sehel, Meni brat v duhu vse resnice.

11. Toda kdor naredi kar si ti pravkar storil, resnično, resnično, je več kakor vsi ostali, ker je Meni brat v ljubezni,- in to je najvišje!

12. Zato tebe Moj najdražji brat Set, sedaj čezmerno blagoslavljam, skupaj s tvojim celotnim rododom.

13. In ta kraj bo ostal do konca časov in ne bo nikoli omadeževan z nogami nevrednih ljudi.

14. In kraj na katerega boš ti postavil svojo nogo, bo poln Mojega obilnega blagoslova; tvoj dih bo postal mana z nebes in vsaka tvoja beseda najslajši med večnega življenja.
15. Na tem kraju bo Lamehova žena nekoč blagoslovljena z odrešenikom, ki bo ohranil tvoj rod do konca časov!
16. Da, povem ti, najbolj ljubljeni brat, tako si Mi ljub, tako zelo, da se bom zagotovo držal svoje velike obljube in prevzel nase meso in kri od tebe in tvojega rodu, s čemer bom postal človek kot si ti, čeprav vsemogočen človek. Četudi ti ne moreš v sebi nositi polnost božanske vsemogočnosti, boš imel z Menoj vedno moč ljubezni, v Meni in iz Mene, kot pravi brat, v popolnoma enakem delu!
17. O ti Moj dragi brat, pridi k Mojemu srcu in se pusti zgrabiti vsej oblasti in moči Mojega življenja!
18. Oh, kako dolgo sem hrepenel za bratom; vendar ni bilo nikogar, ki bi bil prostovoljno eno z Menoj v Moji ljubezni.
19. Toda ti si sedaj postal Meni to, za kar je Moje srce toliko večnosti zaman hrepenelo.
20. Zato se sedaj veselim na tvojih prsih, ker nisem več sam v ogromni neskončnosti! Nisem zaman zaradi brata napolnil neskončni prostor s številnimi bitji vseh vrst in poklical tja nešteto duhov!
21. Ker sem v tebi, Moj ljubljeni Set, sedaj našel brata; da, ti si Mi sedaj vrnjen za brata, ki me je nekoč kot Duh vseh duhov preziral in bil Zame izgubljen.
22. O zemlja, kako si sedaj bogata, ker si Mi dala brata! Zato boš prejel od Mene, kar vsa neskončnost ne bo nikoli prejela.
23. Tvoje otroke bom sprejel kot Svoje in tvoji očetje bodo postali Moji bratje.
24. Sedaj, najbolj ljubljeni brat, pojdimo navzgor na višine, kjer bomo imeli jutranji obrok z našimi otroci, Jaz pa bom glasno oznanil, da sem našel pravega brata; in nebesa in zemlja se bodo veselila, ker sem našel pravega brata. Amen.

25. O ti, Moj najbolj ljubljeni brat, ti!»

280. POGlavJE

Setova ponižna hvaležnost. Set kot Gospodov brat.

1. Ko je Set slišal za tako veliko Abedamovo milost, ni želel takoj oditi, ampak je padel pred Njim na kolena, rekoč:
2. O Ti, nadvse dobri, Sveti, najbolj ljubeči Oče! Jaz sem šibak človek in nisem niti vreden, da Ti vstopiš v mojo kočo in nevreden Tvojega pogleda.
3. In Ti bi mene, ubogega grešnika pred Teboj, naredil za brata, celo za brata Tvoje ljubezni!
4. O Ti dobri, Sveti, najbolj ljubeči Oče, odstrani zopet to misel iz mojih slabotnih prsi, ker je preveč vzvišena, preveč sveta in neskončno prevelika! Ne morem niti misliti o tem, ko ves trepečem.
5. Jaz – Tebi – brat! O Ti veliki, Sveti Bog, Oče in Stvarnik po vseh večnostih, ki sam napolnjuješ vso neskončnost!
6. Jaz, pršica, ki se plazi v zemeljskem pesku, Tebi – brat v ljubezni? Ne, ne, sploh ne morem gojiti take misli!
7. Oče, dragi Sveti Oče, opusti brata in mi dovoli biti zadnji od tistih, ki jim je dovoljeno sebe imenovati Tvoji otroci!
8. O Ti, dragi, Sveti Oče, glej, še vedno se ves tresem.
9. S tako šibkostjo sem prežet zaradi neizmerne misli, da sem bil od Tebe imenovan za brata Tvoje ljubezni.
10. Zato mi milostno odvzemi to ogromno in nadvse sveto breme, katerega zagotovo ne bom nikoli vreden, tako da bom lahko zopet svobodno hodil pred Teboj, pred Adamom in Evo, pred mojimi brati in sestrami in pred vsemi mojimi otroki, katere sedaj hočeš tako milostno po Svojem neskončnem usmiljenju in ljubezni sprejeti kot Svoje otroke.

11. O Ti, dragi, Sveti Oče, usliši, milostno usliši to mojo plaho prošnjo; zdaj pa, kot vedno, samo Tvoja sveta volja naj se zgodi. Amen.«
12. Toda visoki Abedam se je takoj sklonil navzdol k Setu, ga hitro dvignil in pritisnil na Svoje svete prsi, ga poljubil na čelo in mu potem najbolj ljubeče rekel:
13. »Set, Moj ljubljeni brat, glej, šele sedaj si Moj čisto popoln brat, Meni zopet vrnjen nazaj.
14. Glej, prej Sem v tebi zopet našel ljubega brata, zahvaljujoč veliki, izjemno nesebični ljubezni tvojega srca, kar si dokazal svojim bratom in sestram, kakor tudi njihovim otrokom iz Mene, s tem, da si jim odprl vse shrambe, v katerih si imel vsled svoje marljivosti, shranjen kruh in trajne plodove v pravi meri in nisi zaklenil vrat, kjer si hranil mleko in med, ampak si povabil vse ubožne, da potešijo svojo lakoto.
15. Toda sedaj, ko je tvoja ljubezen združena z največjo možno ponižnostjo, si v vsej resnici resnično popoln, pravi, ljubi brat Moje ljubezni.
16. Da boš videl, da je to popolnoma mogoče, poslušaj in Jaz te bom razsvetlil:
17. Glej, ljubezen je Moje lastno najgloblje temeljno bistvo! Samo iz tega bistva poteka lastna svetloba Božanstva, oziroma skozi vso večnost vedno deluje sila, ki je moč Mojega neskončnega Duha vse Svetosti.
18. To temeljno bistvo sem Jaz sam, kakor sem pred teboj in te prsi zapolnjujejo celotno neskončnost z Mojim Duhom, ki je Moja dolga mogočna roka, ki ves čas deluje v vsej neskončnosti, kakor Jaz v teh Mojih prsah hočem.
19. Glej, zato Sem skozi ta Moj Duh povsod prisoten in lahko karkoli ustvarim, naredim ali uredim.
20. Kajti, Moje misli stalno napolnjujejo neskončen prostor, ki je vedno iz Mene, toda pojaven le takrat, ko ga jaz udejanim s Svojo voljo in nato vzdržujem.

21. Glej, prav iz tega Mojega temeljnega bistva sem oblikoval tudi tebe, drugo, svobodno dejavno ljubezen iz Sebe, popolnoma zavestno, ne samo zgolj kot misel, ampak spontano ljubezen iz Mene!
22. Ker si sedaj z Menoj ena in ista ljubezen, kako ne bi mogel biti Moj brat, če je tvoja ljubezen taka kakor Moja?
23. Zato bodi brez strahu in ob vsakem času Moj pravi brat, in povem ti, boš tudi ti delal svobodno v duhu, tako kakor tudi Jaz delam, ko svobodno napolnjujem neskončnost.
24. Ko vržeš kamen lahko že vidiš, da je roka tvoje telesne moči daljša kot tvoja telesna roka; koliko daljša bo potem roka tvojega duha!
25. Torej, če si ti Meni resnični brat v ljubezni, si tudi eno z Menoj v duhovni moči! Samo prihodnost, ljubi Set, brat v ljubezni, ti bo pokazala, da je Moja ljubezen v tebi polnovredna, da si Moj brat, ker sem Jaz sam ta spontana ljubezen v tebi.
26. Zato Mi le pogumno sledi na višine kakor brat, ker ti povem, da si sedaj Moj pravi brat in boš ostal tako za večno! Amen.«

281. POGlavJE

Sončni vzhod na vrhovih.

Adamova neumna želja za pozdravi soncu.

Gospodova graja.

1. Po tem zelo prijaznem in poučnem Abedamovem govoru, se je Set izjemno okrepil in se zahvalil Abedamu z vsakim vlaknom svojega bitja za to neizrekljivo milost.
2. Poln take hvalevredne hvaležnosti se je ob Abedamovi strani vzpenjal na vrh.
3. Ko sta dosegla vrh, je vzhajajoče sonce poslalo prve žarke na

vrhove gora in tako tudi na naše svete višine.

4. Adam, ki je bil že pripravljen, je vprašal visokega Abedama: »Sveti Oče, glej, ali bomo zapeli običajen pozdrav soncu, ki me že tako dolgo časa vsako jutro spodbuja in poživlja?«

5. Na to je Abedam takoj vprašal Adama, rekoč: »Adam, ali me še vedno ne poznaš? Povej Mi, komu hočeš izkazati čast s svojim sončnim pozdravom?«

6. Prav gotovo ne Meni, kajti, če bi to nameraval, za kaj naj bi bil dober neumen pozdrav soncu, ko Jaz še vedno viden hodim med vami in ne zahtevam od nikogar, da se pred Menoj dere soncu v pozdrav!

7. Če hočeš malikovati sonce ob Moji vidni prisotnosti, to lahko storiš, če se ti zdi zate več kot sem Jaz; zato te ponovno sprašujem:

8. Če ob tej Moji vidni prisotnosti hočeš in si pripravljen to narediti, kakšen duh se bo prenesel na vse tvoje kasnejše potomce?

9. Ali morda ni dovolj, da bodo vsi po tebi podedovali stalno telesno smrt? Ali bi rad k temu dodal še tudi stalno smrt duha?

10. Glej, ti stari bedak, ali nisem Jaz več kot sonce, ki ga kadarkoli hočem lahko uničim z najmanjšim dahom in namesto tega v trenutku ustvarim tisoč drugih?

11. Kakšen je potem namen tvoje stare norosti?

12. Tako, da boš lahko kljub tej svoji otrdeli norosti enkrat spoznal kako daleč je šla že tvoja neumnost, poglej zdaj gor, ti stari bedak in Mi poišči izmed tisočih sonc, ki so sedaj na nebu, kateremu se hočeš dreti!«

13. Tedaj so se Adam in otroci zgrozili, kajti v tem trenutku je bilo na nebu na tisoče popolnoma enakih sonc.

14. Vsi otroci, čisto omotični od ogromne svetlobe, so padli po tleh in milo prosili Abedama naj milostno odstrani toliko sonc, ker nihče ne bo mogel živeti pod tako močno svetlobo.

15. Tudi Adam je tedaj uvidel svojo veliko neumnost in padel

čisto omamljen in napol slep na zemljina tla in Me poln kesanja prosil odpuščanja za svojo veliko neumnost.

16. Toda Abedam je vsem dejal naj spet vstanejo in nato rekel Adamu: »Vstani in se spokori za svoje neumnosti s stalnim šibkim pogledom, ki ti bo ostal dokler boš živel.«

17. »Ti pa, Set, Moj ljubi brat v ljubezni, skrij sonca, naj izginejo vsa, razen enega, ki bo ostal v svojem starem redu. Amen.«

18. In Set je Mene hvaleč takoj dvignil svoje roke kvišku in rekel vpričo vseh: »V imenu Njega, ki hodi med nami, in ki je Gospod nad vsemi stvarmi in bitji, vam povem: On, Gospod Bog nad vojskami hoče, da izginete vsi razen enega, ki je star in je vedno razsvetljeval zemljo!«

19. Takoj, ko je Set izgovoril te besede, so razen starega, vsa sonca pri priči ugasnila in vsi so hvalili Gospoda za Njegovo milost in usmiljenje.

20. Vendar pa je Adam, ko je opazil, da ne more več jasno videti na daljavo, ampak da je kratkoviden, postal zelo žalosten in pričel jokati, ker ni mogel več z enim pogledom videti vseh svojih otrok.

21. Toda Abedam mu je rekel: »Ne bodi preveč privržen svetlobi mesa in svetlobi sveta, kajti preveč svetlobe, obeh, tako mesa in sveta, zaslepi duha.

22. Zato je bolje imeti slepo meso, namesto slepega duha.

23. Prizadevaj si v svojem srcu, da bo tvoj duh ugledal pravo ljubezen in ponižnost, potem boš brez svetlobe mesa zlahka prenehal z oznanilom.

24. To Sem ti sedaj storil iz velike ljubezni, da boš vadil potrpežljivost, in da ne bi bil plen tistega, ki te je danes prebudil s svojim zlim soncem.

25. Poleg tega pa je bolje videti otroke od blizu in ne od daleč, za kar so oči tvojega mesa še vedno dovolj dobre in tako si lahko zadovoljen, Amen.«

26. »In sedaj se vsi otroci okrepčajte s hrano in pijačo, ki sem jo

Jaz že blagoslovil.

27. Toda ti, Moj ljubljeni brat Set, pazi na svojega starega roditelja!

28. In v enakem razporedu, v katerem smo jedli včerajšnjo večerjo, bomo skupaj jedli tudi ta jutranji obrok. Amen.«

282. POGlavJE

Zastrašujoč pojav med jutranjim obrokom. Adamova razburjenost in strah.

1. Potem, ko so se po Abedamovem povabilu vsi posedli na zemljo in jedli in pili in celo Adam ni bil izjema, čeprav se ni zaradi svoje kratkovidnosti mogel povsem znajti, in je tudi visoki Abedam z njimi jedel in pil, se je kar naenkrat zaslišalo zelo glasno tuljenje mnogih ljudi iz jutranje pokrajine, iz nižin pa so se eden za drugim dvigali stebri dima.

2. Ob tem nenadnem pojavu so vsi otroci višin osupnili in nihče ni čisto točno vedel kaj naj si o tem misli, tudi Set in Henoh ne.

3. Toda Adam je ves zgrožen prihitel k Abedamu in ga vprašal, rekoč: »Najbolj ljubeči, Sveti Oče, kaj je zopet to?

4. Komaj sem se nekoliko pomiril od vsega kar se mi je danes zgodilo, ko se je že nekaj drugega pojavilo, še bolj preteče kot karkoli prej!

5. O Sveti, ljubi Oče, pomiri me, pomiri nas vse in nam milostno pokaži kaj je to in od kod prihaja! Kdo je povzročitelj tega tuljenja? Kaj bo iz tega nastalo? Kakšne posledice bo to imelo?

6. O Ti ljubi, Sveti Oče, pomiri naša srca, če bo taka Tvoja sveta volja!«

7. Toda Abedam, ki je še vedno sedel ob košari s hrano, je rekel: »Poslušaj in Mi povej: Kaj boš naredil, če ti povem le malenkost

od tega tuljenja, od kje prihaja in zakaj, kakšne bodo posledice in tudi zakaj to dovolim? Kaj boš potem naredil?

8. Povem ti, nič več kot to kar delaš sedaj!

9. Če bi imel najmanjši uvid, bi bil brez vsakega strahu, kakor sem Jaz ob tej priložnosti, namreč, bi mirno jedel in pil in v svojem srcu Mene ljubil.

10. Kajti tisti, ki je ob Meni vznemirjen in v skrbeh, se mu zgodi čisto prav, ko začnejo v njem besneti uničujoče nevihte, ki v njegovem srcu razpršijo v prah goro zaupanja v Mojo neskončno moč in ljubezen do drugega.

11. Tako se ti je prav godilo, ker nisi trdno verjel, da so samo Meni podložne vse stvari.

12. Kakšno zlo je kdajkoli doletelo tebe ali koga drugega ob vseh večjih pojavih, ki so se zgodili medtem, ko sem bil vidno prisoten med vami na višinah že pred Sabatom.

13. Torej, če si ob Meni vedno odnesel celo kožo, zakaj se sedaj bojiš?

14. Zato bodi brez skrbi in pojdi na svoje prejšnje mesto in jej in pij, vendar ko Me boš videl, da Sem vstal, potem lahko storiš enako! Amen.«

15. Zatem se je Adam vrnil na svoje mesto, jedel in pil, vendar kot nekdo, ki ne uživa popolnoma v hrani; v svojem srcu pa si je govoril, kot sledi:

16. 'Moj Bog in moj Gospod, Ti imaš seveda v vsem popolnoma prav! Kajpak sem lahko kar sam kriv za svoje težave in vem, da so te tudi določene in lahko pridejo kadarkoli hočejo. On nas vedno rešuje in nas zagotovo ne bo pustil tokrat propasti – to je gotovo in zanesljivo-.'

17. Toda ne glede na vse to, smo jaz in mnogi drugi ves čas izpostavljeni izredno močnemu strahu! Za kaj je ta dober?

18. Zakaj se moram bati, če ni sploh nič?

19. Ali je tak vedno prazen strah za kaj dober?

20. Torej, zakaj pravzaprav, če nič ne sledi kar bi upravičilo

strah in tesnobo?!

21. Ampak vseeno me mora biti strah in strah me je tudi sedaj, čeprav dobro vem, da se ne bo nikomur skrivil niti las na glavi.

22. Ali se bojim, ker me je strah strahu mojega srca? Kako se lahko nekdo boji strahu pred strahom?

23. Kajti, ko se bojim, je strah že tam in je enojno in ne dvojno zlo!

24. Če nas Gospod že ves čas rešuje pred tem našim strahom, zakaj nam potem omogoča, da se prestrašimo, kar je vendar tudi veliko zlo?

25. Ali ne bi bilo resnično, neizogibno zlo, kot tako, brez predhodnega strahu, boljše od grozot pred tem?

26. Skratka, kljub vsemu mojemu razmišljanju ne vidim nobene koristi v vnaprejšnjem strahu pred katerimkoli zlom.

27. Zato nas veliki Rešitelj vsega zla lahko osvobodi tudi od tega praznega strahu, ali nam vsaj pokaže kaj je strah in zakaj je dober!

28. Ko je Adam tako premišljeval, glej, se je Abedam dvignil in pozval Seta in Henoha k Sebi ter z njima na skrivaj govoril.

29. To je Adama še bolj zmotilo; in ko sta kmalu zatem Set in Henoh odšla proti jutranji pokrajini, je bil popolnoma zmeden.

30. Čeprav si ni upal izreči svojega strahu naglas, sta strah in radovednost naraščala v njegovem srcu.

31. Toda Abedam se je delal, kot da tega ni opazil in takoj poklical Garbiela in Besediela k Sebi.

283. POGlavJE

Garbiel in Besediel imenovana za zgodovinopisca.

Dve knjigi: »Jehov spor, srd in vojna« in »Jehova velika Božja ljubezen in modrost«

1. Ko sta Garbiel in Besediel slišala Abedamov poziv, sta odšla takoj veselo k Tistemu, ki ju je poklical.
2. Čeprav sta bila tudi onadva prestrašena od nenehnega naraščajočega tuljenja ljudi iz jutranje pokrajine, sta sedaj ob Abedamovi strani ves strah in tesnoba izginila iz njunih src; in tako sta bila tudi popolnoma sposobna govoriti, ali na Abedamovo zahtevo zgolj poslušati.
3. Ko je Abedam videl, da sta njuni srci zares dobro pripravljene in ušesa njunega duha ustrezno odprta, jima je začel govoriti naslednje besede, polne vzvišenega pomena in polne notranjega življenja.
4. Torej, poslušajta vidva: »List, označen z mnogimi znamenji in velika hiša, ki plava na vodi, s temi istimi znamenji, imata naslednji pomen: vidva in z vama še nekaj drugih, sta določena, da boste vrezovali podobna znamenja, ki bodo ustrezala besedam stvari in dejanj, na kamnite plošče ali na velike liste trsja, s pomočjo koničastega orodja, ki ga bo iz kovine pripravil Lameh s svojimi brati. Potem bosta razložila znamenja tudi vsem otrokom, bratom in očetom in jim tisto kar bo napisano prebrala, in ko bodo vsi takoj in zlahka znamenja razumeli, naj vsak od njih prebere kar je napisano, vendar imejta ves čas največje potrpljenje s tistimi, ki manj razumejo.
5. Vajin duh vaju bo naučil kako oblikovati besede iz znamenj. Vsaka beseda je sestavljena iz več potrebnih znamenj, ki morajo potekati od desne proti levi, glede na vrstni red same besede.
6. Ko je enkrat beseda postavljena, potem ne sme biti nikoli več spremenjena, tako da jo bodo lahko kasnejši potomci brali kakor

vi, izgovarjali in razumeli.

7. S tem vama dajem zapoved, po kateri je vsako znamenje v besedi treba upoštevati kot sveto.

8. Z jeznimi očmi bom pogledal tistega, ki bi karkoli spremenil v samih znamenjih ali pa v besedah, ki so iz njih oblikovane!

9. Toda sedaj pride najpomembnejše vprašanje v zvezi s tem, in to je:

10. Kaj bomo dejansko zapisali za nas in še posebej za kasnejše potomce?

11. Glejta, to je pravzaprav najbolj pomembna stvar in mora biti tudi najbolj vestno in verno obravnavana.

12. Poleg tega se postavlja vprašanje, kdaj kaj napisati! To je tudi ena izmed zelo pomembnih stvari.

13. V skladu s tem, kar se nanaša na prvo glavno vprašanje, boš ti Garbiel zapisal celotno zgodovino, ki se začne s prvobitnim stvarjenjem duhov, nato pa z ustvarjanjem vidnih stvari, skupaj z Mojimi velikimi deli ljubezni in usmiljenja, do zadnjih trenutkov Moje vidne prisotnosti sedaj med vami.

14. In tako boš to vedno pisal, ko te bom v tvojem duhu poklical.

15. Pri tem ne boš v skrbeh rekel: 'Kako bom vse to naredil?'

16. Kajti glej, Jaz, ki ti sedaj to odrejam, ti bom povedal vse od začetka in vodil tvojo roko, tako da ne boš naredil niti ene črte, ene kljukice in niti enega vboda preveč ali premalo!

17. Kadarkoli te bom poklical, glasno in razločno, moraš biti takoj pripravljen pisati po Moji volji in po Mojih navodilih; in nič drugega ne boš napisal, kot le to, kar ti bom Jaz navedel!

18. Kadar te ne bom poklical iz tvojega srca, ne boš pisal, ampak v prostem času poučeval otroke, brate in očete, kakor tudi ženske, vendar kasneje bolj v branju kakor v pisanju, in nadzoroval tudi tiste, ki bodo prepisovali, če so to naredili resnično verno, dobro in pravilno!

19. Kajti tisto, kar ti bom Jaz enkrat oznanil, bodo tvoji

prepisovalci morali prerisati tisočkrat, tako da bo imela vsaka rodbina svoj, enak prepis, za svoje otroke in za vse njihove kasnejše potomce.

20. Kar sem pravkar razkril Garbielu, moraš, ko pišeš, tudi ti Besediel, upoštevati do pikice.

21. Tako kot bo Garbiel opisal veliko preteklost, boš ti pod Henohovim vodstvom opisal veliko prihodnost!

22. Garbiel bo to prejel neposredno od Mene, ker je preteklost odprta pred očmi vsakogar.

23. Ti pa boš to dobil posredno od Henoha, kar je znak, da bo prihodnost vedno ostala bolj zastrta od preteklosti.

24. Tako bo on naredil svojo knjigo o preteklosti z naslovom 'Jehovi spopadi, srd in vojna' in ti knjigo o prihodnosti z naslovom 'Jehova, velika Božja ljubezen in modrost'!

25. Sedaj pa prejmita Moj blagoslov in si prizadevajta biti uspešna v tem za kar sem vaju sedaj poklical! Amen.«

26. Po teh besedah sta se oba vrgla pred Abedama in se Mu zahvalila za to vzvišeno milost.

27. Toda Abedam jima je takoj rekel naj vstaneta.

28. In komaj sta vstala in se topila od ljubezni, sta že Set in Henoh v naglici prihitela, da bi obvestila radovednega Adama o tem, kaj se dogaja v jutranji pokrajini po nižinah.

29. Kajti Abedam ju je poslal, da bi dal Adamu in njegovim otrokom nov zagon do življenja.

284. POGlavJE

Poročilo dveh odposlancev o krutostih v jutranji pokrajini, ki so jih povzročili otroci nižin.

1. Odposlanca, ki ju je Abedam na skrivaj napotil, sta se kmalu vrnila nazaj na vrh in s precej zbeganim obrazom stopila pred

- zelo zaskrbljenega in radovednega Adama.
2. On ju je takoj vprašal, kaj sta odkrila.
 3. Toda Henoh je poln ljubezni, namesto, da bi odgovoril, takoj vprašal Adama, rekoč:
 4. »Zelo ljubljeni oče Adam, glej, potem, ko sva jaz in Set slišala in videla popolnoma enako, ti lahko vsak od naju oznani le enako!
 5. Ker ne moreva govoriti istočasno, se pojavlja vprašanje kdo od naju ti bo pričal o groznih prizorih in potem o vsem strašnem, sramotilnem govorjenju zoper tebe in zoper Boga?«
 6. Ob tem nasprotnem vprašanju se je Adam tako prestrašil, da v svoji grozi ni mogel izreči niti besede, tako da ga je Henoh spet vprašal ali lahko govorita ali ne.
 7. Tedaj je Adam togotno rekel: »Da! – Ne! – Da, da! Ti, ti Henoh, - Set – ne, ne Set, ampak ti, ti Henoh pripoveduj!«
 8. In Henoh je takoj začel pripovedovati, kot sledi:
 9. »Torej poslušaj, močno ljubljeni oče Adam, kaj so blatne nižine zakrivile proti tebi, proti nam in tako tudi proti Bogu!
 10. Kot veš, je Lameh že včeraj na Sabat poskušal napasti z ognjem, da bi se povzpел na naše višine in jih zavzel.
 11. Toda ti tudi veš, kako ga je najbolj vzvišeni, Sveti Oče, pognal nazaj.
 12. Ker zla kača ne pozna miru in počitka, je izkoristila vso noč, dobro osvetljeno z žarjenjem bele gore in z ognjem gorečih gozdov. S tem so bile pregnane vse divje živali, zvesti varuhi naših višin in velike horde dobro oboroženih, majhnih, črnolasih, skoraj nagih mož, je splezalo na jutranje višine, kjer so se sedaj utaborili in tam vzeli vse kar jim je prišlo pod roke, kot je sadje, govedo in vse vrste domačih potrebščin ter si za svoja prilastili vsa bivališča jutranjih otrok.
 13. Z njimi je tudi veliko žensk in otrok.
 14. Prav tedaj, ko sva s srednjih višin gledala navzdol na jutranjo pokrajino, je njihov vodja poslal izvidnike, potem ko

jim je z močnim glasom dal naslednji ukaz:

15. 'Pojdite in podrobno iščite zalego hudobne pošasti, ki pravi, da se imenuje Adam, in če je ta pošast še vedno živa s svojo zalego tigrov in hijen!

16. Poslušajte, ne glede na koga naletite, ga ubijte na licu mesta, mu odrežite ušesa z glave in jih prinesite meni kot dokaz vašega zvestega dejanja!

17. Če boste ugotovili, da stara pošast Adam še živi, ga ne ubijte, ampak privlecite sem k meni, tako da bom lahko v njegovem drobovju potešil svojo slo po maščevanju, za prekletstvo, ki ga je naredil nad Kajnom, našim praočetom!

18. Govori se, da je med njegovo hudobno zalego, sedaj tudi nekdanji Bog Jehova, ki ga je Lamehov duh popolnoma porazil.

19. Kdor med vami mi bo pripeljal ujetega Tega, bo postal podkralj Faraka in za povrhu dobil še tisoč najlepših žensk!

20. Tistega Jehovo bom sam vklenil in ga nato izročil velikemu Lamehu, ki bo potem naredil z njim po svoji pravičnosti, tako kot je naredil z njegovim imenom.

21. Če boste nekje našli Naeme, hčer našega velikega boga Lameha in njegovi dve ženi, jih pripeljite sem nepoškodovane, toda njihove može ubijte na kraju samem na najbolj krut način, nato jim odrežite glave in mi jih prinesite kot dokaz!

22. Če boste na nek način prišli do tridesetih konkubin velikega boga Lameha, ki so bile šele pred nekaj dnevi ugrabljene, jih tudi pripeljite sem kot dober plen in vaša nagrada ne bo nezanemarljiva.

23. Toda gorje vam, če se boste vrnili praznih rok!

24. Danes ste videli kako je Lameh v trenutku zapolnil s soncem vse nebo in potem ponovno zaukazal, da je izginilo.

25. Zato dobro razmislite čigavi služabniki ste! V njegovem imenu lahko celo gore premikate.

26. In tako pojdite in dobro izvršite ta ukaz! Amen.'

27. »Glej, ti zelo ljubljeni oče Adam, to sva videla in slišala; in

take so stvari tam spodaj.

28. Toda med nami je Sveti, najbolj ljubeči Oče v Abedamu, zato sta daleč od srca ves strah in tesnoba! Amen.«

29. Med tem pripovedovanjem je starega Adama zagrabila velika vročica, tako da ni mogel ne sedeti ne stati.

30. Na koncu se je nad nižinami tako razjezil v svojem srcu, da je skočil pokonci in se pripravljajl izreči najbolj strašno kletev nad temi, toda Abedam je to preprečil tako, da mu je v blagem tonu resno rekel:

31. »Adam, Adam, zakaj hočeš zopet preklinjati?

32. Glej, to sem jaz, Gospod! In, če Jaz tega ne delam, zakaj bi ti?

33. Vendar, ker je poplava prišla do sem, bodimo ribiči in bomo videli, če lahko ujamemo te bedneže v naše mreže življenja.

34. To bi bilo slabše za Lameha kot tvojih tisoč kletev, pred katerimi ne bo niti vrabec odletel s strehe.

35. Resnično, povem ti: Še danes boš blagoslovil vse, katere si sedaj hotel prekleti.

36. Zato pojdi spet na svoje mesto.

37. A ti Kisehel in ti Setlahem, pojdita takoj, brez odlašanja, obdarjena z močjo, k Lamehovemu poveljniku in mu prenesita besede Moje volje! Amen.«

285. POGlavJE

Kisehel in Setlahem in vojska otrok z nižin

1. In oba sta se Abedamu zahvalila s srcem polnim ljubezni za tako veliko nalogo in se takoj napotila k določenemu cilju.

2. Na svoji poti sta šla čez Adamovo jamo, da bi prišla čim hitreje do namenjenega kraja.

3. Ko sta bila na drugi strani jame in bila že na pol poti, sta zagledala ogleduhe, ki jih je poslal Lamehov poveljnik, ti pa so

takoj zaklicali tistim, ki so jim bili najbližji:

4. »Hitro sporočite njemu, ki izvršuje voljo našega velikega boga Lameha, da se samo dva nenavadno velika moška bližata z višin proti našemu taboru!

5. Ne vemo kaj narediti v tem primeru. Ali naj ju zajamemo, ali pustimo, da neovirano prodirata naprej?

6. Videti sta izredno močna, kajti z vsakim korakom, ki ga naredita, se zemlja opazno strese in bližje ko prihajata tem bolj jezen se občuti vsak njun korak.«

7. Ko je poveljnik sprejel sporočilo, ga je zajel velik strah, ker ni vedel kaj naj v tistem trenutku naredi.

8. Ko je lahko ponovno jasno razmišljal, je takoj poslal prednjim ogleduhom obvestilo, naj dvojico spustijo neovirano naprej, nato pa ju hitro obkrožijo in zajeta pripeljejo k njemu.

9. Ta nujen ukaz je bil hitro prenesen ogleduhom in še preden sta odposlanca vstopila v jutranjo pokrajino, že ju je obkrožilo tisoč mož z nižin, oboroženih z dolgimi sulicami. Ko so videli, da se ta dva velikana čisto nič ne upirata, čeprav se je zemlja tresla pod vsakim njunim korakom, so se ujetima z orožjem približali in nato začeli odposlanca dražiti in sramotiti z vsemi vrstami žaljivk, ki so se uporabljale v nižinah, s približno temi besedami:

10. 'Poslušajta, vidva, dve veliki vreči mesa! Kako je kaj z vašo pošastjo Adamom in z vašim črvivim Jehovo?

11. Koliko takih vreč mesa je tam na teh jasnih višinah?

12. Zakaj se bojita nas, precej manjših, ampak pravih ljudi, da se celo vročičen strah vajinih mesnih vreč prenaša na zemljo?

13. Oh, ne bojta se, vidva, dve veliki vreči mesa! Kajti doletelo vaju bo večje zlo od sprva rezanja prstov enega za drugim, saj sledijo roke in za temi noge; potem bo iztrgan vajin jezik, nato nos, ušesa, zatem oči, na koncu pa glava počasi odžagana od ostale vreče mesa.

14. Glejta, to je vse kar se vama bo zagotovo zgodilo, zato se

vama vendar ni treba tako zelo bati!

15. Ker se bodo te stvari izvajale zelo počasi in do vaju obzirno, se bosta lahko med bolečinami spočila in se pripravila na naslednjo, večjo bolečino.

16. Vidita kako dobri so naši nameni z vama, pa je videti, da se nas vseeno grozno bojita.

17. Mislita le na to, da bodo vajine bolečine težko trajale več kot tri dni in vaju bo vajin strah takoj zapustil!

18. Ob teh besedah je eden glavnih tolažnikov s svojo sulico poskušal Kisehela zabosti v roko, da bi po teh tolažilnih besedah vanj vsadil še več strahu s prizadejano čim večjo bolečino.

19. Komaj se je po tem tolaženju s svojo sulico dotaknil Kosehelove roke, je iz te nenadoma švignil ogenj, ki je takoj použil celo sulico in na koncu zgrabil samega tolažnika in ga spremenil v prah in pepel.

20. Ta pojav je naredil na oboroženo krdelo tak vtis, da so se tisti, ki so vodili naša dva odposlanca k svojemu poveljniku kot ujetnika, brž na vse strani razbežali in bi takoj pobegnili celo v nižine, če jim ne bi neki dobronamerni veliki tiger preprečil vrnitev.

21. Trije vodje prvega krdela so nato hitro stekli k poveljniku in mu vsi tresoči povedali kaj se je zgodilo in ga rotili naj proti njima ne uporabi nobene sile, niti se ju z ničemer ne dotika, ker sta polna najbolj uničujočega ognja; česar koli se dotakne, to je v trenutku popolnoma uničeno.

22. To sporočilo je vzbudilo v poveljniku tako spoštovanje do dveh odposlancev, ki nista bila več daleč, da se je vrgel na tla in ju že od daleč začel pozdravljati, rekoč:

23. »O vidva, velika nosilca ognja, sveta odposlanca zagotovo celo večjega Boga kot je naš nesrečni bog Lameh v nižinah, pozdravljam vaju tolikokrat kot je trave na zemlji in peska v vseh velikih in malih vodah na zemeljskem površju!

24. Če vama je prav, da me obvestita, ampak iz neke razdalje -

če je meni, ponižnemu črvu dovoljeno prositi vaše ognjeno veličanstvo za to – katera vzvišena, sveta volja vaju je prepričala, da sta se pustila prinesiti svojim svetim nogam k moji ostudnosti?»

25. Toda Kisehel je namesto odgovora na neumno vprašanje, takoj poklical poveljnika z njegovim imenom, rekoč: »Horadal! Gospodova volja je, da vstaneš, naju spremljaš in nama slediš z vso svojo vojsko navzgor na svete višine in tam priznaš svoj zločin pred živim, večnim, vidnim Bogom, edinim Stvarnikom in Ohranjevalcem vseh stvari in pred Adamom, prvim človekom na zemlji iz roke vsemogočnega Boga!«

26. To povabilo je privedlo Horadala skoraj v obup, tako da je stal tam kot nekdo brez zavesti in njegove ustnice niso mogle izreči niti besede.

27. Toda Setlahem je stopil naprej do njega in ga prijel za roko ter mu rekel v nekoliko nežnejšem tonu: »Horadal, zakaj te je strah zaživeti, ko si tako dolgo hodil brez strahu sredi smrti?

28. Povem ti v imenu Njega, ki naju je poslal sem, da je Njegova ljubezen večja kakor Lamehova jeza; zato stori to, kar je moj brat želel od tebe!«

29. Šele po teh besedah je Horadal zopet prišel k sebi in potem naredil kar je Kisehel od njega zahteval in takoj sledil Kisehelu in Setlahemu z vsem svojim premoženjem in orožjem.

286. POGlavJE

Moč Božje ljubezni in milosti do Horadala, poveljnika nižin

1. Ko sta dva odposlanca s Horadalom med njima, prišla na višine, je visoki Abedam poklical Adama, Seta in Henoha in jim rekel:

2. »Poslušajte, Kisehel in Setlahem sta že napolnila svojo vrženo mrežo z vsemi vrstami užitnih rib in nista pozabila celo na tiste, katerim je poveljnik izdal zloben, vam že slišan ukaz.
3. Kajti, ko so šli na svojo hudobno pot proti poldnevu, Sem takoj poslal njim nasproti nekaj vam dobro znanih stražarjev višin, ki so prisilili zlonamerne k takojšnji vrnitvi in ti vračajoči, polni strahu, so se v jutru skoraj neopazno združili z glavnim krdelom, ko sta dva odposlanca vzela poveljnika medse.
4. Ker je ulov tako popoln, pohitimo in jih živahno sprejmimo! Amen.«
5. In Adam, Set in Henoh so se takoj dvignili in odhiteli ob Abedamovi strani proti prihajajoči vojski iz nižin.
6. Ko je Horadal opazil štiri visoke može naglo prihajati nasproti, je ves prestrašen vprašal Setlahema:
7. »Visoki, mogočni odposlanec nekega velikega Boga ali izjemno mogočnega kralja! Kdo so ti, ki se nam tako naglo približujejo?
8. Prav gotovo so visokega stanu, ker je tudi njihov videz temu primeren.
9. Imam precej čudne občutke ob njihovem prihodu.«
10. Toda Setlahem je odgovoril: »Le potrpežljiv bodi dokler ne pridejo sem, potem ti bo kmalu novo vzhajajoče sonce razkrilo te štiri, v vsakem pogledu najbolj izjemne može, ki hitijo proti nama.
11. Zato bodi le potrpežljiv, kajti glej, še nekaj več kot sto korakov in bomo skupaj!«
12. In tako je bilo. V naslednjem trenutku je četverica že stala pred poveljnikom in Abedam je takoj dal s svojo mogočno roko vsej vojski znak, naj se ustavi in tiho počaka svojega poveljnika.
13. In vsi so se takoj ustavili. Toda Kisehel in Setlahem sta padla na kolena pred visokim Abedamom in se Mu zahvalila za vzvišeno milost, s katero jima je bilo omogočeno tako uspešno izvršiti Njegov vzvišen, nadvse sveti namen po Njegovi volji.

14. Toda visoki Abedam jima je takoj velel vstati in jima nato rekel:

15. »Tako bosta vedno zmagala v Mojem imenu, kajti temu so med nebom in zemljo, vse stvari na njej in v njej, za vedno podložne.

16. Kdor hodi v tem Mojem imenu, hodi v vsej oblasti in moči; in ker ni nikogar poleg Mene, da bi bil tak kot sem Jaz, ni druge moči in oblasti, kot le ta v Mojem imenu.

17. Zato ostanita v tem Mojem imenu in bosta ostala za vedno živa v tej moči in oblasti! Amen.«

18. Po teh besedah se je tudi poveljnik Horadal, poln največjega spoštovanja, vrgel pred četverico, ker je nekaj Abedamovih izrečenih besed nanj naredilo tako močan vtis, da je pri tem pomislil:

19. 'Izkusil sem moč dveh odposlancev, ko se je pod njunimi koraki tresla zemlja in iz roke enega švigal uničujoči ogenj; in ta dva moža sta padla dol na kolena pred Tem in se Mu zahvaljevala za takšno moč!

20. Kako močan in silen mora potem biti šele On, ker je rekel, da sta nebo in zemlja v vsem podložna edino Njegovemu imenu.

21. Resnično, če tako mogočni možje padajo pred Njim, najbrž ne bi bilo priporočljivo ostati na nogah takemu kot sem jaz, šibkemu in bolehnemu, zato se bom tudi jaz ponižal do vrha svojega najmanjšega prsta na nogi.'

22. Toda Abedam je šel naravnost k njemu in mu rekel: »Horadal! Vstani in poglej na staro pošast Adama, ki je prvi človek na zemlji, ki je izšel neposredno iz Moje roke in je oče Kajna in njegovega brata Abela, ki ga je Kajn ubil!

23. Poglej tudi Mene, ki Sem tvoj stari, šibki, potrti in sedaj popolnoma poraženi, črvivi Bog!«

24. Te besede so prodrle do Horadalovega najglobljega bistva, da je še ležeč na zemlji zavpil svoji vojski:

25. »Vsi se vrzite dol na svoje obličje, ker se vsi nahajate pred

edinim pravim Bogom, katerega smo kot otroci običajno lahko klicali in ga poznali, razen tiranskega Lameha do modrega Faraka.

26. Oh, zato padite vsi pred Njim, ker si On edini zasluži vse naše spoštovanje, vse časti in vso slavo, sedaj in za večno! – O ti bedni Lameh.«

27. In jaz, njegov bedni pomočnik, njegov svetovalec, njegov prvi pooblaščenec, njegov prvi poveljnik, Jaz, edini, ki sem ga iz čiste zlobe malikoval, - jaz, ki sem mu svetoval vse njegove sramotitve in grozodejstva in mu najbolj dejavno nudil pomoč ter ga ravno nameraval vreči s prestola in se sam polastiti vse oblasti, - jaz – jaz Pošast vseh pošasti sedaj stojim pred pravim Bogom!

28. O Bog, ti Vsemogočni, popolnoma iztrebi to pošast iz zemeljskega obličja, kajti zemlja, ki Te sedaj nosi, je preveč sveta, da bi še naprej nosila tako pošast kot sem jaz. Zato me uniči za večno! Amen.«

287. POGlavJE

Henohov govor Horadalu in njegovi vojski

1. In visoki Abedam je poklical Henoha ter mu rekel: »Henoh, glej, ti zaslepljenci ne zmorejo slišati in vključiti v svoje življenje besed iz Mojih ust, ker je že ves njihov duh, duh kače.
2. Besede, ki prihajajo iz Mojih ust prinašajo smrt tistim, ki sedaj živijo bolj v duhu kače.
3. Zato odpri svoja usta v Mojem imenu in jim povej pomen Moje volje, kot ga boš našel v sebi.
4. Šele nato bom povedal tri besede temu rodu, bodisi za življenje ali smrt! Amen.«
5. Ko je Henoh slišal Mojo zahtevo, se Mi je zahvalil v polnosti

svoje ljubezni do Mene, Me hvalil in slavil z glasnim glasom pred vsemi ušesi nižin, nato pa namenil Horadalu naslednje besede, rekoč:

6. »Horadal, dobro poslušaj in razumi ter upoštevaj v največji globini svojega srca kar boš sedaj slišal iz mojih ust; kajti kar ti bom sedaj povedal niso moje besede, ampak edino Sveta Beseda Njega, ki je med nami in me je poklical pred tvojimi ušesi, da ti oznanim Njegovo najsvetejšo voljo, ker ti ne bi prenesel glasu iz Njegovih ust in ostal živ.

7. Kajti tvoje sedanje življenje je življenje laži in vse hudobije iz te, ki je star, uporniški, neresničen, padli duh, ki se nikoli ne želi vrniti nazaj k Njemu, ki ga je poklical v bivanje, ampak nasprotno, sam sebe zavaja v razmišljanju, da je on vsemogočen Duh vseh duhov, čeprav je šibkejši od muhe in ima moč le v laži, v kateri je velik mojster.

8. Tako življenje ni življenje, ampak čista smrt; vendar to ne more trajati, zato pride nadenj živ Božji glas, da je popolnoma uničen, tako kakor laž v svetlobi resnice.

9. Čeprav je laž izpostavljena svetlobi, ostane v svoji navidezni resničnosti in se pretvarja, da nekaj je, toda v svetlobi resnice ta nenadoma preneha obstajati, kot da je ni nikoli bilo.

10. Božja beseda iz Njegovih ust je zagotovo najbolj vzvišena svetloba. Če v svoji polnosti pride k tebi, ki nisi kaj drugega kot laž, kaj se bo potem zgodilo s teboj?

11. Vendar, tako da boš kljub temu uvidel veličino Jehove ljubezni, je pozval mene, da ti govorim v Njegovem imenu.

12. In Njegova ljubezen je tako velika, da On celo prizanaša laži in umika Svojo vsemogočno svetlobo, kar se zgodi zelo redko, tako da je celo laž pripravljena sprejeti majhne iskricice Njegove svetlobe in morda preiti v resnično življenje in postopoma postati sposobnejša končnega vztrajanja v polnosti božanske svetlobe, v in iz katere potem preide v Njegovo brezmejno ljubezen in tako postane novo bitje, celo bitje ljubezni, s katero

si pridobi otroštvo nebes in po tem celo Božje otroštvo.

13. Glej, te besede iz mojih ust so takšne majhne iskrice, in če si jih voljan sprejeti, se ti lahko zgodi v skladu s temi mojimi pravkar izrečenimi besedami.

14. Vendar pa, če boš vztrajal v svoji laži, ti povem v imenu Njega, ki je sedaj med nami kot pravi, najbolj ljubeči Oče:

15. Glej, On, Gospodar nebes in zemlje, On, vsemogočni Bog od večnosti do večnosti, prihaja in bo prišel z mnogimi svojimi svetniki in s Svojo svetlobo sodil vsem lažem in obsodil vse brezbožne za njihova brezbožna dejanja in preteklo brezbožno vedenje in za vsa njihova kruta dejanja in številne kletve, ki so jih taki brezbožni grešniki Njemu izrekli!

16. In kdo je brezbožnik? Glej, tisti, ki kakor ti predstavlja življenje laži, v kateri ni več resnice!

17. Resnica pa je božanska svetloba, ki ne domuje v laži; toda tisti, ki vztraja v laži, za katero je vsaka resnica sodba k smrti, je zagotovo brezbožen kakor ti in vsi tvoji pomagači!

18. Tem sedaj preti neizbežna Božja sodba, kajti On ne bo vedno umikal Svoje neskončne svetlobe, da bi prizanesel grešnikom.

19. Toda, ko bo On prišel s Svojo svetlobo, mi povej: kako bo potem ta grešnik, čigar celotno bitje ni nič drugega kakor debela laž, vztrajal pred Njim?

20. Sedaj vstani in se zberi ti in tvoji lažnivi ljudje, ampak zberite tudi te majhne iskrice v sebi!

21. Zavržite svoje oklepe laži in si nadenite oblačila kesanja in resnične ponižnosti, da boste lahko doživeli vse kar velika Božja ljubezen naredi, preden On umakne Svojo neskončno svetlobo, v kateri bodo razkrite vse misli!

22. Toda pojdite proti polnoči in ne izpolni nikomur želje, da bi videl zopet Hanohovo mesto, kajti Gospod je že pripravil za vse vas deželo, kjer boste živeli naprej življenje resničnega spreobrnjenja k Bogu.

23. Sedaj pojdi in prvič izpolni voljo pravega Boga in potem vas bo Adam blagoslovil, da boste lahko odšli svobodni v za vas primerno deželo!

24. Božja volja naj bo s teboj! Amen.«

288. POGlavJE

Otroci nižin kot prostovoljni ujetniki Božje milosti in usmiljenja. Adamov očetovski blagoslov.

1. Ko je Henoh končal svoj govor, je Horadal vstal in se poln največjega spoštovanja priklonil skoraj do tal, potem pa se je vrnil k svoji vojski in jim glasno povedal kdo je On pred komer so se on in večina drugih vrgla na tla in kakšna je Njegova volja.

2. Ko so vsi ljudje ali oboroženi moški s svojimi ženami in otroci slišali to iz ust njihovega drugače tako tiranskega in neusmiljenega poveljnika, so začeli naenkrat vriskati in se neizmerno veseliti ter z vso svojo močjo hvaliti in častiti Njega, ki je tako umiril Horadala in mu dal takšno dobro, nežno in blago zapoved.

3. Le nekaj njih, ki so pustili svoje žene in otroke v nižinah, ni vedelo kaj storiti.

4. Zato so se obrnili na Horadala in ga vprašali kaj bi bilo mogoče glede tega narediti.

5. Toda Horadal jim je z veliko resnostjo rekel: »Zdaj smo v rokah vsemogočnega Boga, za katerega je malenkost, da nas odpihne z najmanjšim dahom iz svojih ust kakor lahno pleve; zato je vse za kar moramo biti zaskrbljeni, kako izpolniti Njegovo vsemogočno, edino božansko in resnično sveto voljo. Vse ostalo nas niti najmanj ne zadeva, kajti On, edini, pravi, večni, neskončno mogočen Bog, razvršča tudi neizmerno višje, kakor vse naše žene in otroke.

6. Ker vas je že Lamehova volja prisilila, da zapustite vse in greste v negotovo in zelo nevarno vojno z mogočnimi ljudmi z višin, boste imeli, upam, vse večji razlog, da se tukaj podredite vsemogočni pravi volji, volji, s katero smo bili ustvarjeni mi in vse stvari.
7. Razmislite to in vsi odložite orožje, katerega ne boste nikoli več potrebovali in sledite mojemu zgledu.
8. Tisti, ki vztraja, da gre dol, lahko to svobodno stori, toda potem bo težko odnesel celo kožo!
9. Če bi ga gorski stražarji spustili skozi nepoškodovanega, lahko z veliko gotovostjo pričakuje besnega Lameha, ki ga bo obravnaval tisočkrat huje kot katerikoli besni tiger!
10. Zato, kdor se hoče vrniti, naj to stori takoj, toda tisti, ki mislijo drugače Mi bodo sledili do velike četverice, za katerimi sta tista dva, ki sta nas premaknila in privedla sem z veliko oblastjo.
11. Tako naj bo storjeno v skladu z najsvetejšo voljo Njega, ki nam je vsem dal to zapoved. Amen.«
12. Ko so vsi slišali ta poziv, ki je šel od ust do ust, ni bilo med ljudmi nikogar, ki bi nasprotoval temu, kar je Horadal vsem glasno oznanil.
13. Vendar pa v času, ko je Horadal svojim ljudem oznanjal Mojo voljo, sem Jaz, kot visoki Abedam, rekel Henohu: »Henoh, glej, ljudje noči so dojeli Besedo iz tvojih ust in surovi hlapec kaže sedaj pridiga Mojo voljo svoji zalegi.
14. Glej, ta čudež je večji od vseh tistih, ki smo jih delali na višinah in pod njimi. Zato bom sedaj dodal še en čudež, ki bo trikrateno, ko bom prvič sprejel zalego otrok prav tako, kakor da bi bili popolnoma Moji, potem pa se bodo tisti, ki so zapustili svoje žene in otroke v nižinah, z njimi srečali v deželi, kateri gredo nasproti. – Lamel je že obveščen o tem in to že ureja.
15. Toda tvoja beseda, začeni s prihajajočo sodbo in dalje s tvojim vprašanjem kdo je ta, ki je brezbožen, bo prenesena od

besede do besede vsem ljudstvom do konca Časov vseh časov in zadnji otroci zemlje bodo še vedno omenjali tvoje ime kot je imenovano sedaj od tvojih očetov, bratov in otrok.

16. Kajti glej, pravkar si Mi pripravil veliko veselje; resnično, za to veselje se ti bo nešteto krat povrnilo skozi vse čase in večnosti! Amen.«

17. Tedaj se je Abedam obrnil k Adamu in mu rekel: »Adam, glej, Kajnovi otroci so že pripravljene, da sprejmejo tvoj blagoslov in tako pojdemo k njim in jim dajmo kar pričakujejo. Amen.«

18. In Adam je stopil naprej v skladu z Abedamovo voljo in šel dalje od trojice, tja, kjer je Horadal čakal nanj, poln najglobljšega spoštovanja.

19. Ko je prišel tja je dal takoj svoj očetovski blagoslov vsem, nato pa se je Abedamu najbolj goreče zahvalil za tako oblast, ki mu je bila dana.

20. Toda Abedam je rekel: »Adam, sedaj si ravnal pravilno, kajti povem tebi in vsem vam: Blagoslovi kadar hočeš preklinjati in boš vedno premagal tistega, ki te hoče preganjati ali uničiti!

21. Nikoli ne vračajte zlo z zlom in boste resnično Moji otroci; kajti Jaz sem pustil svojemu soncu, da sije tako na pravične kot na nepravične.

22. In ti Horadal, boš ostal tukaj do poldneva, ko se boste vsi okrepili in pot do določene dežele nato nadaljevali šele potem, ko vam bom dal tri besede zate in za tvoje ljudi, za smrt in za življenje. Amen.«

289. POGlavJE

Nahranitev šibkih. Set se pojavi kot dvojnik. Gospod blagoslovi obed. Horadal se zahvali Gospodu.

1. Po tem govoru se je Abedam obrnil k Setu, rekoč: »Brat, povej svojim otrokom, da naj prinesejo hrano in pijačo za te trikratno šibke in prav toliko lačne in žejne, da se bodo lahko ustrezno okrepili za potovanje v deželo, ki je za njih namenjena.
2. Kajti glej, razen poveljnikovih pomagačev, skupaj s svojimi ženami in otroki, vsi ostali, ki jih je nekaj tisoč, nimajo že tri dni ničesar za jesti, ampak samo malo kisle trave in nekaj grenkih gozdnih korenin!
3. Žal Mi je teh ljudi, zato pojdimo in jih nahranimo.
4. Ti nabavi hrano in pijačo in z njo napolni deset košar; Jaz pa bom nato že poskrbel za pravičen blagoslov. Tako naj bo!«
5. Set se je globoko ganjen v svojem srcu zahvalil Abedamu za to naročilo, nato pa takoj odšel, da izpolni Abedamovo voljo.
6. Ampak kako presenečen je bil, ko so komaj po nekih njegovih korakih z višin navzdol, proti njemu že hiteli njegovi otroci z desetimi popolnoma obteženimi košarami!
7. Tedaj se je ustavil in zajokal od velikega veselja, nato je prekrižal roke na svojih prsih in v tem položaju pričakal svoje otroke.
8. Ko so se mu popolnoma približali, jih je v srcu polnem ljubezni in veselja vprašal:
9. »Moji dragi otroci! Resnično, moje veselje ne pozna meja za obilen nebeški blagoslov, ker ste me prehiteli glede najsvetejšega Očetovega naročila.
10. Toda samo eno stvar mi povejte, in sicer, kateri angel z nebes vam je to ukazal storiti, ker vas jaz nisem obvestil o volji Najsvetejšega.
11. In ti, ki so nosili, so odgovorili: »Poslušaj Oče, kako nas

- lahko kaj takega vprašaš, ker si nam ti sam ukazal to narediti?
12. Ko si nam tako ukazal, si se vrnil pred nami, da nas boš, tako si rekel, tukaj pričakal.«
 13. Ob tem odgovoru je pobožni Set od presenečenja in nadvse velikega veselja rekel z glasnim, globoko ganjenim glasom:
 14. »O Ti Sveti Oče Abedam Jehova, Najvišji! Kakšne stvari in pojavi so tebi tako zlahka mogoči!
 15. Ti lahko celo razdeliš človeka na dve celoti, tako da ena ne ve za drugo, pri tem pa tako razdeljena dela še vedno delujeta v enem in istem duhu!
 16. Glejte, otroci, to je še en nov čudež, najvišjega, najsvetejšega in najbolj ljubečega Očeta.
 17. Zato ga hvalite, ljubite in slavite z vso svojo močjo, ker je Njegova dobrota brezmejna in Njegovo usmiljenje nima konca.
 18. Nebo in zemlja sta polna Njegovega blagoslova in milosti, zato naj bo slavljeno Njegovo najsvetejše ime.
 19. O Oče, Oče, kako neskončno si dober!«
 20. Ko je Set tako vzklikal, je bil Abedam že pri njem in mu rekel z najbolj presunljivim, nežnim glasom:
 21. »Ljubljeni brat Set, glej, šibki že čakajo na tvoje darilo, zato pohitimo tja!
 22. Lahko si prepričan, da Me zdaj ljubiš v najpopolnejšem smislu, ker ti Jaz dajem to pričevanje.
 23. Tako si popoln človek po Mojem srcu, zato najprej opraviva najino delo ljubezni.
 24. Šele, ko bo to končano, bova živahno razglašala najino ljubezen! Amen.«
 25. In takoj sta odšla z nosilci košar k otrokom iz nižin.
 26. Ob njihovem prihodu je Abedam določil, da se košare postavi pred Horadala in jih nato blagoslovil.
 27. Po tem dejanju je Horadalu predal košare in mu rekel:
 28. »Vzemi to hrano in to pijačo in vsi jejte in pijte, kar pa ne boste mogli pojesti lahko vzamete s seboj tako, da boste za danes

preskrbljeni.

29. Jutri in v vsej prihodnosti vas bo preskrbovala zemlja iz Mojega velikega obilja v njej, in sicer tako dolgo, dokler boste ostali v Moji zapovedi, ki vam jo bom dal v novi deželi; in tako sedaj jejte in pijte! Amen!«

30. Vendar se je Horadal, ko je odkril tako veliko Gospodovo dobroto, vrgel k Jehovim nogam in vzkliknil:

31. »O Bog, Ti veliki Bog, kako različen si od Tistega, ki sem ga moral spoznati po tolikem trdem in groznem učenju!

32. Moral sem Te videti kot najbolj neizprosnega Tirana vseh tiranov, tako da se je vsako vlakno v meni Bogu upiralo in Ga preklinjalo, namesto, da bi Ga ljubilo; in tako sem sam postal tiran.

33. Toda kako povsem drugačen Si! Namesto, da bi mene, ki sem Te tako pogosto klevetal, uničil skupaj z vso mojo vojsko, nam podajaš blagoslovljeno hrano in pijačo.

34. Oh, kako popolnoma drugačen Si od tistega, ki sem ga moral poznati!

35. O Bog, ti večna ljubezen! Kako nežna je Tvoja sodba nad našo skrajno izprijenostjo.

36. Toda Abedam mu je nato odgovoril: Horadal, sedaj jej in pij; po obedu se bova pogovorila naprej! Amen.«

290. POGlavJE

Čudežna nahranitev ljudi. Horadalov ljubeč zahvalni govor.

Ljubiti pomeni: živeti v duhu.

1. Nato se je Horadal dvignil, se še enkrat zahvalil Gospodu za tako veliko milost in usmiljenje in se na koncu obrnil k svojim ljudem ter rekel:

2. »Bratje, prejmite s hvaležnim in radostnim srcem hrano in

pijačo in jejte in pijte, potem ko si boste vse pravilno in pošteno razdelili med seboj!

3. Jaz sam bom segel v košaro le po nekaj ostankih, potem ko boste vsi zadostno potešili svojo lakoto.

4. Tako z največjo hvaležnostjo vaših src izpolnite najsvetejšo voljo velikega, edinega pravega Boga, ki je sedaj vidno pred našimi očmi blagoslovil to hrano za nas! Amen.«

5. Po tej zapovedi je deset glavnih vodij vzelo košare in potem, ko so se ljudje posedli po zemlji v desetih vrstah, razdelilo hrano, tako da je vsak od njih oskrbel s svojo košaro eno vrsto; prvi v vsaki vrsti pa je potem, ko si je oddelil po svojih potrebah, izročil posodo s pijačo in posodo najčistejšega medu svojemu sosedu in tako naprej do konca vrste.

6. Šele nato, ko so bili vsi primerno preskrbljeni s hrano in pijačo, je deset razdeljevalcev pregledalo svoje košare; ampak kako so bili presenečeni, ko so ugotovili, da košare niso izpraznjene niti do polovice.

7. Zato so hoteli iti zopet nazaj v svojo vrsto za razdeljevanje, vendar ko so opazili da so vsi z vsem dovolj preskrbljeni, so se Gospodu z dna srca zahvalili in odnesli še vedno težke košare nazaj k Horadalu, ki je vsakega opazoval, da bi videl, če je pošteno opravljal svoje delo.

8. Zdaj, ko so bile košare prinesene nazaj in je Horadal videl, da so še vedno več kot na pol polne, je vprašal razdeljevalce s precej resnim glasom:

9. »Kako ste pa to razdeljevali? Čeprav imajo te košare večji obseg, je tu vendar več kot deset tisoč ljudi.

10. Koliko ste dali vsakemu? Ali je lahko njegova lakota potešena po volji Vsevišnjega Gospoda?« Toda eden iz deseterice je poln spoštovanja odgovoril:

11. »Če želiš videti Čudež vseh čudežev, preveri in poglej kako dobro je vsaka vrsta z vsem preskrbljena in boš zagotovo z nami vzklikal: 'Takšne stvari so mogoče le Bogu, zato samo Njemu

pripada vsa čast, vsa hvala, vsa slava, vse oboževanje, vsa hvaležnost in vsa ljubezen za večno! Amen.«

12. Nato je Horadal preletel vse vrste s svojimi očmi, in ko je videl, da nobenemu nič ne primanjkuje, se je obrnil k Gospodu, rekoč: »O Ti, čigar ime moj jezik ni vreden izgovoriti, kako naj se Ti zahvalim, kako naj Te častim, kako slavim, da bo Tebi prijetno?

13. O Gospod, Ti, ki si neskončno Svet, glej, moja najdragocenejša posest je zagotovo to pred Teboj popolnoma ničvredno življenje! Vendar nimam ničesar drugega s čimer bi lahko kaj zavestno naredil, vendar če Ti je v ugodje, ga želim žrtvovati Tebi v zahvalo, v imenu teh ubogih ljudi!«

14. Ko je to rekel, se je zopet vrgel pred Abedama in jokal v svoji neizmerni hvaležnosti.

15. Ob Horadalovih besedah je Abedam držal roko čez oči in skrival solze velikega usmiljenja, šele čez nekaj časa se je sklonil navzdol, se dotaknil še vedno jokajočega Horadala in mu rekel: »Horadal, vstani, kajti sedaj sem ti odpustil vse tvoje grehe!«

16. In Horadal se je dvignil, vendar so ga premagala čustva, tako da dolgo časa ni mogel izreči niti besede.

17. Toda čez nekaj časa se je zopet zbral, globoko vdihnil in končno vprašal Gospoda, rekoč:

18. »Gospod, poglej milostno name, ubogega grešnika in ne jezi se name, če sedaj olajšam svoje utesnjeno srce z vprašanjem, katerega seveda nisem niti najmanj vreden!«

19. In Abedam mu je rekel: »Torej, odpri Mi svoje srce!«

20. Tedaj je Horadal prekrižal roke na svojih prsih in rekel: »O Gospod, Ti Najsvetejši! Ali smem jaz ubogi grešnik in moji ubogi ljudje Tebe ljubiti z vso močjo naših življenj?!

21. Oprosti mi za to zame presveto vprašanje! Čeprav mi moj razum pravi, da le čista srca lahko in smejo ljubiti Boga, se moje srce mogočno upira temu vplivu razuma.

22. O, tako mi povej, če morem in smem delati to, po čemer

moje srce sedaj tako močno hrepeni!«

23. In Abedam je odgovoril: »Horadal, zakaj sprašuješ, ko to že delaš in sem te Jaz zato blagoslovil!

24. Namesto tega ti dajem tri obljubljene besede, in to so:

25. Ljubi, ljubi, ljubi in boš živel večno v duhu, toda umri za ta svet! Sedaj si že mrtev za svet, zato ljubi, ljubi, ljubi Mene, tvojega Svetega Očeta, za večno! Amen.«

291. POGlavJE

Adamov govor o Satanovi naravi in ženski ljubezni

1. Po Abedamovem govoru je tudi Adam, po Njegovi skrivni volji, stopil naprej do Horadala in rekel: »Horadal, vstani v skladu z Jehovo voljo in me poslušaj!«

2. In Horadal je vstal, Adam pa je nadaljeval, rekoč:

3. »Glej, v tvojih žilah in v žilah vseh tebi podložnih ljudi in prav tako v žilah vseh mojih otrok na višinah, ni druge kot le moja kri, ker sem bil od Boga postavljen na to zemljo, kot prvi človek, kakor tudi moja žena, ki izhaja iz mene, kot prva mati vsega sedaj živečega človeštva.

4. Tako ima v telesnem oziru vsak človek le enega očeta in eno mater, kot samo enega Boga, enega Stvarnika in enega neskončnega, večnega, svetega duhovnega Očeta.

5. Ker sem bil v telesnem smislu postavljen kot prvi človek in tako oče vsega človeštva, si lahko predstavljaš kako groba je bila tvoja žalitev, ko si me imenoval pošast –

6. In Boga, najsvetejšega in najbolj ljubečega Očeta, vsemogočnega Stvarnika vseh stvari, za starega, šibkega, črvicega Boga!

7. Toda kako to, da ste vsi Kajnovi potomci padli v tako slepoto in na koncu v vso hudobijo?

8. Glej, poslušaj in razumi! Ko je Kajn, moj prvorojenec, iz velike zavisti ubil svojega brata Abela – dejanje, h kateremu ga je zvala zlobna kača, ki je Satan ali Padli, ki prebiva v vsakem človeškem mesu kot v vsem snovnem – je bil sojen od Boga in bil brez počitka dan in noč. Zemlja je postala zanj premajhna, nebesni svod prenizek, tako zelo, da je komajda še lahko prosto dihal.
9. Vzdihnul je in silno zajokal ter se tako razjezil nad kačo, da ji je prisegel večno sovraštvo.
10. Vendar ga je kača potem iskala in se vneto trudila, da bi ga ponovno pridobila nazaj.
11. Toda Kajn je videl, da je postal gospodar kače, ker ni mogla k njemu niti v bratovi podobi.
12. Ker pa je kača že zdavnaj ugotovila, da je Kajново meso zelo šibko, je takoj prevzela obliko zelo lepe ženske in se približala šibkemu z deviško sramežljivostjo, ki ni mogel obrniti svojih oči stran od goljufivega bitja.
13. Šele zelo pozno je spoznal kakšno past mu je kača pripravila, tako da je s svojimi usti dal to pričevanje, ki še vedno živi v vseh njegovih potomcih, in sicer, da bo sčasoma premagala vse njegove otroke, kakor tudi Božje otroke.
14. Ali lahko sedaj vidiš kje ste v duhu?
15. Glej, to je strašen greben, preko katerega ste vsi padli.
16. Skladno s pričevanjem ste postali služabniki mesa, ki ni pritegnilo le Kajna in mene, ampak tudi vse vas.
17. Kača je obdarila vaše hčerke z najlepšim mesom, ki se mu nobeden ne more upreti; zato ste uvedli mnogoženstvo v nasprotju z božanskim redom, po katerem sem bil določen za enega moža in Eva za eno ženo, po neskončni ljubezni in moči Tistega, ki je še vedno med nami in je pravkar zato tebi trikrat zapovedal ljubiti, kajti vsa ljubezen mesa bo prešla v življenje duše in ta spet v duha, tako da bo vsa združena ljubezen v mesu, kakor v duhu s tisto duše, prešla iz duha v Boga!

18. Kako lahko to sploh dosežete s svojim mnogoženstvom?
19. Če ostanete v krempljih mesa, ali ne boste ostali tudi bogokletniki, tako resnično, kakor ste prišli na svete višine?
20. Kajti, ker božanski red daje moškemu samo eno ženo, tako da v tem enem boju lažje premaga sovražnika, ki izhaja iz Kajnove pohote, - kako boste sploh kdaj popolnoma premagali tega najhujšega sovražnika, če se sami iskreno mečete v njegove tolste roke?!
21. Zato se odpovejte mnogoženstvu in se vrnite k staremu Božjemu redu in boste lahko potem popolnoma premagali smrt, ki kot najbolj strupena kača prebiva v vašem mesu kot stari Satan, ki se vame ni hotel vrniti, ampak se je ločil od mojega mesa in sedaj sam živi v svojem mesu kot stari princ vseh laži!
22. Horadal, to dobro upoštevaj, če hočeš zmagovito doseči resnično življenje!
23. Tako vzemi to razodetje skupaj z mojim blagoslovom s seboj v deželo, ki vam jo je Gospod namenil in tri svete besede ti bodo prinesle življenje, drugače pa večno smrt! – Razumi to dobro! Amen.«

292. POGlavJE

Izjemni primer, ki dopušča mnogoženstvo

1. Po tem govoru je Henoh, sledeč notranjemu ukazu, takoj pristopil k Horadalu in mu rekel:
2. Horadal, Gospodova volja je, da ti in tvojih deset pomočnikov sedaj tudi vzamete hrano; naredite to po volji Tistega, ki me je k tebi poslal!
3. Potem, ko se boste okrepili, vstanite in pripravite vse za na pot!
4. Sledite dvema močnima vodnikoma kamorkoli vas bosta

vodila, vendar brez odlašanja ostanite tam, kjer vam bosta to oznanila!

5. Zagotovo boste vedeli, da ste prispeli v vaš trajni dom, ko boste videli vaše žene in otroke, ki so ostali v Hanohovem mestu, kjer vas bodo čakali, kar še posebej velja za vas vodje, ker ste jih morali pustiti Lamehu kot talce za potrditev vaše zvestobe.

6. To sem ti dal na znanje po Gospodovi volji, tako da se boste lahko veselo okrepili in potem radostno in pogumno šli tja kjer je Gospod za vas pripravil trajno deželo.

7. Ker sedaj vse to veste, jejte in pijte v Gospodovem imenu sedaj, kot vedno! Amen.«

8. In Horadal se je z deseterico zahvalil za to povabilo in spodbudno sporočilo in potem skupaj z njimi vzel jedačo in pijačo.

9. Toda medtem, ko so obedovali, se je visoki Abedam obrnil k Adamu in mu rekel:

10. »Tvoje pravo očetovsko navodilo tem ubogim ljudem je bilo resnično dobro, toda eno stvar je še vedno treba popraviti, namreč, kar si rekel o mnogoženstvu.

11. Glej, čisto pravilno si predstavil mnogoženstvo kot popolnoma nasprotnega mojemu redu in pravilno nakazal na običajno prebivališče kače in smrti.

12. Ampak sedaj pomisli, kaj je bolje za te ljudi, ker so vsi in še posebno njihov voditelj opremljeni z najmanj desetimi ženami; jih ločiti od ostalih in jim pustiti samo eno ženo, ali tako pustiti kot je?

13. Če mož zapusti devet žena od desetih in ima samo eno, kaj jih bo devet naredilo s svojimi otroci in kako se bodo počutile v svojih srcih?

14. Ali pa, če vse obdrži in skrbi za srca otrok njegovih desetih žena, in ženske, ki so nam poznane po svojih možeh, navzlic edinemu pravemu redu, še naprej pustimo v stanu, v katerega so

prišle po železnih vezeh njihovega zakona, nas bodo hvalile in častile v svojih srcih –

15. Prav tako bodo tudi vsi njihovi otroci spoznali naše veliko usmiljenje in ljubezen, ko bi nas drugače preklinjali v svojih srcih –

16. Kaj potemtakem misliš, da bi bilo bolje vsaj za te, ki so že tako v tem žalostnem in neurejenem položaju?

17. Povem ti: za otroke sveta, ki so preveč vznemirjeni v svojem mesu, je mnogoženstvo boljše kakor nečistovanje in posilstvo ali celo skrunitev dečkov.

18. Da, povem ti: mnogoženstvo je celo boljše od nesprejemljivega sožitja z žensko, ki ni namenjeno rojevanju potomcev, ampak samo tihemu zadovoljevanju nagona in še posebej, če je ženska že v vidnem stanju nosečnosti.

19. Kajti tisti, ki ima deset ali več žena, kadarkoli z eno prespi jo skoraj vedno zaplodi. Toda tisti, ki pretirano in večkrat spi z eno samo žensko, prvič, ne zaplodi plodu z vsakim dejanjem, ampak večkrat ugonobi že zaplojenega in na koncu postane njegova žena celo popolnoma neplodna.

20. Ker se je to, kot zagotovo veš, že dogajalo z otroci višin, ki so izšli iz Moje milosti in blagoslova, koliko bolj pa to v primeru tistih, ki so izšli iz Moje sodbe!

21. Zato presodite sami, kaj je trenutno bolje, posebej še za otroke nižin.

22. Čeprav s tem ne želim uvesti mnogoženstva, najmanj pa med vami, pojdi in seznanj te otroke nižin s tem. Vendar lahko dodaš, da ne smejo vzgajati svojih otrok za mnogoženstvo, ampak v skladu z Mojim pravim redom, kakor si razglasil v svojem govoru. Amen.«

293. POGlavJE

Horadal razkrije skrivnost iz svoje preteklosti na Lamehovem dvoru v Hanohovem mestu.

1. Ko je Horadal s svojimi desetimi spremljevalci potešil svojo lakoto z okusno hrano in pogasil svojo žejo s sokom sladkih jagod ter se primerno zahvalil Gospodu kot edinemu Darovalcu vseh dobrih darov, je Adam pristopil k Horadalu in ga obvestil o Gospodovi volji glede mnogoženstva.
2. Ko je to slišal iz Adamovih ust, je Horadal postal zelo vesel in se Gospodu zahvalil z dna svojega srca za tako dovoljenje, se končno vzravnal in prosil Abedama, če mu dovoli, da se pred Adamom izpove.
3. In visoki Abedam mu je to dovolil z naslednjimi besedami: »Horadal, povem ti, to je kraj kjer lahko vsakdo svobodno govori.
4. Zato, če želiš govoriti, govori odprto, brez omejitev! Amen.«
5. Horadal se je zahvalil visokemu Abedamu za to dovoljenje in začel z naslednjim govorom, rekoč:
6. »Izjemno častitljivi stari oče, najbolj spoštovani prvi človek na zemlji in najbolj časten zarodnik celotnega, sedaj živečega človeškega pokolenja! Sočutno položi svoje uho k potomcu tvojega sina Kajna in poslušaj kaj ti imam za povedati!
7. Tako resnično, kot je neskončni Bog, sveti vsemogočni Stvarnik, sedaj med nami, prav tako resnično ti bom sedaj jaz razkril najbolj globoko skrivnost mojega srca. Če to ne bi bilo tako, - oče Adam, mi lahko verjameš, da ne bi tako kmalu prepoznal Boga in tebe; in On posebljena večna, neskončna Ljubezen in Usmiljenje ne bi nikoli dovolil mojim nogam stopiti na ta sveta tla gora, - če ne bi bilo tako, kako bi ti sedaj jaz lahko tako kmalu to razkril.

8. Zato poslušaj zdaj to iz mojih ust kar leži globoko v meni, tako da celo dobro poznani zviti kači ni bilo mogoče dognati, kaj šele zaznati najglobljo skrivnost.
9. Toda sedaj je prišel čas in tako bom to odkrito razkril. In to je tisto:
10. Glej, to je bilo še vedno v Hanohovem času, ko je neskončna Ljubezen vsemogočnega Boga obudila duha v človeku, Hanohovem bratu, da oznani vsem ljudem edinega resničnega Boga.
11. Njegov plemeniti nauk je ostal do Lameha vedno nedotaknjen.
12. Njegov vzvišeni brat je mene in še nekatere druge dobro seznanil s tem naukom.
13. Toda, ko je Lameh sklenil s kačo zavezo in ubil svoja dva božansko navdahnjena brata z močno Tataharjevo roko, je bil ubit tudi vzvišeni nauk od Boga prebujenega Faraka.
14. Ampak, ker sem bil še od njegove rane mladosti vedno Lamehov prijatelj, se je tako zgodilo, da me je takoj, ko je vstopil v svojo najokrutnejšo vladavino, imenoval za svojega svetovalca, vendar tako, da tega ni nihče vedel. Torej sem bil le njegov skrivni svetovalec.
15. V začetku sem poskušal v njem prebuditi Farakov nauk, vendar je bilo vse zaman, da bi se v njemu kaj zgodilo.
16. Kajti pustil se je ujeti kači, tako zelo, da celo velike Božje besede, ki jih je slišal kmalu po uboju svojih dveh bratov, nanj niso naredile vtisa.
17. Vendar, ko mi je to skrivno razkril, sem izkoristil priložnost in ga iskreno opomnil naj se hitro zopet obrne k Bogu, ki mu je pokazal tolikšno milost.
18. Ampak, namesto, da bi me poslušal mi je resno rekel: »Horadal! Do sedaj si še moj prijatelj; toda sedaj te kot kralj in bog zadnjič popolnoma resno opominjam, da molčiš o svojem Bogu za vse večne čase.

19. Če boš prekršil to zapoved, se ti bo moralo zgoditi kakor mojima bratoma, ki sta tudi pridigala tvojega Boga, nista pa opazila, da sem jaz sam vsemogočni bog!
20. Pojdi ven in mi daj pred vsemi ljudmi polno priznanje in zanikaj starodavnega, smešnega Farakovega Boga in jih pouči, da sem samo jaz, edini pravi, najstrožji, neizprosen, vsemogočni, močni bog!
21. Pri moji božanskosti ti prisegam: če ne boš tega naredil, boš pred vsemi ljudmi raztrgan na koščke!
22. Dojemi to; zdaj pa pojdi in izpolni mojo voljo!«
23. Šel sem, skrival v svojem srcu Farakov nauk, se pretvarjal, da sem še bolj krut od Lameha in ljudi učil po Lamehovi volji.
24. Ko je Lameh videl, da sem njegov zvesti služabnik, mi je takoj dal vso kraljevsko moč, on pa je zame in za vse ljudi ostal bog.
25. Kača je videla kako zvest Lamehov služabnik sem, vendar pa ni mogla opaziti skrivnosti skrite v mojem srcu in je z menoj sklenila zavezo v obliki najlepše ženske, jaz pa sem ji le na površju svojega srca prisegel, da bom za boga Lameha storil vse, kar bo njej in njemu ugajalo.
26. Kača je bila s tem zelo zadovoljna in mi je veliko obljubila v zameno.
27. Toda, ko me je zapustila sem na skrivaj globoko v sebi prisegel in rekel: 'O kača, ti najbolj zvijačen Satan, tako premeten kot si lahko v svojih dejanjih boš kljub temu kmalu spoznal oblast Njega, ki Ga moram sedaj skrivati!
28. To ti prisegam pri mojem edinem resničnem Bogu!
29. Potem sem prosil svojega skritega Boga naj prikrije moj skrivni načrt celo najbolj vzvišenemu angelu in v svoji milosti usliši mojo prošnjo; in Bog je uslišal moje molitev in od takrat me navdihuje v vseh okoliščinah, ki nastanejo v moji kraljevski službi.
30. Tako sem postal kruto sodno orodje v Božjih rokah in nato

le na videz izvrševal vsa mogoča grozodejstva in se pretvarjal, da vse to počnem z Lamehovo močjo!

31. Ko pa je Meduhed, moj pravi brat, odvedel stran številne ljudi, sem bil jaz tisti, ki je ogorčen dal Lamehu nasvet naj staremu Bogu napove pravo vojno in pod vodstvom zlobnega Tataharja z ognjem uniči vse gozdove, za primer, če je stari Bog nasilno odpeljal Meduhedove ljudi. Toda zakaj sem to naredil?

32. Iz svoje skrite globine sem dobro vedel kakšna usoda čaka zlobnega Tataharja!

33. Potem sem bil zopet jaz tisti, ki sem po Lamehovem ukazu zapovedal nekaj preživelim, da se še drugič maščujejo pravemu staremu Bogu, kajti zelo dobro sem poznal Gospodove načrte z njimi.

34. Lamehu sem svetoval, naj z grožnjo smrti prepove vsem navadnim ljudem govoriti in nobenemu ni bilo nikoli dovoljeno izreči najsvetejše ime boga Lameha, ali celo pomisliti nanj.

35. Zakaj sem to storil? – Zato, da še vedno čista srca nedolžnih ne bi bila oskrunjena z največjim Lamehovim bogoskrunstvom, kajti molčečim ni mogoče pridigati!

36. Mnogo sem jih dal usmrtiti. Zakaj? Ker mi je moj skrivni Svetovalec vedno govoril, rekoč: 'Glej, nad temi je kača odprla svoje čeljusti. Napravil sem jih neobčutljive, zato razkosaj njihova telesa na koščke, da kači ne boš postal sumljiv.

37. Cel desetkrat huje sem preklinjal Boga kakor Lameh in mu svetoval naj pokoplje Jehovo ime v umazaniji najnižjih ljudi!

38. Zakaj sem to naredil? – Zato, da bi obvaroval to Ime, kajti bolje je bilo najsvetejše Ime pokopati pod umazanijo siromaštva, kar je še najčistejša stvar v nižinah, kakor pa, da je še vedno izpostavljeno najbolj odvratnemu bogokletju.

39. In zato sem iz teh razlogov naredil eno stvar za drugo.

40. In, ko je prišel čas, sem vzel silo, katero vidiš tukaj z menoj in tako privedel skoraj celotno uboštvo kot Lamehov neizprosni poveljnik; in do tega trenutka razen Boga ni nihče vedel kakšen

je bil moj namen povsod in tako tudi ob prihodu sem.

41. Toda sedaj je Gospodu v zadovoljstvo, da snamem svojo kruto masko in tako stojim pred teboj, razkrit v svoji najgloblji zvestobi, katero sem globoko v sebi vedno skrival.

42. Zato sem tudi tebe in Boga preziral pred mojimi še vedno slepimi ljudmi. Vendar, ker veš kako in zakaj sem to storil, mi boš zagotovo zmogel odpustiti, ker nisem delal ničesar drugega kot najbolj skrivno voljo Njega, ki je tukaj.

43. Zato bodi brez skrbi zavoljo mnogoženstva, kajti Božjo voljo želimo vedno v polnosti spoštovati! Amen.«

294. POGlavJE

Gospodov govor o prekletstvu kletve in gneva

1. Ko je Adam to slišal od Horadala, je bil zelo ganjen, da je jokal od velikega veselja in se ves tresel, tako da ni mogel izreči niti ene najkrajše besede, čeprav je to takrat tako želel.

2. Toda Abedam je videl kaj se dogaja v Adamovem srcu, zato je šel naravnost k njemu in rekel: »Adam, ali še vedno hočeš preklinjati te bogokletneže?

3. Glej, človek mora biti izredno varčen s preklinjanjem in sojenjem, še posebno pa z očetovsko kletvijo!

4. Kajti, kdo lahko vidi Moje poti in kdo doume Mojo voljo?!

5. Če nekdo preklinja, pa vzroka dogodka ne pozna, ali se potem ne zgodi zlahka, da preklinja Mojo veliko ljubezen, usmiljenje, potrpljenje, prizanesljivost, dobroto, milost, blagost in tako ves Moj božanski red, ki iz tega izhaja?

6. Toda, če je nekdo preklel ta red, kakšen blagoslov bo nekoč nastal za njegov duh?!

7. Ali ni potem ta tisti, ki s preklinjanjem sodi Mojo ljubezen, usmiljenje, potrpljenje, prizanesljivost, dobroto, milost in

blagost ter s tem poziva sodbo nase, ker je on prvi sodil, da bi tako lahko sam prejel od Mene večno življenje?

8. Torej, kaj ima človek kar ni že prej prejel od Moje ljubezni in usmiljenja in od kje bo kaj vzela, če ne bo vzela iz Moje ljubezni, usmiljenja in milosti?

9. Potem, ko je najprej sodil Mojo ljubezen in se s preklinjanjem za vedno ločil od nje, kako, povej Mi, Adam! , -kako bo še naprej črpal vodo iz vodnjaka, ki ga je prej tako silno zasul z zemljo, kamni, peskom in vsemi vrstami gramoza?!

10. Zato naj brat nikoli ne sodi brata, razen če mu Jaz dam izrecen ukaz!

11. Kdor pa sodi samovoljno, je izrekel svojo smrtno obsodbo, potem ko se je ločil od Življenja vsega življenja.

12. Recimo, da se je nekdo tako silovito razsrdil na svojega brata, da je hotel ponoči zažgati njegov dom, in ko se je pripravljala na svoje zlobno delo, se je zgodilo, da je iskra z njegove bakle padla na njegov lasten dom še preden je prišel z baklo do bivališča svojega ubogega brata; in koga bi hudodelec lahko krivil, da mu je zlobni ogenj odvzel vso njegovo posest kakor tudi njegovo bivališče?!

13. Glej, primer ki sem ti ga pokazal, se zgodi vsakemu srditemu človeku v njegovem duhovnem bivališču, kajti dolgo prej, ko je hotel podtakniti svojemu bratu pogubni ogenj sojenega prekletstva, je že položil v svojem lastnem bivališču pogubni ogenj, ki je pogoltnil in uničil v njemu vse s čimer sem ga obdaril za večno življenje.

14. Zato naj nihče ne preklinja drugega za greh, ki ga en brat stori zoper drugega.

15. Namesto tega naj ga vedno blagoslovi, ko ga hoče preklinjati in bo vedno resnično sodil svojemu bratu in sebi, ne za pogubo, ampak za večno življenje!

16. Če bi Jaz ustvaril vse za pogubo in končno uničenje, ali bi Jaz kot sveti in neskončno moder Bog ravnal pametno, če bi

kdaj kaj ustvaril?

17. Toda mislim, da je celo najbolj omejen in najzlobnejši norec komaj sposoben takega dejanja, kaj šele Jaz, ki sem svet, večen, neskončno moder in najbolj ljubeč Bog in Oče vseh Mojih otrok!

18. Ker sem Jaz vse ustvaril samo za večnost, tako da niti najmanjša misel najneznatnejšega človeka ne propade, zakaj bi vi morali iz kateregakoli razloga soditi drug drugega in biti podvrženi uničenju?!

19. Zato, pazi na to Adam, in sicer, da sem Jaz edini pravi Sodnik, ti pa bodi Moj pravi sin, ki vedno sodi kot sodim vse stvari Jaz, namreč -

20. Ne s kletvijo, ampak z Mojo ljubeznijo, usmiljenjem, potrpljenjem, prizanesljivostjo, dobroto, milostjo in krotkostjo.

21. Delaj enako tudi ti in vsi ostali in boš za večno imel življenje iz Mene! Amen.«

295. POGlavJE

Imenovanje Horadala za pravega voditelja njegovega ljudstva.

Tri znamenja milosti dana Horadalu.

1. Po tem govoru se je visoki Abedam obrnil k Horadalu, rekoč: »Horadal, ti ki si tako zvesto v svojem srcu ohranil sveto Farakovo iskro skozi vse viharje skušnjav kače in vsega sveta iz nje, glej, tu pred teboj je sedaj več od Farakove iskre, neskončno sonce, Jaz sam, o katerem je Farak pričal, Jaz, večen, neskončen, vsemogočen Bog, veliki Stvarnik vseh stvari, ki zapolnjujejo nebo in vse neskončne ustvarjene prostore, od najmanjšega do največjega, Jaz, najsvetejša, največja, najčistejša večna ljubezen, Jaz, tvoj edini resnični Oče in vseh Adamovih otrok, ki imam edini življenje in dajem življenje iz Sebe, Jaz, - Jaz sedaj stojim

pred teboj!

2. Ker si zvesto ohranil majhno Farakovo iskrico v svojem srcu in verjel v Njega, ki Ga nisi videl in po skrivnem pozivu v sebi nisi dvomil, da sem ti Jaz na skrivaj tiho oznanil poziv Moje volje, ki si ga v sebi prepoznal ter hitro in natančno ustrezno ukrepal, - skratka, povem ti, ker si Mi ostal resnično zvest v majhnih stvareh, Mi boš zagotovo ostal od sedaj vse bolj zvest, ker sedaj vidiš in slišiš v osebi Njega, od kogar je Farak pridigal in prerokoval ljudem Hanohovega mesta,- boš imel zato večji ugled pri svojih ljudeh, kakor ga je imel Farak v Hanohovem mestu!

3. Horadal, s temi besedami sem te postavil za večje stvari, ker si Mi ostal zvest v majhnih stvareh in te imenujem za resničnega učitelja in vodjo svojega ljudstva.

4. Glej, med njimi je mnogo slepih, toda s to Mojo živo Besedo boš vsem povrnil vid in življenje.

5. Od zdaj naprej ne boš več slišal v sebi Mojo voljo tako tiho kot si jo slišal v nižinah, ampak boš Mojo voljo vedno slišal tako kakor jo slišiš sedaj, in sicer, v sebi, zunaj sebe in nad seboj. Četudi Me ne boš videl kot sedaj, Me boš vedno slišal kakor Me slišiš zdaj!

6. Horadal, povem ti, tvoja vera je velika, kajti brez znamenja, - razen Mojih dveh odposlancev pri tebi, - si verjel, da sem resnično Jaz, ki ti govorim!

7. Resnično, za tebe je bilo Moje drugo majhno znamenje, namreč, blagoslov s hrano in pijačo za tvoje ljudi, nepotrebno, ker si Me že dolgo trdno držal v svojem srcu, še preden so tvoje oči zagledale Moje bistvo in tvoja ušesa zaslišala Moj očetovski glas!

8. Ker si Me sedaj videl in slišal, tvojega Boga in Očeta, trdno verujoč, da sem Jaz, ki ti govorim in si Me prosil za dovoljenje, da Me lahko ljubiš, ker Sem ti dal tri velike Besede, ti bom sedaj dal za nagrado tudi tri velika znamenja, ker si trdno verjel, da

sem resnično Jaz, edini pravi, večni, neskončen, vsemogočen Bog, Stvarnik, Vzdrževalec in Usmerjevalec vseh stvari in edini pravi, najbolj ljubeči Oče vseh ljudi in angelov.

9. In to bodo tri velika znamenja: prvo, da boš v novi deželi, ki Sem jo pripravil zate in tvoje ljudstvo, našel čudežno vse, kar sem ti poprej obljubil.

10. Drugo, da boš v prihodnje z močjo svoje volje, po Moji besedi vedno izkusil kaj lahko naredi Tisti, ki ti sedaj to razkriva, obljublja in ti to resnično daje.

11. In kot tretje znamenje bo Moja vedno živa Beseda in večno življenje iz nje!

12. Iz teh treh velikih znamenj boš potem v celoti spoznal Mojo neskončno ljubezen zate in za tvoje ljudstvo in kako izjemno dober sem vedno Jaz, tvoj sveti Oče.

13. In sedaj prejmi Moj polni blagoslov, - in potem pojdi na pot.

14. Dva odposlanca te bosta pospremila v deželo, ki ni daleč od tu, med jutrom in polnočjo.

15. Vendar pa svoje orožje pusti tukaj pri Adamu kot znak, da je Moja očetovska ljubezen močnejša od vse moči kače!

16. In tako pojdi v Mojem imenu, z Mojim blagoslovom! Amen.«

296. POGlavJE

Slovo Horadala in njegovega ljudstva.

Gospodov poslovilni govor in opominjanje k ljubezni.

1. Po Abedamovem govoru je vse ljudstvo po Horadalovem povelju končno vstalo. Horadal je obljubil, da bo Gospodu v vsem neomajno zvest in se Mu s svojimi desetimi voditelji zahvalil iz dna svojega srca.

2. Potem, ko se je zahvalil Gospodu za toliko milosti, ljubezni in

usmiljenja, je tudi vprašal svetega Darovalca vseh dobrih darov ali naj postavi za ljudi vidno znamenje v spomin na ta veliki dan milosti in usmiljenja, tako da se bodo lahko s tem spominjali s hvaležnostjo velikih stvari, ki jih je On, kot Gospod in Oče storil zanj in za vse ljudi pod njegovim vodstvom.

3. In Abedam je odgovoril z naslednjim poučnim govorom, rekoč: »Horadal, poslušaj! Pohvaljen, ker imaš resnično željo, da bi tvoje ljudstvo za vekomaj primerno slavilo Moje ime. Toda povem ti: ko so ljudje pravilno poučeni imajo v Mojem velikem stvarstvu številna najbolj veličastna, trajna spominska znamenja.

4. Vendar, če so ljudje neumni in ne opazijo čudežnih znamenj, katere delam dan za dnem pred njihovimi očmi, resnično lahko Mi verjameš kar ti bom povedal -, da tudi ne bodo upoštevali nobenega mrtvega znamenja narejenega s človeškimi rokami.

5. Vendar, če bi bili pozorni na živa znamenja, povej, kakšno korist bi imeli od mrtvih znamenj?

6. Ampak vseeno ti dajem veliko spominsko znamenje, za tebe in vse tvoje ljudi, s tem, da imaš Mojo živo Besedo v sebi in vso oblast in moč iz Mojega imena, te pa je lahko deležen vsak, ki si resno prizadeva za prebujenje svoje duše in večno, neminljivo življenje iz duha.

7. Katere večje stvari bi ti Jaz lahko dal od te, ko sem ti dal tri Besede in kakšen bolj vzvišen, bolj veličasten in boljši spomenik Mi lahko postaviš kot sveto, živo znamenje resnične ljubezni v vsakem človeškem srcu?

8. Zato ostani za vedno pri tem znamenju; in dokler boš ostal pri tem znamenju, v tem znamenju in s tem znamenjem v sebi, bom Jaz vedno mogočno in dejavno med vami kot najbolj popolno spominsko znamenje Meni in s tem vsem Mojim dejanjem ljubezni zate in za tvoje ljudstvo.

9. Vendar, če boš pustil, da veliko znamenje, ki je pred Menoj edino veljavno znamenje prave in dejanske ljubezni Zame, v

tvojem srcu propade, potem bo veliko spominsko znamenje izginilo iz vaše sredine.

10. Če bi se to zgodilo, bi bilo od vseh drugih nesmiselnih znamenj za vas tako malo koristi, kot od tistih vetrov, ki blagodejno pihajo na drugih nebesnih telesih, vendar Zemlja tega ne občuti.

11. Zato ostani pri edinem znamenju ljubezni! Kajti to je vedno najboljši in najzanesljivejši opomin za nekoga, ki resnično ljubi. Toda, ko se ta ohladi, ki je nekoč ljubil in v pozabi hladnega srca ne ljubi več, se hladni lahko osonči, kar pa bo zaman, če se ne pusti segreti, da led izgine!

12. Tako kot je ogenj smrt vsega snovnega, je tudi ogenj ljubezni smrt za tiste, ki so mu nezvesti, ko spet pride nad njih, ker so postali mrzli in zamrznjeni.

13. Toda kdor je dobro ohranil veliko sveto znamenje ljubezni v svojem srcu za vse Čase časov, bo za vedno ostal v ognju življenja tako neminljiv kot je sam ogenj v ognju, ker je za ogenj življenje v ognju.

14. To dobro upoštevaj v sebi in prebudi v svojem ljudstvu in boš živel ti in vsi tvoji ljudje v tebi in s teboj – in s tem v celoti v Meni in Jaz v njih.

15. Ne misli, da je en dan za to delo bolj primeren od drugega, ali da se bo na določen dan nekdo hotel obrniti Name v svojem srcu, da bi Mi prvi dal neko daritev.

16. O Horadal, nikoli ne pomisli kaj takega! Kajti prav tako kot pri ljudeh zaljubljenec ne določa svoji nevesti ali ljubljeni ženi dneva in ure kdaj se bosta ljubila, je tako tudi v Mojem primeru. Vsakič, ko Mi kdo odpre svoje srce, je meni popolnoma prav!

17. Zato naj bo tudi Sabat samo dan za splošna navodila, ne izključno dan Moje ljubezni, kateremu je vsak dan enak.

18. Torej, ljubite Me ves čas; Sabat pa ohranite kot dan napotkov za Mojo ljubezen in živeli boste večno!

19. In sedaj lahko odpotujete v Mojem imenu! Amen.«

297. POGlavJE

Hitri sel Lamel rešuje.

Poročilo rešene deklice o grozodejstvih v Hanohovem mestu.

1. Po teh besedah se je Horadal še enkrat zahvalil visokemu Abedamu in se nato obrnil k desetim voditeljem, rekoč:
2. »Pojdite v Gospodovem imenu, in povejte ljudem naj se zahvalijo Gospodu in se pripravijo za potovanje, tako da lahko še vedno krenemo pred sončnim zahodom, v imenu našega Gospoda in velikega Boga, ki je pravi, sveti in najbolj ljubeči Oče! Amen.«
3. In deset voditeljev je takoj odšlo k ljudem in storilo kakor jim je Horadal zapovedal po Gospodovi volji.
4. V času ene minute je bilo vse pripravljeno za na pot. Vendar, ko je Abedam poklical Kisehela in Setlahema, da bi povedla ljudstvo v omenjeno deželo, glej, je naglo kakor hitra ptica prihitel Lamel z deklico, ki jo je nosil na svojih močnih rokah.
5. Ko je prišel do Abedama, je takoj padel pred Njega na kolena in položil deklico na zemljo. Ko se je Abedamu z najbolj skesanim srcem zahvalil za srečno izvršitev izjemno težke naloge, je začel govoriti poln ljubezni in ponižnosti.
6. In to so bile njegove besede: »Najsvetejši in najbolj ljubeči Oče! S Tvojo vsemogočno, sveto pomočjo sem uspešno opravil nalogo, ki si mi jo Ti položil v srce.
7. Niti eden ni ostal od vseh tistih, ki si mi jih prikazal v mojem srcu, da naj jih rešim v Tvojem najsvetejšem imenu.
8. Toda glej, O sveti, najbolj ljubeči Oče, te deklice nisem našel v svojem srcu, ampak sem jo srečal, ko je osamljena jokala ob širokem potoku.
9. Vprašal sem jo zakaj je tako žalostna, rekoč: 'Ubogi otrok, kaj se ti je zgodilo, da tako bridko jokaš in si v obupu puliš lase?'
10. Ta revica je globoko zavzdihnila in mi čez nekaj časa, ko se

je zbrala, povedala naslednje:

11. 'Veliki človek, jaz, najbolj ubogi otrok na zemlji, te rotim zaradi velikega Boga, kateremu plemenita umorjena brata izjemno krutega Lameha oznanjata, da me poslušaj!

12. Ko boš le na kratko slišal vse o mojem najbolj strašnem položaju, se usmili mojega še vedno mladega življenja in me ubij!

13. Sedaj poslušaj; to je zgodba mojega zelo žalostnega življenja: Moja starša sta bila kljub grozni prepovedi največjega od vseh tiranov, na skrivaj vedno zvesta privrženca velikega Faraka in verjela v velikega, vsemogočnega Boga, ki ga je pridigal.

14. Toda zli duh je moral Lamehu to razkriti. Takoj je naročil krutim biričem, da odpeljejo moja draga starša; samo jaz kot edini otrok sem ostala doma.

15. Vendar ni trajalo dolgo, ko so se ti biriči z mojimi ubogimi starši vrnili v hišo. Tu sta se morala takoj sleči. Ko sta tako tam stala popolnoma gola, blede in se tresla po celem telesu, so biriči zgrabili najprej ubogo mater in jo položili na tla. Potem so njene nežne roke raztegnili in ji skozi dlani zabili močne, špičaste žeblje.

16. Prav tako so storili tudi z nogami. Na njeno veliko bolečino se nečloveški suroveži niso ozirali in njenega kričanja niso slišali.

17. Kar so naredili ubogi, ubogi materi, so enako storili tudi z očetom.

18. Po tem groznem dejanju, je vsak od biričev, potem, ko so materi prej pod hrbet porinili grob kamen, tako da je bila zaradi tega razpeta kakor struna na zvočni deski, zadovoljil svoje prav satansko čutno poželenje!

19. Po tem gnusnem dejanju so jima prerezali trebuh in mene postavili mednju ter me skušali prisiliti, da bi staršem iztaknila oči in medtem ves čas hvalila boga Lameha.

20. Tedaj sem se zrušila in izgubila zavest in bila pripeljana sem

ter kot lahko vidiš, na tem kolu privezana, da bi umrla od lakote.

21. Ne vem kaj se je nadalje dogajalo z mojimi ubogimi, najnesrečnejšimi starši, vendar je velika gotovost, da sta bila še bolj mučena in na koncu v hiši zgorela.

22. Sedaj veš vse in lahko z menoj narediš kar hočeš, samo tu me ne pusti žive!'-

23. »Sveti Oče, glej, ta pripoved je razlog, da sem privedel sem enega otroka več, kot sem jih preštel v svojem srcu!

24. Kajti, še nikoli nisem v sebi čutil tako veliko usmiljenje do nekoga, kakor do tega ubovega otroka.

25. Zato mi boš zagotovo oprostil, da sem presegel Tvoj ukaz, kajti kar sem s tem rešil zanesljivega propada, sem Ti zvesto prinesel sem kot žrtev.

26. O Oče, milostno to sprejmi!« - Toda Abedam se je takoj sklonil k Lamelu, ga dvignil s tal in mu rekel:

27. »Lamel, povem ti: glej, kar si naredil je več kot si naredil v vsem svojem življenju.

28. Toda prej pustimo vsem ljudem odpotovati v njim namenjeno deželo, potem pa se bom Jaz obrnil k temu ubogemu otroku, tako da se bo lahko najprej malo zbral; nato bom zagotovo naredil zanj in zate najboljše. Amen.«

298. POGlavJE

Gospodovo pooblastilo Kisehelu in Setlahemu, da vodita Horadalovo ljudstvo do njihovega namembnega kraja. Posledica obojega, kletve in blagoslova.

1. Po tej kratki tolažbi Lamelu, se je visoki Abedam takoj obrnil h Kisehelu in Setlahemu in jima rekel:

2. Poslušajta! Tako kakor sta privedla Horadalovo ljudstvo do

sem, sedaj pojdita in jih vodita v deželo, katero sem hranil v pripravljenosti za te ljudi od začetka zemeljskega časa. Kajti že dolgo časa sem vedel, zares, to sem vedel že od večnosti in vedno vem kaj bom naredil in nihče razen Mene ne ve kaj Jaz snujem od večnosti.

3. Torej pojdita in odvedita to ljudstvo na kraj, ki Sem jim ga namenil.

4. Moj duh, ki je v vama, vama bo povedal za kraj do katerega morata voditi ljudi.

5. Kmalu, ko bosta prišla do tega kraja, blagoslovita tudi zemljo in njihova nova bivališča, katera obstajajo na isti način kakor ta tukaj na višinah.

6. Ko bosta vse to naredila, se takoj vrnita nazaj sem, da ne bosta zamudila večernega obroka; in tako sedaj pojdita! Amen.«

7. Potem, ko jima je bilo to povedano, sta se oba Abedamu zahvalila za to milostno naročilo in se nato odpravila na delo.

8. Toda Horadal, ki se je skoraj raztopil od velike hvaležnosti, je bil s svojimi ljudmi že pripravljen za odhod.

9. Torej, ko ga je dvojica že po nekaj korakih dohitela, so se takoj vsi skupaj odpravili naprej in srečni sledili vodnikoma.

10. Ko je to ljudstvo zapuščalo Adama, je jokal in za njimi pošiljal en blagoslov za drugim, skoraj za vsakim njihovim korakom.

11. Abedam je to opazil, ga pohvalil, nato pa dodal: »Adam, če bi namesto mnogih izrečenih kletvic nad nižinami vedno naredil tako kakor si sedaj v duhu Moje ljubezni in usmiljenja, resnično, ravnice in globoke doline na zemlji se ne bi spreminjale v pekel!

12. Vendar si ti vedno bolj opravičeval preklinjanje kakor ljubezen, tako da je to šlo že tako daleč, da se ljudje iz globin obnašajo tako kot si pravkar slišal iz Lamelovih ust. Živ dokaz za to pa leži tukaj pri Mojih nogah.

13. O Adam, kaj vse bi lahko prihranil Meni in vsemu stvarstvu!

14. Toda, ker si vedno raje preklinjal kakor blagoslavljal, glej, so posledice tu pred teboj in Menoj, ki bodo ostale na zemlji do konca njenega obstoja.
15. Resnično, povem ti, tvoja prva, velika in groba, glavna napaka je bila, ko si pozabil na Mojo zapoved in se pustil očarati in popolnoma zapeljati svoji lastni kači, tako da sta se zaradi tega nebo in zemlja dvignila s svojih tečajev. Še vedno pa bi bilo vse to veliko lažje popraviti kakor dejstvo, da si tako pogosto zaradi Kajnovega zločina preklinjal bedne nižine!
16. Povem ti: Kajново dejanje je bilo zelo hudobno, vendar je bilo komaj kapljica rose glede na celotno morje, v primerjavi s tem kar si Mi na začetku storil, ko si se poskušal kot Gospod dvigniti nad Mojo glavo!
17. Ali Me lahko sploh kdaj obtožiš, da sem te Jaz za to preklinjal?
18. Seveda, Mojo nedotakljivo svetost si grobo oskrunil, preklinjajoč zemljina tla, ki ti rojevajo trnje in osat;
19. Toda Moja velika ljubezen do tebe je kmalu odpravila prekletstvo od zemeljskih tal, tako da je zate, kot si že zdavnaj opazil, v novem vrtu vsepovsod znova vzcvetelo.
20. Medtem, ko sem zemlji odvzel prekletstvo, glej, si ti prizadevno preklinjal vse ravnice in doline in vse njihove prebivalce, kar je privedlo že tako daleč, da celo zdaj v času tvojega življenja takšni sadovi tvojega prekletstva poganjajo iz tal, kakor ta živa priča, ki jo vidiš tu pri Mojih nogah!
21. V globine Faraka sem poslal angela od Mene blagoslovljenega voditelja. Namesto, da si preklinjal, ali ne bi lahko enako naredil v Mojem imenu?!
22. In nižine bi vzcvetele bolj veličastno kakor vse te višine!
23. O Adam, Adam! Dobro poglej to deklico, tu ležečo ob Mojih nogah, ki je čistejša v svojem srcu kakor opoldansko sonce!
24. Kar se je sedaj zgodilo njenim staršem zaradi tvojih kletev, glej, se bo prav tako nekega dne zgodilo sinu device, katerega

bom oživil z duhom te, ki leži ob Mojih nogah.

25. Ali se zavedaš kaj si storil tukaj s svojimi kletvami! Toda sedaj je pač tako; zato poskrbiva za prihodnost – in če je mogoče pozabi na grozote preteklosti.

26. Adam, prekliči vse svoje kletve in namesto teh daj blagoslov, daj namesto tega Moj blagoslov; kajti vsako zlobno dejanje je bilo od začetka tvoje delo, zato odslej ne preklinjaj več ampak vse blagoslavljaljaj! Amen.«

299. POGlavJE

Gospodov opomin Adamu, obupanem zaradi svoje neumnosti

1. Ko je Adam slišal ta Abedamov govor, je postal žalosten in ni več vedel kaj naj reče ali naredi.
2. V sebi je razmišljal sem in tja in iskal veliko odločitev, na koncu pa je vse nadomestil Zakaj. Toda ves njegov trud je bil zaman, ker ni našel velikega Zakaj in tako je bil že na točki, da bi zavrgel vse od sebe in začel sam sebe preklinjati, ker je sedaj sebe videl kot edini vzrok vsega zla, hudobije in napak.
3. Toda Abedam je zgrabil njegovo roko, ga pogledal trdno v oči in mu čez nekaj časa rekel:
4. »Adam! Kakšen človek si! Ali hočeš biti kamen? Ali je življenje zate zares nekaj tako odvratnega, da ga v sebi preklinjaš in se poskušaš popolnoma ubiti, v duhu in v telesu in prav tako v vseh otrocih, ki sem jim Jaz iz tebe dovolil iziti?!
5. Adam, skoraj do tega trenutka si preživel svoje dolgoletno življenje na zemlji in preklinjal po svojem ostrem čutu za pravičnost. S tem si bil zadovoljen in si vedno mislil, da uživam v tvojih neizprosni grobstih kot sodnik in v tvojem preklinjanju tistih tvojih otrok, ki so bili prešibki, da bi se nepremišljeno pregrešili zoper tvojo voljo.

6. Toda sedaj, ko te želim očistiti zgolj s prikazom vseh tvojih napak in to počnem viden pred teboj in vsemi tvojimi otroki, tako da bi te popolnoma pripravil za polno sprejemanje življenja iz Mene, torej zdaj, ko si izvedel, da Mi vse to preklinjanje in sodbe zagotovo niso v veselje, ampak samo in edino živa ljubezen, si v svojem srcu izjemno jezen in utrujen od življenja!
7. Šele zdaj, potem ko si v svoji pravičnosti presojal skoraj vsak drobec na zemlji, hočeš prekleti samega sebe, da bi se Mi na nek način maščeval, ker Sem s Svojo veliko ljubeznijo, usmiljenjem in potrpljenjem v nasprotju s tvojim starim sodnim redom!
8. O Adam, Adam, povem ti: ti zelo preizkušaš Mojo ljubezen in potrpljenje!
9. Spomni se, kako dolgo sem bil potrpežljiv do tebe; spomni se: ko v vsej neskončnosti nobeno sonce še ni sijalo in sem na zemljo komaj pomislil, je tvoj duh, ki sem ga ustvaril za najčistejšo ljubezen, in svobodnega, da postane Meni v veliko veselje, neodvisno bitje pred Menoj, si Mi s svojo svojeglavostjo povzročil velike skrbi in začel preizkušati Moje potrpljenje.
10. Koliko večnih časovnih obdobj je minilo odkar sem te priklical v obstoj!
11. In kako je bilo v vseh teh zaporednih večnostih zaradi tebe Moje potrpljenje na bolečih preizkušnjah.
12. Poglej vse neštete zvezde in preštej to neskončno množico velikih trdnih svetov, ki zapolnjujejo skoraj celotno vidno neskončnost! Kdo so ti?
13. Adam, ali veš kaj so? O Adam, Adam, glej in poslušaj:
14. Vsako majhno zrnce peska nekega nebesnega telesa je kot tako zate že trd preizkus Moje potrpežljivosti in traja že več kot tisoč let, merjeno po pretečenem času.
15. Sedaj preštej neskončno število svetov v vseh neskončnih prostorih. Potem preštej neskončno množico majhnih zrnec peska, kakor trde, drug za drugim razporejene atome; potem si predstavlaj za vsak posamezen atom tisoč let Moje ljubezenske

božanske potrpežljivosti s teboj.

16. Ko to v sebi natanko pretehtaš, potem Mi povej, koliko časa moram še imeti s tabo potrpljenje, dokler ne boš postal v polnosti bitje, kakršno je zate namenila Moja večna ljubezen in Jaz se bom o vsakem času strinjal s teboj.

17. Toda gorje ti, če bi se odločil za samomor. Povem ti: v delčku najkrajšega možnega trenutka bi razen nekaj zvestih, tebe in vse stvarstvo izročil ognju Mojega srda!

18. Resnično, raje bi bil za večno potrpežljiv z grešnikom, kakor en sam trenutek s samomorilcem!

19. Torej, vsaj enkrat se docela v srcu obrni in se v celoti zavedaj, kaj sem zate naredil, kaj delam in kaj bom še naredil vsem tvojim otrokom in Jaz se bom obrnil k tebi in te dvignil iz močvirja tvoje tako dolge slepote in ti dal življenje.

20. Toda od sedaj naprej ne preklinjal več, kajti zemlja je že zadostno za sto tisoč let sojena od tebe.

21. Tako sedaj to razumi in se obrni v svojem srcu popolnoma k Meni. Amen.«

300. POGlavJE

Adamovo videnje: ženska na soncu potepta glavo kače

1. Ko je Adam slišal te Abedamove besede, se je spet pokesal globoko v svojem srcu, saj je šele sedaj sprevidel kako je z njim in z njegovim redom in kako se razlikuje od Jehovega reda, ki mu je sedaj viden v Abedamu naznanil Svoj večni red.

2. Ko je to razumel, se je vrgel pred Abedama na obraz in ponižno proseče začel izgovarjati naslednje besede, ki jih je iz svojega najglobljega dna prinesel na svetlo, rekoč:

3. »O Jehova, Ti izjemno sveti Oče, v Abedamu viden pred menoj, glej, tukaj pred Teboj v prahu svoje popolne ničevosti,

ležita dva Adama; eden je navaden, obči, vsem znan, drugi pa je poseben, v vsem popoln Adam.

4. O Jehova, Ti najsvetejši Oče! Milostno odvzemi od mene navadnega in mi dovoli živeti svoj preostali čas na način, ki bo Tebi prijeten!

5. Kajti šele sedaj jasno vidim samo eno, in sicer, da ne bi bil nikoli sposoben privedi navadnega Adama nazaj na pot Tvojega večnega, svetega reda, čeprav sem ga zgolj sam izvabil na pot pogube in uničenja.

6. Zato me nadvse milostno poglej kot preprosto osebo, ki leži pred Teboj v prahu ničevosti in jo dvigni k svetlobi in v enost s Teboj!

7. Kar se tiče moje nekdanje navadnosti, milostno vzemi to težko breme z mene in naredi s to mojo navadnostjo kakor bo Tebi všeč!

8. O Jehova, če bi Ti le vzel to na Svoja ramena!

9. Tvoja sveta volja naj bo storjena vedno in za večno. Amen.«

10. Medtem, ko je Adam to govoril, je naravno sonce zašlo, vendar je Abedam dovolil Adamu videti vziti drugo sonce v njegovi notranjosti in mu pokazal bleščečo žensko na soncu, kako drobi pod svojimi nogami glavo kače, ki se ovija okoli celotnega sonca.

11. Toda Abedam se je takoj sklonil k Adamu, se ga dotaknil in mu rekel naj se dvigne. In, ko je Adam končno vstal ga je Abedam zopet prijel za roko in mu rekel:

12. »Adam, kaj si pravkar videl?« In Adam je odgovoril:

13. »O Jehova, videl sem vziti novo sonce v sebi, - toda kljub svoji nebeški lepoti je bilo skoraj povsod prepletено z močno kačo.

14. Nato sem videl visoko, bleščečo žensko, ki se je pojavila na soncu. Ta ženska se kače ni bala, zato je mogočno stopila na njeno glavo.

15. Vendar, ker je kača poskušala premagati močno žensko in jo

ugrizniti v peto, glej, je ženska vrgla kači jabolko v glavo, toda kača je zagrabila jabolko in zagrizla vanj s svojimi strupniki.«

16. Tedaj je Adam obmolnil, se trikrat močno potolkel po svojih prsah in nato dodal:

17. »O Jehova, to je bil moj veliki greh pred Teboj«

18. Toda Abedam mu je rekel: »Adam, kar si prej spraševal, sem že storil na način, ki si ga videl v sebi.

19. Glej, sedaj je bil navadni Adam vzet popolnoma iz tebe, tako da si sedaj tak kot vsak otrok iz tebe.

20. Zatorej, od sedaj naprej skrbi za ta tvoj zadnji del svojega življenja in živi skromno življenje v Mojem redu in očetovski ljubezni.

21. Glede navadnega Adama, glej, Jaz, Sonce vseh nebes in sončnih svetov in svetov, sem ga prevzel na Sebe, kot si videl, ko je kača obkrožala Moje sonce!

22. Ta deklica tukaj z nižin je ženska, ki si jo videl stati na kači, ko ji je zdrobila glavo.

23. Vendar ne smeš gledati na njeno telo, ampak na njeno dušo in na njen duh.

24. Ta deklica je v globinah trpela bolj kakor je katerokoli človeško bitje kdaj trpelo. Zato ji bo nekega dne dano nadomestilo in od obsega tega bo vsa neskončnost trepetala v strahospoštovanju.

25. To dobro dojemi, ti sedaj preprosti Adam; saj se bo tako zgodilo, resnično, resnično, resnično! Razumi to! Amen.«

301. POGlavJE

Adamov hvalospev Božjemu usmiljenju in njegovo učlovečenje v Abedamu

1. Po tem Abedamovem govoru so bili Adam in vsi prisotni tako

ganjeni, da so začeli jokati, polni najbolj goreče ljubezni, dokler ni Adam končno glasno vzkliknil:

2. »O človek, človek! Kakšen bi ti lahko bil v ljubezni večnega svetega Očeta, če te ne bi tvoja lastna svobodna volja naredila tako nesvetega pred Njim!

3. Kako neskončno si dober, o sveti Oče, - in kako globoko smo morali pasti pred Teboj, da je bila Tvoja večna Ljubezen prisiljena, da nas reši zgolj po neskončno velikem Usmiljenju!

4. Da, - šele sedaj, sedaj sem spoznal kaj si Ti, o sveti Oče naredil, delaš in boš večno delal za nas!

5. Pusti me kričati, da se lahko moj glas sliši po vseh koncih sveta; pusti me oznanjati kakor svetovni grom vsem bitjem, vsem svetovom in vsem nebesom, neskončno velike stvari, ki jih je Gospod, neizmerno sveti Bog, naredil za nas grešnike, ki smo padli tako brezmejno globoko pred Njim!

6. Poslušajte, vsa nebesa, ti Sonce, ti Luna in ti Zemlja, zaslišite to iz mojih ust:

7. Bog, večni, neskončni, sveti, vsemogočni Bog! – O srce, ti moje srce, naj me sedaj ne zapusti glas; pusti me sedaj kričati z vso mojo močjo! On, On, pred katerim je tisoč krat tisoč let, kot najbolj bežen trenutek, - On, pred čigar duhom trepetajo vsi neskončni prostori in se neskončnosti s strahospoštovanjem pogrezajo nazaj v velike praznine, - On, On Sam, ki pozablja na Svojo brezmejno svetost, je pogledal na nas, najbolj ne vredna bitja iz Njegove najbolj svete globokoumnosti. Ker smo po naši lastni ogromni hudobiji padli tako globoko pred Njim, nam želi pokazati Svoje veliko usmiljenje, zato je napolnil vso neskončnost z nešteto stopnjami, po katerih se lahko zopet povzpne k Njemu!

8. Vendar pa je ta pot do Njegove neskončne ljubezni in usmiljenja za padle preveč težavna. Zato je še bolj pozabil na Svojo neskončno svetost in se na širokih krilih Svoje vsemogočnosti Sam spustil navzdol skozi vse neskončne stopnje

do nas, da bi tukaj pred nami, kot človek, takšen kakor mi, po barvi in obliki, nam predvsem prihranil ne vedno povsem plezljivo pot in nato za nas postal najnižji od vseh njegovih stvaritev, ki so se v svoji veliki hudobiji namenoma odvrnila od Njega, samo za nas, ki smo padli tako globoko; od Najvišjega, Nepojmljivega -

9. Poslušajte, poslušajte vsi vi življenjski vek, ki ste izšli iz Njega!, da bi postal za nas – O Bog, o Bog, o Bog! Ti veliki sveti Bog, moj šibki umrljivi jezik si Te komaj upa izreči!, da bi postal za nas Grešnike vseh grešnikov edini pravi, najbolj ljubeč, najbolj usmiljen, sveti Oče!

10. Še vedno ni dovolj, da je On, Oče, sedaj pred nami, toda – kot moj duh to razume, bo nekega dne iz Svoje ogromne ljubezni za nas najnižji, da bo potem prevzel večno grešno obliko našega mesa, v kateri smo padli pred Njega, Večnega, Božanskega, tako da bi nam bil še bližje in postal za nas Odrešenik, Vodnik in najmodrejši Brat!

11. Ne, ne, ne, to je preveč! – Abedam! Abedam! Ti neskončno sveti, najbolj ljubeči Oče! Kdo in kaj smo mi za Tebe, da Si nam tako nedoumljivo milosten, ki smo zagotovo najnevrednejši skozi vso Tvojo neskončnost! –»

12. Tukaj je visoki Abedam prekinil Adama in mu rekel: »Poslušaj, Adam, končno si spoznal kdo sem Jaz in kaj Jaz delam.

13. Povem ti: Ti že imaš večno življenje v sebi, vendar od zdaj naprej ostani tak kot si!

14. V svoji veličini si bil nekoč pozvan, da postaneš Mojemu srcu ljubeči brat, sodrug in osebni spremljevalec Moje večne, neskončne popolnosti.

15. Vendar, ker v veliki preproščini svojega bitja, ki je izšlo iz Mene, kot duhovni Adam nisi hotel Meni to postati, boš še vedno postal za Mene in vse svoje otroke tisti, katerega je Moje srce nekoč hrepeneče klicalo v vsej tvoji veličini.

16. Ali to razumeš? – Glej, zaradi tega vse to počnem; kakor nekoč k največjem, sem sedaj za večno obrnil svoje srce k zadnjemu, tako da se dvigne nad vse. Vendar nič več o tem!
17. Ker je že padla noč, pojdimo domov k tistim, ki nas že hrepeneče čakajo!
18. In ti, Lamel, vzemi deklico in jo ponesi pred Menoj kot veliko znamenje zmagoslavja! Amen.«

302. POGlavJE

Pura, deklica z nižin, sprašuje o Abedamovi osebi

1. Ko so Adam in vsi prisotni slišali, da je visoki Abedam omenil deklico, so Ga začeli nadvse hvaliti in slaviti.
2. In Lamel jo je takoj prevzel v svoje roke ter stopil z njo do Abedama v odgovor na Njegov ukaz.
3. Deklica je v svojem srcu sklepala iz dobro slišanih Abedamovih besed, kakor tudi iz Adamovih govorov in glasne zahvale, ki je bila od vseh prisotnih dana Njemu, da se mora za Abedamom skrivati nekaj precej nenavadnega, a njena prirojena radovednost ji ni dala miru.
4. Torej, v svojem prizadevanju, da bi izvedela vse o tem nenavadnem človeku, je rekla Lamelu nekoliko boječe, z nizkim, tresočim glasom, z usti ob njegovem ušesu:
5. »Dragi, veliki in zelo močni prijatelj! Ali mi ne bi povedal, kdo je pravzaprav ta človek, ki se, kolikor sem razumela, imenuje Abedam?
6. Poglej, sprašujem te, ker se mi zdi zelo čudno, ker izgleda tako kakor vsak izmed vas; vendar njegove besede se zdijo drugačne od vseh še tako vzvišeno zvencečih besed, ki prihajajo iz različnih ust, zares, ko prihajajo do mene se mi zdi, kot da želijo prodreti čez vsa nebesa in vso zemljo!

7. Kar me najbolj preseneča je dejstvo, da sta me takoj, ko sem ga videla, povsem zapustila ves strah in žalost, tako da bi mi bilo popolnoma nemogoče žalovati in jokati za mojimi tako usmiljenja vrednimi usmrčenimi starši.
8. Zato, dragi, veliki in zelo močni prijatelj, te prosim, če bi mi hotel kaj več oznaniti o tem nadvse izjemnem človeku, katerega že sam pogled je močnejši od rok kateregakoli močnega človeka!«
9. Lamel ni vedel kaj naj zdaj stori, zato je naredil grimaso, kot da globoko premišluje.
10. Toda, ker je s to pretvezo že malo predolgo pretiraval, je deklica hitro izgubila potrpljenje in ga zato takoj nekoliko začudeno vprašala:
11. »Poslušaj, dragi, veliki in zelo močni prijatelj, ki me zdajносиš na svojih močnih rokah, po volji Tistega, o katerem te sprašujem; zakaj se pretvarjaš, da si prizadevaš najti odgovor, vendar si kljub temu še vedno tiho, kot da je jezik v tvojih ustih okamnel?
12. Ali sem morda naredila napak, ker sem te vprašala o tem, kar se verjetno ne spodobi za dekle z nižin?
13. Oh, prosim te, odgovori mi tako ali drugače!«
14. Takrat je Abedam rekel Lamelu: »Lamel, ali sem ti ukazal, da bodi tiho?
15. Ne vem, da bi Jaz ali nekdo v Mojem imenu tebi dal tak ukaz. Zato lahko zagotovo poveš kar je prav.
16. Ampak Jaz že lahko vidim, da imaš za to premalo poguma, zato Mi predaj otroka, tako da bo na Mojih rokah izvedela kar jo žeja, – ti pa sedaj hodi za Menoj! Amen.«
17. Tedaj jo je visoki Abedam takoj vzela na svoje roke; in ona je postala izjemno vesela ter se kmalu obrnila Nanj z istim vprašanjem:
18. »O ti dragi človek, ki se mi zdiš svet, gotovo nisi tako nedostopen kakor mož za nama, ki se mu ni zdelo vredno, da bi

meni ubogi deklici odgovoril in je zavračal odgovor, - in ti, mi boš dal odgovor na moje vprašanje?!

19. Abedam jo je nato pritisnil k Svojemu najsvetejšemu srcu in ji rekel: »Moja draga Pura, izvedela boš vse, kar te je kdajkoli žejalo!«

20. Deklica se je zelo začudila, ker se njej še vedno neznani človek nanjo obrača z njenim lastnim imenom.

21. Toda Abedam ji je v nadaljevanju govoril o sebi: »Presenečena si, ker poznam tvoje ime, vendar ko Me boš enkrat bolje spoznala, se sploh ne boš temu več čudila, ampak se boš potem bolj čudila mnogim drugim rečem.

22. V kolikor imaš sedaj pripravljeno uho, poslušaj: glej, sama si rekla, da so Moje besede daleč bolj vzvišene kakor iz katerihkoli drugih ust in se zdi, da prodrejo v nebesa in vso zemljo, in da je zate v Mojem pogledu več moči kakor v vseh še tako močnih človeških rokah! Poleg tega sta te zapustila ves strah in žalost, ko si videla Mene!

23. Sedaj poglej sem, Moja draga Pura; ko si vse to odkrila v Meni, kaj bi še morala vedeti, da bi Me popolnoma spoznala?

24. Zagotovo ti lahko takoj povem in pokažem z besedo in dejanjem, kdo sem pravzaprav Jaz, - toda tega ne bi mogla prenesti; ubilo bi te in popolnoma uničilo!

25. Zato ti dajem namesto polnega odgovora tale nasvet: 'Ljubi Me v svojem srcu nadvse in boš kmalu v polnosti izvedela kdo sem pravzaprav Jaz!'

26. Vendar ne sprašuj, če ti je to dovoljeno storiti, kajti Jaz ti pravim tako. Zato Me brez omejitev ljubi nadvse! Amen.«

303. POGlavJE

Pura na Abedamovih rokah išče Najvišjega

1. Ko je Pura od Abedama to slišala, je postala vesela, vedra in zabavna. V svoji skoraj otroški živahnosti je takoj vrgla svoje nežne roke okoli vratu svojega vzvišenega nosilca in položila svojo glavo na Njegove svete prsi, omamljena od ljubezni.
2. V tem ljubezenskem položaju je ostala dokler niso dosegli vrha, kjer so jih otroci hrepeneče čakali. Šele tedaj se je naša Pura zbudila iz svoje ljubezenske omame, prebujena od splošnega, veselega, glasnega truščca otrok.
3. Ko je v mraku videla množico ljudi, ki so se ob pogledu na visokega Abedama vrgli pred Njim na tla in zelo hvalili in slavili Njegovo ime, je vprašala Abedama z zelo nizkim glasom, rekoč:
4. »Ti nepopisno dragi mož, od katerega je sedaj odvisno vse moje življenje, ali mi ne bi razsvetlil kaj to ogromno čaščenje pomeni od teh na videz zelo dobrih ljudi in komu je dejansko namenjeno? Ali to zadeva samo tebe ali je tam mogoče še kdo, ki je še višji od tebe? - Oh, povej mi!«
5. In Abedam ji je rekel: »Le malo poglej naokoli; ta, ki sedaj stoji, ni samo najvišji med temi ljudmi, ampak tudi v vseh nebesih.
6. Tako prav marljivo poglej naokoli in boš kmalu in z lahkoto našla samo enega, ki stoji vzravnano!«
7. Tedaj je revna, vendar sedaj zelo bogata Pura začela naokoli pobliskovati s svojimi velikimi črnimi očmi in preiskovati celotno množico križem in počez. Vendar, ker so celo Adam, Set, Lamel in Henoh in deset Setovih nosačev polegli na svoje obraze, polni spoštovanja in hvaležnosti, že takoj, ko so dospeli na višine, je bil ves njen trud zaman, saj ni našla niti enega, ki bi stal pokonci.
8. Malce zaskrbljena zaradi tega, je Njemu, ki jo je nosil, izrazila

svoje začudenje z nekoliko boječim, vprašujočim glasom:

9. »Poslušaj, ti moj izjemno drag in tudi zelo močan človek, iskala sem zaman. Tukaj niti ena človeška duša ne stoji pokonci! Torej, kako bi morala potem razumeti to, kar si mi prej rekel?

10. Visoki Abedam jo je pritisnil na svoje svete prsi in jo nato nežno postavil na tla ter ji zopet rekel: »Moja najdražja Pura, le poglej malo naokoli in boš zagotovo kmalu nekje odkrila nekega stoječega moža!«

11. In Pura je ponovno začela pregledovati veliko množico, toda tudi tokrat ni našla nikogar, ki bi stal pokonci.

12. Ko je visoki Abedam videl njeno veliko zadrego, se je zopet sklonil, vzela Puro na Svoje svete roke, jo pritisnil na Svoje prsi in ji nato rekel:

13. **»Glej, ti Moja najdražja Pura, kdor išče s svojimi očmi daleč naokoli in ne vidi tisto kar je poleg njega, bo težko kdajkoli našel, še najmanj pa tisto kar bi hotel in moral najti.**

14. To, da do sedaj nisi našla kar tako dolgo goreče iščeš, je zgolj posledica dejstva, da nisi upoštevala kdo je v tvoji bližini, še posebej tistega, najvišjega, ki te prenaša.

15. Pura, poglej Me in Mi povej, ali ležim ali vzravnano stojim!

16. Ko boš to ugotovila, potem boš zelo hitro spoznala kdo je najvišji in koga to sedanje povečevanje zadeva!«

17. Tedaj je najbogatejša Pura vrgla svoje snežno bele, polne, najnežnejše roke nad glavo in glasno vzkliknila: »Zavoljo edinega pravega Boga, kaj sem slepa naredila?

18. O Ti, ki si zagotovo kralj teh ljudi, izjemno mogočen v besedah in v vseh dejanjih, ali boš lahko oprostil meni, ubogi, slepi norici, to neverjetno, ogromno napako?

19. Ne, ne, - lahko si prav zdaj izpraskam svoje gnusne oči, ker nisem opazila, da Ti edini stojiš!«

20. Toda Abedam jo je potolažil, rekoč: »Le mirna bodi, ti Moja najdražja Pura, ker si Me sedaj že našla polovico; drugo polovico tvoje srce že nekako sluti, zato me boš kmalu popolnoma

spoznala!

21. Vendar, ker so ljudje zopet vstali, tega ne bova več omenjala, dokler ne boš ob pravem času izvedela vse! Če bi imela v ravnici možnost videti kaj sem storil za ljudi z nižin, bi takoj spoznala kdo sem v resnici. Toda zaradi tvoje šibkosti ta čas še ni prišel, zato si ležala gluha ob Mojih nogah.

22. Toda sedaj si postala bogata; zato Me boš kmalu bolje spoznala!

23. Glej, tu je že Set, ki prihaja k Meni; zato bodiva tiho in poslušajva kaj hoče! Amen.«

304. POGlavJE

Set prosi za dovoljenje, da bi preskrbel hrano za vse.

Prazne shrambe. Blagoslov zahvale.

1. Ko je Set prišel do Abedama, je padel pred Njim na tla in Ga vprašal: »O Abba Emanuel Jehova, ali lahko človek Set zopet vpraša za Tvoje dovoljenje in kot včeraj preskrbi višine s hrano in pijačo?

2. Dobro vem, da je to vprašanje z moje strani nesmiselno in neumno, kajti kdo bi moral ali bi lahko bil lačen v Tvoji navzočnosti?

3. Vendar, ker Si včeraj približno ob istem času sam milostno zahteval hrano in pijačo, sem tako v sebi premišljeval, da bi to od sedaj naprej moralo postati pravilo, ali pa bi se morali držati starega – ali morda le pravila želodca?

4. O Abedam Jehova, ne bodi jezen zaradi tega morda nesmiselnega in neumnega vprašanja! Tvoja vedno najsvetejša volja naj se zgodi, sedaj in za vedno! Amen.«

5. Ko je Set končal s svojim vprašanjem, se je Abedam hitro sklonil navzdol, dvignil Seta s tal, ga prijel za roko in mu rekel:

6. »Poslušaj, dragi brat Set, tvoje vprašanje, spodbujeno s tvojim plemenitim namenom, je vedno hvalevredno in čisto v redu, ker je vedno bolje vzeti nekaj hrane in pijače ob običajnem času, kot pa ob neustreznem, ko to zahteva želodec,--
7. Toda sedaj glej in poslušaj: ko si danes v svoji ljubezni naročil svojim služabnikom, da povabijo vse lačne v tvoje shrambe, so to naredili popolnoma pošteno.
8. Ker se je zelo veliko lačnih in žejnih povabilu takoj odzvalo, se je tako zgodilo, da so bile vse tvoje zaloge porabljene v nekaj trenutkih.
9. Tako sedaj sprašujem: od kod boš ti, Moj dragi Set, sedaj vzel hrano in pijačo, ker so vse tvoje shrambe popolnoma prazne in tudi plodovom v tvojem vrtu ni bilo prizaneseno?«
10. Sprva je Seta ta novica kar malce osupnila, ne zaradi ljubosumja do tistih, ki so izpraznili njegove shrambe ali zaradi nekakšne jeze, ker so povabljeni gostje ravno ob tej priložnosti tako malo upoštevali kdo je Set in kako se mora vsak obnašati v njegovem domovanju, ampak je bil malo osupel le zaradi tega, ker v tistem trenutku ni vedel kje bo dobil hrano in pijačo.
11. Vendar pa ni trajalo dolgo, ko se je Set spomnil in potem zelo veselo rekel: »O Jehova, Ti najsvetejši in najbolj ljubeči Oče, čigava ljubezen je večja od Tvoje?
12. Glej, moje shrambe so bile napolnjene s tem kar si dal zame in za vsakega brata! Tvoja ljubezen, ne moja, je ubožnim odprla polne shrambe, katere so izpraznili po Tvoji sveti volji.
13. Kakor Ti nenehno polniš sonce z novo neminljivo svetlobo in vso zemljo povsod z vedno novo ustvarjeno močjo Tvoje sočutne ljubezni, ko ne pustiš, da bi se izgubila ena sama kapljica v morju, kar pa je Tebi lažje kot je meni dvigniti komarja, zato sem trdno prepričan, da si Ti, o ljubi Oče, že zdavnaj obilno napolnil moje prazne shrambe z vsem kar potrebujemo v vsej ljubezni in pravičnosti.
14. Zato naj vseh deset nosačev pohiti navzdol k mojim

shrambam, napolni košare in jih takoj prinese sem. Toda, če bo kdo prišel in prosil za hrano in pijačo, naj mu bo takoj dano tisto po čemer hrepeni in hlepi.

15. Vendar naj se pri tem vsak spomni Nanj, ki je tukaj in je edini Darovalec vseh dobrih darov. Naj se to zgodi!«

16. Tedaj je Abedam Seta objel in mu rekel: »Set, šele zdaj si vse naredil popolno! Glej, prej si tudi ljudem odprl shrambe, toda potem si jih pozabil spomniti na njihovo hvaležnost do edinega Darovalca. Zato so bile lahko shrambe prazne. Vendar sedaj, ko si se v imenu ljudi spomnil tudi na Darovalca, naj se zgodi po vsaki tvoji besedi!

17. Odslej ne boš nikoli več našel svojih shramb praznih! Amen.«

305. POGlavJE

Polne police - plod Setovega zaupanja. Razprava o Gospodu med čuvaji in nosači hrane. Gospod se razodene.

1. Deset jih je vzelo svoje košare, nato pa so odhiteli navzdol do Setove hiše, da bi jih napolnili z najbolj slastnimi plodovi, ki so skoraj zlomili police v shrambah.

2. Nosači so bili nad tem presenečeni in hvalili Jehovo.

3. Ko so hišni čuvaji prišli do njih, so jih nosači vprašali, če jih je že mnogo izkoristilo povabilo gospodarja Seta.

4. In čuvaji so odgovorili: »Resnično, verjamete lahko, da ni bilo mogoče prešteti števila tistih, ki so danes že potešili svojo lakoto s plodovi iz Setovih polic. Kljub temu ni videti, da se bodo izpraznile! Že dvakrat je velika množica porabila vse zaloge in lačni so se lotili celo plodov v sadovnjaku, - toda police niso dolgo ostale prazne. Čudežno so bile vse police v shrambah

ponovno napolnjene prav tako kot jih vidite zdaj!

5. Ali nam lahko daste kakšno naznanilo kako je do tega prišlo?«

6. Nato je eden od desetih nosačev, ki je opazoval visokega Abedama v vseh Njegovih dejanjih in govorih, rekel čuvajem zelo na kratko:

7. »Bratje, trdno verjemite; videli ste neznanega moža, ki je predvčerajšnjim od polnoči prišel z Adamom in ostalimi in privabil otroke vseh štirih pokrajin, bil med njimi ves včerajšnji Sabat ter delal največje čudeže, kakor jih med njimi še vedno dela!

8. Glejte, potem ni težko uganiti od kod so shrambe vedno znova napolnjene!«

9. »Ali veš kdo je pravzaprav ta zelo nenavaden človek?«, je čuvaj vprašal nosača, ki je govoril:

10. In ta mu je na kratko odgovoril: »Več kot gotovo je, da se ni rodil na zemlji. To smo razbrali iz dejstva, da se običajno težko dostopni očetje globoko priklanjajo pred Njim!

11. Mi sploh ne vemo kdo in kaj je, ker ti še predobro veš, da kadarkoli imajo naši vzvišeni stari očetje skrivnosti, se moramo s svojimi radovednimi ušesi precej oddaljiti.

12. Tako je tudi sedaj, kot vedno, nekoliko težko priti takšnim pojavom na jasno.

13. Jaz bi neskončno rad tujca поблиžje spoznal, ampak vi veste kako gre to!

14. Zato lahko ostanemo še naprej taki kot smo, namreč, precej neumni v Jehovem imenu; kar pa zagotovo ne bo trajalo večno!

15. In zdaj, kot vedno, izpolnimo naše naročilo!

16. Vendar pa nam je stari oče Set ob naročilu povedal, da naj tiste, ki se tukaj hranijo, vedno spomnimo, da se morajo po Njegovi volji zahvaliti Bogu! Amen.«

17. Zatem so nosači zapustili kočje in naglo odšli iz shramb.

18. Komaj so prišli do vrat, jih je srečal Abedam, še z deklico na rokah in vprašal nekoliko prestrašene nosače:

19. »Kje ste s plodovi ostali tokrat tako dolgo?« Vendar noben nosač ni odgovoril na to vprašanje.
20. In Abedam jih je znova vprašal, rekoč: »Ali niste našli zadostno količino plodov?«
21. In spet niso našli nobenega odgovora.
22. Toda, ko jih je Abedam vprašal tretjič: »Povejte Mi, zakaj tokrat niste bili pravočasni!«
23. Šele tedaj se je spomnil tisti, ki je že prej govoril s čuvaji in rekel:
24. »Poslušaj, ti dragi, dobri, nepoznani mož! Nič nismo naredili narobe; vendar se nismo držali dogovorjenega časa, ker so nas čuvaji vprašali kdo je spet ponovno napolnil Setove shrambe.
25. Uganili smo, da si bil to ti, ker smo bili priče mnogim tvojim čudežem, ki si jih delal po svoji volji, čeprav se nam zdiš skoraj tako mogočen kakor Bog.
26. Glej, to je edini razlog za našo zamudo, katero nam bosta ti in stari oče zagotovo oprostila?«
27. Toda Abedam je odgovoril: »Poslušajte, ne bom vam le oprostil, ampak bom sedaj vas nosače napravil bolj vzvišene in bolj žive plodove od teh, ki so tukaj za vso večnost.
28. Tako, da boste takoj izvedeli, da imam tako moč in pravico, da to naredim, vedite, da sem jaz Jehova, Vsemogočni Bog, kakršnega Me vidite sedaj; zato bodite tiho in hodite za Menoj! Amen.«

306. POGlavJE

Strah nosačev in Purina zadrega pred Abedamovo svetostjo. Abedamove pomirjajoče besede. Gospod kot Bog in kot Oče.

1. Ko so nosači in čisto jasno tudi Pura, slišali to pričevanje iz Abedamovih lastnih ust, so nosači s strahospoštovanjem takoj

padli na tla, kot da jih je večna smrt in vse uničujoča sodba zgrabila za vrat.

2. Ker so se zavedali koliko majhnih prestopkov so zagrešili in se spomnili nekaj strogih Adamovih, Setovih in Enoševih lekcij, da se bo vsemogočni, najsvetejši Jehova prav gotovo nekega dne pojavil in v najostrejši sodbi uničil in zatrl vse neposlušne v najbolj groznem in vseuničujočem ognju Svoje neskončne jeze, so mislili, da bo sedaj z njimi konec.

3. Kajti, ko Sem se jim na kratko razkril, je to zanje pomenilo le to, da Sem prišel izvršiti to grozljivo sodbo.

4. In, kot je bilo že omenjeno, so se zavedali nekaterih svojih manjših prestopkov, zato so se tresli po celem telesu in v svoji domišljiji videli sebe kako jih bo kmalu zgrabil najbolj grozen vroči ogenj gnevne sodbe in jih v bolečinah požrl za večno.

5. In kmalu so začeli dejansko tuliti in skrajno obžalovati, le prejšnji govornik je bil še sposoben zajecljati:

6. »Oh, kako – dobro – in koliko – bolje – bi bilo za nas, - če se ne bi nikoli rodili!«

7. Potem je tudi on obmolnil in skupaj z ostalimi čakal na grmečo besedo obsodbe.

8. Vedenje teh desetih nosačev je močno zbegalo v ljubezni do Mene stanovitno Puro, tako da se je plaho obrnila k Meni in rekla, kot da sprašuje:

9. »O Ti, če si Ti tisti, ki ga je Set na višinah pričakal z največjim spoštovanjem, Ti, ki si sebe pravkar glasno in najbolj jasno razkril pred desetimi nosači, tako da tudi jaz več ne omahujem do polnega priznanja tebe kot Tistega, ki se je pred menoj, ubogo deklico in pred temi desetimi nosači razodel, - Te rotim zaradi Tvoje neskončne svetosti, da mi dovoliš oditi, kajti jaz sem preveč brezbožna, da bi počivala na Tvojih presvetih rokah!

10. Sedaj v sebi trdno verjamem, da si Ti Tisti čigar imena ni noben človeški jezik vreden izreči, čeprav sem imela zahvaljujoč Farakovemu učenju popolnoma drugačno predstavo

o Tebi, in sicer, kot nevidnemu, neskončnemu ognju.

11. Zato bodi sedaj milosten in usmiljen do mene in mi ne dovoli več oskrunjati Tvojih rok!

12. Vendar pa, Tvoja najsvetejša volja bo storjena sedaj in za vedno!«

13. Po teh besedah je Abedam rekel Puri: »No, ti Moja izbranka, ali Me boš sedaj, ko si Me spoznala, imela manj rada kot prej, ko Me nisi?!

14. Ali Sem se kaj spremenil proti tebi, ker Sem se ti razkril?

15. Ali nisi med neurjem še nikoli opazila, da je marsikateri oblak videti z razdalje strašno nevaren? Vendar, ko pride bližje, od daleč ne prinaša ničesar od svojega tako grozečega videza, ampak le blažen dež, ki oplodi in osveži izsušeno, izčrpano prst, od modrih sončnih žarkov skoraj v celoti zgorele trave.

16. Glej, tudi tukaj je isti primer: do sedaj si Me vedno gledala samo z velike razdalje in v daljavi slutila ogenj pogubne sodbe, - toda nikoli nisi pomislila in še manj, si Mene predstavljala kot najbolj ljubečega Očeta. Zato si tudi ti, kakor deset nosačev, polna strahu in tesnobe.

17. Če bi bil Jaz tak kakršnega si Me doslej poznala iz prej že tako obrekovanega Farakovega učenja v nižinah, ali bi te potem hotel nositi na Svojih rokah iz Svoje očetovske ljubezni?

18. Zato vedi v svojem srcu, da Jaz nisem samo Jehova, vsemogočni Bog in Stvarnik vseh stvari, ampak v odnosu do vas raje samo pravi, sveti, najbolj ljubeči Oče, ki ne želi nikoli nikomur soditi do pogube, ampak kot samo resnični Oče, ki želi vsakogar le vrniti k večnemu življenju!

19. Glej, če bi hotel soditi, se za to Mojim nogam ne bi bilo treba vidno dotikati zemlje, ker bi Moja najmanjša misel zadostovala, da bi bila v trenutku uničena vsa dela v vsej neskončnosti!

20. Ker sem prišel k vam viden, sem prišel le poiskati tisto kar je izgubljeno in oživiti kar je mrtvo.

21. Zato Me ljubi raje bolj kot manj, ker si Me sedaj spoznala in veš, da sem Jaz sam najbolj ljubeči Oče!
22. Zato naj ne bo razlike med nami, ampak bodimo združeni v ljubezni za večno!
23. Tako se tudi vsi dvignite nad svoje stare neumnosti in Mi sledite! Amen.«
24. Nato jih je deset vstalo, vzelo svoje košare in Mu sledilo na višine. Sram jih je bilo zaradi vseh njihovih neumnosti, za katere so prosili Abedama odpuščanje.
25. In Pura se je sedaj še bolj ljubeče privila k najsvetejšim prsim sedaj spoznanega, skrajno dobrega Očeta.

307. POGlavJE

Priprava obeda. Gospodov govor o ovirah in omejitvah kot predpogoju vsega življenja.

1. Ko so prispeli na višine, je visoki Abedam blagoslovil košare. Nato je dovolil, da se sedem košar takoj razdeli med ljudi; tri košare pa je zadržal za višine, prvo za Sebe in Svoje bližnje, že znane prijatelje, sedaj tudi za Puro, in povabil k Svoji košari tudi Seta. Drugo je dal Adamu in njegovim otrokom ter pozval dvanajst že znanih odposlancev, da tudi iz te jedo; tretjo košaro pa je dal že dobro znanim otrokom iz jutranje pokrajine.
2. Potem, ko je bilo takoj vse primerno razdeljeno, so se vsi zahvalili visokemu Abedamu za te veličastne darove in se posedli ob košarah ter jedli in pili. In, ko so vsi potešili svojo lakoto in se v svojih srcih zahvalili Gospodu, je visoki Abedam rekel vsem prisotnim:
3. »Otroci, kdor je med vami utrujen, naj počiva. Vendar, kdor pa more in lahko z Menoj bedi, naj to naredi. Kdorkoli, moški ali ženska, če ima kakšno vprašanje, naj vpraša in mu bo

odgovorjeno!«

4. Po teh besedah so se vsi nagnetli okoli Abedama in v en glas odgovorili takole:

5. »O Oče, kdo bi lahko spal, ko si Ti buden in ko besede večnega življenja pritekajo iz Tvojih najsvetejših ust? Zato nam vsem dovoli, da ostanemo budni in nas ne vpelji v skušnjava, da zaspimo! Tvoja sveta volja! Amen.«

6. In Abedam je odgovoril: »Torej ostanite budni v Mojem imenu! Amen.«

7. Toda Pura, ki je še vedno trdno počivala v Abedamovem objemu, Ga je vprašala z ljubezenskim strahom: »O Jehova, ali lahko tudi jaz nekaj vprašam; in Te prosim, da meni in vsem ostalim najbolj milostno odgovoriš na moje vprašanje?«

8. Nato ji je Abedam rekel: »Glej Pura, ti Moja izbranka, že starodavno pravilo, ki je še dandanes veljavno celo v nižinah, pravi: 'Kralj in tujec si zaslužita prednost!'

9. Ti si tudi tukaj še vedno tujka, zato se tudi zate spodobi, da si prva, ki prosi za jasen odgovor, in tako le vprašaj in Jaz ti bom z nekaj besedami razodel vse kar si želiš imeti osvetljeno! Amen.«

10. In Pura je takoj vprašala naslednje: »Jehova, Ti vsemogočni Stvarnik vseh vidnih in nevidnih stvari, Ti veš kako zlobne in zagotovo proti Tvoji najsvetejši volji so stvari tam doli.

11. Ti, ki si sedaj še vedno tako vsemogočen kot si bil, ko si ustvaril nebo in zemljo, ali bi bilo mogoče takojšnje izboljšanje nižin in jih popolnoma preoblikovati po Tvojih željah? Kajti v nižinah vedo ljudje o Tebi toliko kot nič in po drugi strani, kar Ti je dobro znano, ne želijo nič več vedeti. O Jehova, ali to ne bi bilo mogoče?«

12. Potem je Abedam rekel Puri: »Poslušaj Pura, ti Moja izbranka, to vprašanje si nisi izmislila ti, ampak pripada celotni samozavedni neskončnosti.

13. Toda povem ti tudi to: tebi in navzočim otrokom, bratom in prijateljem bom to nekoliko podrobneje razložil, vendar ne

celotni neskončnosti, četudi bi bil spraševan o tem od ene večnosti do druge!

14. In tako poslušajte vsi: 'Ovire so temelj obstoja vseh bitij. Obstoječa stvar obstaja samo po svoji lastni omejenosti, kar je zanjo očitna ovira.

15. Glejte sonce! Če ne bi bilo omejeno z Mojo voljo, ki je zanj trajna in večna ovira, resnično, ne bi bilo niti enega sonca na nebu in tudi ne zemlje v velikem vesoljstvu!

16. Poglejte kamen, kako je omejen z vseh strani in koliko ovir vsebuje; zares, bolj je omejen in poln ovir, bolj je trajen, čvrst in naraven!

17. Tako tudi vse trave, vsa zelišča in drevesa rastejo v skladu z zakonom o omejevanju, in zaradi mnogovrstnih notranjih ovir, ki so nenehen boj vseh njihovih delov enega z drugim.

18. Zato ovire in omejitve predstavljajo resnično bistvo stvari in bi brez njih takoj prenehale obstajati in tako je celotna neskončna stvaritev sestavljena z ničemer drugim kot z ovirami in omejitvami.

19. Le Jaz sam sem – in moram biti – popolnoma svoboden in neomejen, tako da je skozi Mene vse določeno z njihovimi primernimi ovirami in vzdrževano polno omejitvijo za njihov obstoj.

20. Enako kot se ravnaajo stvari, se mora ravnati vse kar je v duhu.

21. Če živi duh ne najde nobene ovire, nima zavesti in zato nima življenja.

22. Ker dopuščam duhu povsod in vedno veliko število nasprotij, dobro in slabo, - slabo za dobro in dobro za slabo, duhovna nasprotja prebujajo drug drugega v življenje.

23. Zaradi tega bo dobro vedno bolj poživljeno, in končno se tudi slabo prebudi od dobrega, sprejme drugačno usmeritev in preide v resnično življenje, kjer zato postane postopoma svobodnejše in brez ovir.'

24. Glej Pura, ti Moja izbranka, tako se začenja Moj red, ki nima nikoli konca. Zato ne skrbi več za nižine, ampak verjemi, da Sem vse to predvidel že od večnosti in da je vse kar je in kar se zgodi, zgodi po Mojem večnem nasvetu!

25. Nižine bodo spremenjene glede na to kako se bodo spremenile višine. Toda na koncu se bo vseeno zgodilo, da bo en pastir in ena čreda.

26. Toda ves ta red je usmerjan z ljubeznijo; zato bodite mirni, ker Jaz najbolje vem kaj je tam in zakaj se tako dogaja!

27. Vendar pa bo čisto ugledalo vse to v čistosti! Amen.«

308. POGlavJE

Purina velika, zgledna ljubezen do Gospoda. Gospodova obljuba Puri.

1. Ko je Pura slišala te besede, je dvignila svoje nežne roke nad glavo, jih prekrižala s prepletenimi prsti, in naposled rekla čisto očarana:

2. »O Ti večna, neskončna Ljubezen in Modrost, kako neskončno globok pomen leži za vsako od teh besed!

3. O Ti sveto Življenje vsega življenja, Ti neskončen, sveti prvobitni vir vseh bitij; kdo lahko dojame globino Tvoje modrosti in dožene nasvete Tvoje ljubezni?

4. O moj Bog, moj Bog, - kako velik si in veličasten!

5. Jehova! Ti, ki celo dovoliš, da Te človek v svoji šibkosti kliče 'Oče', da, in ne samo to, ki hočeš biti zvesto in resnično spoznan v polni otroški ljubezni in iskreno v srcu vsakega človeka, - kako bom jaz, čisto popoln nič pred teboj, Tebe hvalila in častila in kako se Ti zahvalila za to Tvojo neizmerno milost in usmiljenje?

6. Kajti, Ti si sedaj vlil v moje srce takšno tolažbo, kot neizmeren

tok svetlobe, da si ne morem pomagati od čiste nebeške očaranosti.

7. O vi, mogočni prijatelji tega nadvse svetega, dobrega Očeta, pomagajte, pomagajte meni slabotni, nositi preveliko breme radosti in hvalimo v en glas Njega, ki je tukaj med nami tako svet, tako dober in tako ljubeče milosten in usmiljen!

8. O Ti moj Jehova, kakšna blaženost je to, biti s Teboj; in kakšna živa hrana za šibko srce, lačno ljubezni, ko je potešeno s Tvojo neskončno očetovsko dobroto!

9. Oh, dovoli, da Te lahko ljubim, pusti me umreti od ljubezni Zate!

10. Oh, kako sladko bi bilo umreti od ljubezni do Tebe!

11. Jehova, Bog, Oče! Do sedaj sem zadrževala svoje srce zaradi pretiranega, svetega strahu pred Teboj, toda sedaj ga ne morem več!

12. Tako si dovoli biti objet in ljubljen od mene, da me bo ogenj moje ljubezni Zate razkrojil in použil kakor suho slamo! Kajti glej, sramežljivost me je sedaj zapustila, niti nimam pred Teboj več nobenega strahu in tesnobe, ker hočem umreti od ljubezni za Tebe. O Ti, moj neizrekljivo najslajši in ljubljeni Jehova!«

13. Tedaj je naglo vrgla svoje roke okoli Abedama, Ga stisnila s vso svojo močjo in si večkrat položila roko na srce, kot da ga namerava iztrgati in ga nato pritisniti v srce Najvišjega.

14. V tej ljubezni je tudi z vsem svojim bitjem postala prečudovito sijoča, tako kakor sončna svetloba, ko osvetljuje veličastne liste vrtnice.

15. Ko so očetje in vsi ostali to opazili, so se začeli tolči po prsih, Henoh pa je z vzdihom rekel: »O Ti sveti Oče! Mi smo otroci višin, ta pa je dojenček iz blatnih nižin; toda vendarle kakšna razlika je med njo in nami!

16. Ona Te sama ljubi bolj kot vse višine skupaj in njeno srce te razume bolj jasno kot mi vsi, ki smo že od otroštva raziskovali in delovali v Tvoji ljubezni in milosti!

17. Oh glejte, glejte vsi očetje, kakšno nebeško lepoto, kakšno glorio izžareva ta otrok nižin!

18. O Adam, O Set, o vsi vi očetje, bratje in otroci, kje je oko, ki bi sploh kdaj zagledalo kaj lepšega, bolj vzvišenega, nepopisno bolj čudovitega, kot je ta komaj dvajset let stara deklica iz nižin, v njeni močni, za nas popolnoma nedoumljivi, mogočni ljubezni!

19. Kakšno nadvse božansko milino in vzvišeno lepoto izžareva njena cela oblika, kakšno blagost v vseh svojih udih! Kako neskončno nežna je v vseh svojih delih – in še: kako mogočna ljubezen je v njenih več kot eterično nežnih prsih.

20. Da, resnično, ta je bila postavljena nam vsem za veliko učiteljico. Kajti šele sedaj smo vsi dobili merilo ljubezni, s katerim lahko brez težav ocenimo minljivo šibkost naših src!

21. O Jehova Abedam, Ti edini boš večno, večno hvaljen, slavljen in ljubljjen, ker si za nas postavil otroka z nižin za sveto merilo ljubezni do Tebe!

22. O Oče, Ti sveti Oče, kako neskončno si dober in poln ljubezni in usmiljenja!«

23. Tu je Henoh obmolknil. Nato mu je Abedam rekel: »Henoh, verjemi, da je to tako in bo tako za vedno: otrok sveta in greha bo prekosil devetindevetdeset od rojstva pravičnih, če se Me bo oprijel tako kot ta deklica tukaj!

24. Ti, Moj mali otrok, odslej ne boš nikoli zapustila Mojih prsi. Samo ti Me boš v vsakem trenutku celega svojega zemeljskega življenja videla tako kot Me sedaj!

25. Ne boš postala žena moža, dokler v Času časov ne boš napolnjena z vso obilno močjo Moje neskončne Duhovne ljubezni! Amen.«

309. POGlavJE

Čudežno utelešenje neskončnega Boga. Marija v svojem duhu kot Pura.

1. Po teh besedah se je visoki Abedam obrnil k Setu in mu rekel: »Brat ljubezni, ti veš kako si Mi ljub, zato tudi ne imej sploh nobenih pomislekov in mi zastavi vprašanje, katero skrivaš v svojem srcu!
2. Kajti, če sprejemem otroke sveta kot Svoje otroke in jim naredim tisto za kar Me prosijo, koliko več bom potem šele naredil zate, ki si pravi brat Moje ljubezni, zato le na glas povej to kar muči tvoje srce!«
3. Ob tem milostnem pozivu, se je Set takoj pomaknil bližje in rekel: »O Ti izjemno dober, sveti Oče, zahvaljujem se Ti z vso svojo močjo, da si sedaj dal duška mojemu srcu; kajti resnično, bil sem izgubljen in nisem vedel kako naj iz te gošče najdem pot ven!
4. Toda sedaj je vse razredčeno in veličasten izhod se s Tvojo pomočjo blešči pred menoj!
5. In tako torej z veseljem odpiram svoje srce in ob tej uri skozi svoja usta razkrivam, kaj me je začelo težiti, skoraj od Tvojega prvega pogovora z najveličastnejšo Puro!
6. In to je temno breme mojega srca: ti si dal obljubo temu otroku, ki jo moram ne glede na to kako jaz nanjo gledam, razložiti kakor sledi:
7. Namreč, dejstvo je, da boš nekega dne s Svojo neskončno svetostjo, tako rekoč po vsemogočnosti Svoje ljubezni, Sebe zaplodil v telesu te mladenke, kot otroka - kot človeka iz mesa in krvi.
8. Zato me je zmedlo to, da po eni strani Tvoja sveta beseda nima drugega pomena, po drugi strani pa sem zgrožen ob misli, ki se mi zdi čisto nemogoča.

9. Kajti – po naravnem razmišljanju – je zagotovo čista norost upoštevati, da je mogoče postaviti cedro v slamo, ali premakniti goro v komarjevo jajčece, ali morda vse morje v votlo lešnikovo lupino in podobno!
10. Vendar, po Tvojih besedah, bo nekega dne ta deklica zanosila Tebe, neskončnega Boga, da se boš v njej odel z mesom in krvjo!
11. Ti, ki nosiš in vodiš vso neskončnost po Tvojem najbolj neskončnem Duhu, boš moral biti nameščen s tem Duhom v telesu takšnega otroka?
12. Ne, ne, - resnično, to je čisti nesmisel. Prej bom razumel, če bi mi nekdo rekel: 'Atom lahko vase sprejme celo zemljo!', kakor da bo telo take deklice sprejelo vase Tebe v vsej polnosti Tvojega neskončnega Duha.
13. Zato Te goreče rotim, da poveš meni in vsem ostalim, kako je treba to razumeti; Tvoja sveta volja naj bo storjena vedno in za vekomaj! Amen.«
14. Nato je visoki Abedam prijel Setovo roko in mu takole odgovoril:
15. »Set, kako slabo mnenje imaš o Meni! Glej, če bi bile stvari take kot ti misliš da so, kako bi lahko Moj neskončen duh sploh kdaj ustvaril nekaj končnega – in kljub temu v končnem prikril celo neskončnost?!
16. Spomni se videnj dvanajstih odposlancev in pomisli kaj vse so našli in uzrli v sebi!
17. Pomisli, da v najmanjšemu semenu cedre ni skrito samo drevo, ki ga vidiš kako se razširja pred teboj, ampak neskončno število takih dreves, - in v enem lešniku toliko lešnikov, da če ne bi razpadli, bi v dva tisoč letih že zasedli več prostora kot vsa zemlja.
18. Glej, če Mi je to mogoče in še toliko več, kar bi ti bilo še neskončno bolj nerazumljivo, saj, ko bi ti to vedel, bi bil Jaz zagotovo zmožen narediti to, kar bi se tebi zdelo popolnoma

nemogoče?

19. Toda ti in vsi ostali vedite, da obljuba ne sme biti razumljena tako, da se bo ta ista deklica vrnila na zemljo z nebes, da bi me rodila v mesu in krvi, ampak se bo za ta namen vsekakor našla še devica, ki bo imela enak duh ljubezni in vero, kot jo ima ta deklica!

20. Tako se tej deklici ne bo treba zopet vrniti na ta svet, ampak bo druga devica oživljena v popolnoma enakem duhu!

21. Tako razumi to ti in tudi vsi ostali!

22. Kajti glejte, Meni so mnoge stvari mogoče, ki si jih ljudje ne morete niti zamisliti!

23. Zato trdno verjemite Mojim besedam, ker vam povem, da se bo tako tudi neizogibno zgodilo. Amen.«

310. POGlavJE

Hvala srca in hvala jezika.

Uganka nenehnega uničevanja v kraljestvu narave.

Večna ljubezen je tolažilna rešitev.

1. Ko je Set to slišal, je postal izredno vesel in se zahvaljeval, hvalil in slavil visokega Abedama z vso svojo močjo.

2. Abedam pa mu je rekel: »Set, ti dragi brat ljubezni mojega srca, gledam samo na tvoje srce, - to je za Mene povsem dovolj; o tem si lahko prepričan in se lahko veseliš!

3. Ampak, kar se tiče tvojih glasnih besed hvale, te lahko pustiš doma, kajti verjemi Mi, ko ti povem: pohvala srca je Meni bolj umevna kot pohvala jezika.

4. Ko srce moli, naj se usta v to ne mešajo, da ne bi skalila čistega izvira, ki prihaja iz srca!

5. Pohvala iz ust zveni pred svetom, toda pohvala srca prodre do ušes Mojega srca.

6. Zato lahko za zdaj ustom prihraniš jalovo delo, ker Jaz slišim vsak zvok tvojega srca.
7. Kdor potrebuje usta, naj jih nekako uporabi pred svetom in pred svojimi brati. Toda pred Menoj naj nihče ne uporablja ničesar drugega kakor srce! Amen.«
8. Potem se je On obrnil k Henohu in mu rekel, kot da sprašuje: »Henoh! Ali že vse veš in ne najdeš v sebi več ničesar, o čemer bi potreboval Moje pojasnilo?
9. Vendar vidim, da tvoje srce še vedno nekaj neprebavljivega prežvekuje, kar Mi s svojimi usti ne upaš naznaniti zavoljo svojih bratov?
10. Povem ti: ničesar ne zadržuj, ampak daj ven in vrni tisto kar še ni zrelo za hrano tvojemu duhu, Jaz pa bom to dobro skuhal na velikem ognjišču Moje očetovske ljubezni in silno ojačal hrano za tvoj lačni duh, kakor tudi vseh ostalih. Amen.«
11. Tedaj se je tudi Henoh pomaknil bližje in rekel čisto ganjen: »O Ti, izjemno dober, Sveti, najbolj ljubeči Oče! Resnica je, da moj duh išče svetlobo v ovirah, ki si jih omenil, kar kaže na vedno premlevajočo pošastno naravo, ampak za to nikjer ne najdem odgovora.
12. Kajti, čeprav sedaj vidim popolnoma jasno, da vse obstaja le skozi ovire, iz katerih izhajajo omejitve, še vedno ne vidim zakaj se mora zavoljo obstoja skoraj vse smrtonosno srečati?
13. Zakaj stalno trenje, uničevanje, propadanje?
14. Če s tem nastane nekaj novega, mora biti vseeno zopet uničeno, da bi sledilo nekaj temu enakega.
15. Glej, v mojem srcu je vrzel, ki je še vedno popolnoma brez svetlobe!
16. O Oče, razsvetli jo s Svojo milostjo, ljubeznijo in usmiljenjem; Tvoja sveta volja! Amen.«
17. In visoki Abedam je odprl Svoja usta in rekel Henohu: »Da, tako praviš in tako je, ker vse mineva s hitrostjo viharnega vetra in redko karkoli traja celo življenjsko dobo v polni jakosti,

ampak je prepogosto odneseno s pogubnim veletokom in potopljeno in razbito na skalah ter končno pogoltnjeno v vrtincu brezdanjega brezna uničenja.

18. V sebi še praviš: 'Niti trenutka ni, v katerem te ne bi stalno požiralo in vse okoli tebe, - niti trenutka, v katerem si moral biti, kar je očitno, celo sam uničevalec!

19. Najbolj neškodljiv, nedolžen korak veselega sprehajalca, lahko stane življenja že več kot tisoč ubogih črvov!

20. Kolikokrat je moja peta razrušila s trdom zgrajeno bivališče mravelj in tako poteptala majhen svet v ponižujoč grob.

21. Kolikokrat so najlepši plodovi, ki v svetlobi sonca visijo na veličastnem drevesu in se bleščijo kot mavrica na nebu, zdrobljeni z mojimi zobmi. Koliko od najbolj veličastnih rožic je bilo pomendrano z mojimi nogami, - in se spet vrnejo! Mravlje, ki ostanejo, si z velikim trdom zgradijo nov dom, toda nikoli tiste, katerim je moj korak pripravil večni grob. Kje, oh, kje so te?!

22. Rahel vetrc piha skozi listje dreves. Ti se premikajo, kot da so živahni in srečni, toda med tem veseljem jih na stotine odpade z vej!

23. Kam, kam, sprašujem? Od odpadlih ne dobim nobenega odgovora, ker jih je že pogoltnil vrtinec uničenja!

24. Potem še praviš: 'Ne s plimo izdolbene pečine, ne velik potres, ki gore zniža v prah, to ni veliko trpljenje stvari kar bi me ganilo, ampak me moje lastno srce slabi z vseuničujočo silo skrito povsod v vesoljstvu stvari in nič ne poziva v bivanje, ker noče spet uničiti svoje soseščine ali samo sebe!'

25. In s temi skritimi mislimi, ki so se motale v tebi, si nato prestrašen, in nebo in zemlja okrog tebe, in potem zakličeš v tem svojem strahu:

26. 'Ne glede na to koliko gledam okrog sebe, ne vidim nikjer ničesar, toda samouničujoča pošast požira vse in nato eno in isto večno prežvekuje v naravi stvari!'

27. To je res, zato ti ne morem reči: 'Henoh, motiš Me s svojimi mislimi', ker to tako izgleda očesu in razumu; toda glej, za srce je to drugače!
28. Kaj so stvari? – Te so točke mirovanja Mojih velikih misli. Moja lastna živa volja je njihova ovira na poti. Šele po tej oviri dobijo svojo prepoznavno podobo.
29. Vendar pa, ko se Moja ljubezen združi z Mojo voljo, je rečeno tako: 'Oh, ne postavljaš omejitev velikemu minevanju Tvojih najsvobodnejših misli, ampak naj zopet svobodno plujejo v velikih krogih Tvojega neskončnega življenja v popolnem zavedanju svoje življenjske moči iz Tebe!
30. Glej, ko Moja volja ublaži oviro, dam Jaz potem zopet prosto pot mislim in takrat vidiš stvari propasti; vendar te ne prenehajo obstajati, ampak se le vrnejo v svoj temeljni obstoj, v resničen, svoboden, neuničljiv obstoj.
31. Potem iz številnih majhnih misli zopet ustvarim veliko, živo in svobodno, ki Mi mora biti potem podobna, ko zopet postane, kakršna je bila izvirno v Meni in iz Mene.
32. Zato, odslej ne skrbi več za zunanje minljivosti, toda pomni: vse kar preneha obstajati, se vedno vrne v popolnejše bivanje navzgor do ljudi in od tam spet nazaj k Meni.
33. Tako ni za večno nič izgubljeno, tudi tvoje najmanjše misli ne!
34. Tako vsi to dobro razumite in bodite vedno vedri in pogumni v Meni! Amen.«

311. POGlavJE

Henohov govor zahvale in hvale.

Življenjska radost je najboljši izraz zahvale Stvarniku.

1. Po teh Abedamovih besedah je Henoh takoj vstal in vzkliknil z močnim glasom: »Poslušajte, poslušajte, vsi, ki ste mrtvi, vsi ki

še vedno tičite v razpokah, brezni in globočinah zemlje, - da, celotno mrtvo stvarstvo, pridi sem!

2. In vsi vi, ki se vam po žilah pretaka le šibko, mlačno življenje, - in tudi vi, močno obremenjeni in izčrpani od mnogih pritiskov težkih bremen vašega slabotnega življenja, - vsi pridite sem! Tukaj boste našli najbolj vzvišeno življenje v neizmernem obilju!

3. O besede, besede! Kaj so besede?

4. O Abedam, Ti najsvetejši Bog in Oče! Sedaj si dal večno življenje tudi središču zemlje, goram, morju in vsemu kar je nekako brez življenja!

5. Kaj bi lahko in kaj bi moralo še vedno ostati v smrti, kjer prvobitno, najbolj sveto Življenje vseh življenj razglša takšne besede prav tega življenja?

6. Oče, Ti izjemno sveti Oče, samo Tebi za vekomaj vsa hvaležnost, vsa čast, vse oboževanje, vsa hvala, vsa ljubezen, vsa slava in od celotne neskončnosti najbolj brezpogojna pokornost v vsej zvesti ljubezni. Kajti, samo Ti si, ki je v vsej večnosti vreden vse to prejeti od nas in prav tako od celotne neskončnosti!

7. Oh, kako živo in svetlo je sedaj postalo v vseh delih mojega srca in kako eterično lahko in dobro je v vsem mojem drobovju!

8. O ti Življenje življenj, kako sladko si. Kakšna življenjska blaženost te je občutiti v polnosti tvoje sile in moči!

9. O bratje, o očetje, o otroci! Življenjska blaženost je velika, ko Sveti živi v nas svobodno življenje. Toda tistemu, ki hoče živeti svoje lastno življenje, ki je čemerno v vsakem vlaknu, je to veliko neznosno breme.

10. Zato naj vsak živi popolno, v ljubezni pravično življenje, tako da bo lahko okusil resnično življenje iz Boga v njegovem neskončnem obilju.

11. Kajti ničesar ni večjega od življenja in nič bolj čudovitega in božansko vzvišenega od samega življenja.

12. Torej, uživajmo življenje v hvaležnosti, mi, ki nismo obstajali, vendar sedaj tukaj v očeh Njega, ki je bil, je in bo, za vedno večni, in je ustvaril nas ter nam sedaj dal resnično življenje, dejansko življenje, ki ga Sam živi od večnosti do večnosti v in iz Sebe v Svoji božanski svetosti in neskončnem obilju in popolnosti.

13. Zato se veselite tega življenja, ki nam ga je On sedaj vsem dal!

14. Kakšna korist bi bila od sonca, če razen Njega ne bi bilo več nobenega življenja, ki bi lahko gledalo, občutilo in uživalo v veličastnem izlivanju njegovih žarkov.

15. Kakšna korist bi bila od zemlje z vsem kar je na njej in v njej, kakšna od vsega neba z njegovimi svetlimi zvezdnimi svetovi; da, res, kakšna od same neskončnosti, če razen Njega ne bi bilo nobenega drugega življenja, ki bi prepoznalo Njega, ki je postavil to svobodno zunaj Sebe, za uživanje vsega kar je v tej ustvaril?

16. Zato se veseli življenja, ti cela neskončnost kot se ga sam veselim, kajti vsi smo ga od Njega prejeli, da od Njega, ne kot breme, ampak kot najbolj čudovito Blaženost vseh blaženosti! Kajti, kaj bi vsi blagri pomenili brez tega; kdo bi bil zadovoljen brez njega?

17. To največjo blaženost je On podelil nam, zato naj bo naše veliko veselje v življenju, vedno in za vekomaj žrtvovano Njemu, Delilcu, kot najbolj ustrezna zahvala! Amen.«

312. POGlavJE

Abedamov vzpodbuden poziv ravnodušnemu Enošu.

O namenu človekovega bivanja.

1. Po tem govoru zahvale in hvale, je visoki Abedam poklical Enoša in mu rekel: »Enoš, ko si slišal besede hvale Mojega

dragega Henoha, ki so od prvega do zadnjega zloga popolnoma dobre in resnične, Mi povej: ali te v tebi niso prebudile večje življenjske potrebe, kot da si vseskozi tiho, kakor tihi vrh skalne gore v lunini svetlobi?!

2. Glej, skoraj nikogar ni, ki bi v svoji življenjski sferi stalno živel tako brezskrbno kakor ti, in da ne bi ničesar našel ob tej Moji vidni prisotnosti, kar je potrebno pojasniti.

3. Sedaj pa ti povem: glej, Zase si bom na zemlji pripravil bivališče. To bo na višinah in narejeno iz kamna in malte za vse čase časov.

4. Kdor bo sedaj sprejel položaj, ga bo zadržal še naprej; toda tisti, ki bo brezskrbno hodil tam kjer veje življenje, bo šlo življenje mimo njega in njegova življenjska rast bo oslabela.

5. Zato se dvigni in vprašaj, da v tem svojem mlačnem položaju dobiš odgovor, ki ga na tej zemlji rabiš! Ne glej na to besedo, kot da te prisiljuje v dejanje; to moraš najti v svojem srcu, potem pa jo svobodno Meni naznani! Če hočeš raje biti tiho in preživeti čas s spanjem, potem naredi kar misliš, da je primerno in Me ničesar več ne sprašuj!«

6. Po tem nekoliko nenavadnem izzivu, je Enoš postal silno osupel in ni vedel kaj naj odgovori.

7. Pomaknil se je bližje k Abedamu, toda bolj kot se je trudil, bolj zmeden je postajal in ni mogel najti temo, iz katere bi postavil ustrezno vprašanje.

8. Toda, ko je tako nemo nekaj časa stal in ni bil sposoben izgovoriti eno samo besedo, je visoki Abedam stopil k Enošu in ga vprašal:

9. »Enoš, ali res ne vidiš gozda od samih dreves? Ali moram morda postaviti vprašanje v tvoje srce in na koncu celo v tvoja usta?

10. Poslušaj, to bom naredil – in ti povem: vprašaj Me zakaj si sedaj tukaj, - in Jaz ti bom dal primeren odgovor! Amen.«

11. Šele tedaj se je Enoš zbral in vprašal povsem resno: »O Ti

Najvišji, katero boljše vprašanje bi jaz nesrečni človek v sebi moral najti, kot prav to, ki Si mi ga pravkar naznanil? Tako Te sprašujem skladno s Tvojo voljo: 'Zakaj sem tukaj?'

12. O Ti najvišji, Ti sveti Oče, če bi bila taka Tvoja najsvetejša volja, mi boš to lahko zagotovo razodel!«

13. Nato mu je Abedam rekel: »Da, dejansko je tako, da nikoli ne bi našel bolj pomembnega vprašanja, kajti prav tako kakor si sedaj ti vprašal, bo nekoč spraševalo na milijone slepih ljudi, toda takrat bodo nepopisno težje prišli do primerne odgovora.

14. Spraševali bodo vsevprek: 'Zakaj smo tukaj? Kaj bo z nami? Kam naj gremo, kaj naredimo in zakaj? Kdo in kaj smo?, in podobno.

15. Vendar takrat ne bodo dobili odgovora kakor vi sedaj. In odgovor, ki ga boste sedaj prejeli od Mene, se bo kmalu za dolgo časa izgubil.

16. Šele proti koncu zlobne svetovne vladavine ga bom ponovno razodel revnim in ubogim ter neomadeževanim, nedoletnim neškodljivim otrokom.

17. In to je prav kratek odgovor: 'Človek je tukaj zaradi življenja in ne življenje zaradi njega.'

18. Tako je bil človek od Mene ustvarjen, zato da lahko sprejema življenje in ne da bi življenje sprejemalo njega!

19. Človek ni bil ustvarjen v polnosti življenja, ampak samo, da je tega sposoben počasi sprejemati.

20. Zato nihče ne more v celoti vedeti kaj je življenje, dokler ga čisto popolnoma ne sprejme.

21. Nihče ne more dokazati drugemu življenje z vso govorniško umetnostjo, toda kdor ima življenje se to samo v njem izkaže v vsej svoji polnosti, zato za vedno ne potrebuje nobenega drugega dokaza.

22. Če nekdo nima življenja, kako lahko domneva, da bo razumel življenje?

23. Zato lahko le življenje razume življenje, toda smrt ga ne

more. Kasneje lahko, seveda, zaradi svoje stiske oživi dušo in postopoma preide v življenje, če duša to želi. Toda življenja ne bo zmožen razumeti dokler ga ne bo sprejel v vsej njegovi polnosti.

24. Glej, to je razlog, da si tu. Sprejmi življenje, zaradi katerega si tukaj in boš dojel življenje kakor ga Henoh sedaj dojema, čigar celo bitje je sedaj zaradi tega napolnjeno z velikim veseljem.

25. Sedaj pojdi in odpri svoje srce, tako da se boš morda začel zavedati življenja, potem pa se vrni, da boš dosegel v polnosti življenje iz Mene! Amen.«

313. POGlavJE

Ravnodušni Enoš zavrača življenje in hvali neobstoj

1. Te besede so kakor žareče puščice prodrle v Enoševo srce in v mnoge druge, tako da so on in vsi ostali začeli resno razmišljati o tem vprašanju.

2. Vrnil se je na svoje prejšnje mesto, toda njegovo srce je začelo močno razbijati. Kot ognjeni meteoriti se je tisoč misli in idej pojavilo iz globine njegove duše in se bliskalo naokoli, kar je nanj imelo isti učinek kot bliski strel, ki ponoči za trenutek razsvetlijo zemljino pokrajino, ki je v tem kratkem času jasno vidna, - toda ko bliskanje preneha, je noč potem takoj desetkrat temnejša kot prej.

3. Kljub tem svetlobnim meteoritom, v njem ni nastala trajna svetloba, tako da so se v našem Enošu potem pojavila sama protislovja, ker so se te kratke osvetlitve pojavile le tu in tam in tako vedno razsvetlile drugo območje srca, tako da je v njem zagledal vedno druge ideje.

4. Ko je bil preplavljen, kot mnogi drugi, s tisočimi mislimi in

idejami skoraj celo uro, je v sebi končno vzkliknil:

5. 'O spokojnost, ti čudovita spokojnost, kako srečen sem bil vedno v tvojih rokah! Kako srečen sem moral biti, ko nisem obstajal in kako še bolj srečen bi postal, če bi se zopet lahko vrnil v popoln neobstoj!

6. Ali ni človek srečen že znotraj zidov svoje hiše, ko zunaj divja neurje, kot pa takrat, ko je zunaj sredi nevihtnega boja elementov, - in je potem še srečnejši, tako da trdno zaspi, medtem ko zunaj elementi grozijo, da bodo uničili zemljo?!

7. Kakšna neskončna razlika je med menoj in kamnom!

8. Jaz moram razmišljati ali vsaj sanjati, jaz sem obdarjen s trajnimi občutki in zaradi teh z lakoto, žejo, vročino, mrazom, nočjo, dnevom, bolečino in žalostjo. Če izstopam samo malo od predpisanega reda, sem takoj posvarjen z bolj ali manj grozečimi besedami, ki takoj izsilijo obžalovanje v mojem srcu.

9. Če delam napake prepogosto, sem za to vedno kaznovan in to zato, ker moram žal imeti življenje in zato občutenje. O ve bedne prednosti življenja pred smrtjo!

10. Ti srečni kamen, ti si tam, trden in močan, brez življenja in občutkov in brez potrebe po hrani in pijači!

11. Ti nisi preplavljen z mislimi in idejami; ti ne poznaš postave, ampak samo najbolj srečno, blaženo, nemoteno spokojnost. Tebi večno ni znana lakota, žeja, vročina in mraz. Vsa tvoja bit ne občuti udarcev in ne bolečine;

12. Ti ne poznaš žalosti in trpljenja; ti se ne postaraš; ljubezen ne para tvojega srca, ker ga ti, srečnež, nimaš!

13. O ti nadvse zavidanja vreden kamen, lahko bi bil tak kot ti, zares, če bi imel tisoč najbolj popolnih življenj, bi vse dal za en sam atom tvoje najbolj srečne biti, pod pogojem, da si res tako brez življenja in neobčutljiv kakor se dozdeva da si!

14. »O veliki, vzvišeni Stvarnik vseh stvari, sedaj imam jaz čisto drugačno vprašanje, na katerega bo odgovor Zate verjetno težji od prejšnjega.

15. Ti mi hočeš dati življenje v vsej njegovi polnosti, tako da bi me osrečil? – Oh, kakšna najbolj nesrečna sreča!
16. Rajši mi daj popoln neobstoj, tako da bom resnično srečen!
17. Kako slep in neumen mora biti tisti, ki vedno hvali težavno življenje kot srečno, katero bolj popolno kot je, mora biti še toliko bolj težavno in s tem nesrečno!
18. Zato Te prosim, Ti Življenje vseh življenj, ne za življenje, ampak vedno zgolj za najbolj popolno smrt!
19. Kajti, ko nisem obstajal sem bil srečen, in ko nekoč zopet ne bom obstajal, bom srečen.
20. O Gospod, zadrži za Sebe Tvojo polnost življenja, to veliko nesrečo za vsako bitje, ampak mi daj polnost smrti, daj mi neobstoj in me boš resnično za večno osrečil!
21. Oblikuj me v kamen brez življenja in čustev in jaz te bom večno v svojem nemem obstoju za to hvalil in slavil! Amen.«

314. POGlavJE

Začudenje drugega Abedama ob Enoševem zanikanju življenja. Gospodove pomirjajoče besede drugemu Abedamu.

1. Več jih je slišalo Enoševo nesmiselno tožbo in niso vedeli kaj naj si o tem mislijo.
2. Celo Adam je bil izredno začuden nad takšnimi mislimi svojega vnuka.
3. Drugi Abedam, ki je bil še vedno v Gospodovi bližini, je tedaj zelo hitro stopil pred Njega in prestrašeno rekel:
4. »O Ti izjemno sveti in ljubeči Oče! Kaj pa je to za en nastop? – Ne – zares, v človeku bi prej pričakoval katere koli druge misli, kot pa tole:
5. Da človek lahko pred Tvojimi očmi obsoja življenje v sebi in vseh bratih ter te prosi za popolno večno smrt!

6. Ne, to bi bilo preveč celo za sanje, - in on je to lahko odkrito rekel?
7. Namesto, da bi Ti bil večno hvaležen za življenje, za to neskončno čudovito darilo Tvoje milosti in usmiljenja, ga zavrača na način, ki mu do sedaj še ni bilo podobnega.
8. On ni slep, kajti če bi bil, kako bi lahko v takem stanju opisal življenje tako nazorno jasno?!
9. Niti ni bedak; ker bedak nikakor ne more primerjati tako razumljivo prednosti neobstoja z ovirami vsega življenja!
10. Prav tako ni nikakor zloben; ker ni nikogar preklel, niti svojega največjega sovražnika, namreč življenje, ampak se ga želi samo znebiti, če bi to bilo mogoče.
11. Ali se je njegovo srce zaradi nečesa razjezilo?
12. Tudi to se res ne zdi, da bi tako bilo, ker želi le tisto, kar je spoznal, da je zanj najboljše in najugodnejše ter oznanjal le slepo in neumno željo za življenjem, v katerem je on ugledal največjo bedo.
13. Naj to razume, kdor more; toda jaz bi prej razumel, če bi mi nekdo rekel: 'Vsa zemlja sestoji iz samih polžev in sonce iz žarečih črvov in strohnelega lesa', od tega kar je Enoš prej izrekel.
14. Prav zares, Gospod in najsvetejši Oče! Če bi bil jaz na Tvojem mestu – odpusti mi mojo stalno neumnost! -, ne vem kaj bi naredil s takim človekom! Kajti, če bi se strinjal z njegovo željo, bi bila vsa moja ljubezen, milost in usmiljenje zaman, ker za tistega, ki ne obstoja, je tudi vsa ljubezen, milost in usmiljenje toliko kot nič!
15. Če bi ga vseeno ohranil, bi se to zgodilo le na poti sodbe, toda kaj je potem sojeni duh, kaj je njegovo življenje!
16. Za silo oživilen snoven stroj, brez vsake svobode, nenehno v nasprotju s samim seboj, - bitje brez obstoja, življenje brez življenja.

17. Resnično, če dragocen nasvet tukaj ne pomaga, ne bo za vse večne čase nikoli!
18. Kako je lahko sploh mogoče, da je človek zmožen takih misli?
19. Ne, imeti življenje za največjo nesrečo, popolno smrt pa za največji blagoslov, to je preveč naenkrat za mojo ubogo dušo!
20. Gospod, Oče, Abedam, daj mi samo dve majhni besedi, da se pomirim!
21. Kajti, še nikoli me ni nič tako razburilo in potrlo, kot to nesmiselno vendar razumno Enoševo priznanje. Tako mi pomagaj ven iz te goščave, po Tvoji sveti volji!«
22. Nato je visoki Abedam rekel drugemu Abedamu: »Povem ti, pusti zaenkrat zadevo pri miru; vse bo v redu, tebi in vsem ostalim bo ob pravem času dana prava svetloba!
23. Eno stvar pa ti moram pri tej priči naznaniti, in sicer: če bi bil ti na Mojem mestu – ko bi to bilo mogoče – bi se pri tvoji izredni modrosti, takšnim ljudem nagnjenim k smrti, zelo slabo godilo.
24. Toda tokrat je Moja modrost zopet veliko bolj ravnodušna in se zadeve ne loteva tako ostro in natančno kakor tvoja.
25. To je razlog, zakaj bom Jaz veliko lažje kakor ti našel ustrezno protisredstvo, ki bo Enoša spravilo v red.
26. Zato bodi popolnoma brez skrbi in miren, ker v resnici ni tako velika stvar, če zaspani rajši spi kot pa bedi.
27. Toda, ko se enkrat naspi in je buden, ga vprašaj kaj ima raje, da spi ali da je veder in buden.
28. Torej, bodi miren; če Moja modrost tukaj ne bo zadostovala, te bom vprašal za nasvet!
29. Do takrat pa kot sem rekel, le miruj! Amen«

315. POGlavJE

Pevec Kenan, pesem o življenju

1. Ta kratka tolažba je bila popolnoma dovolj, da je ponovno pripeljala do prejšnjega reda in miru, ne samo drugega Abedama, ampak tudi vsa druga razburjena srca.
2. Ko je bilo tako zopet vse v redu, je visoki Abedam poklical Kenana in mu rekel:
3. »Kenan, ti lepo urejeni pevec Mojih dni. Že kar nekaj časa je, kar sem ugledal dobro pesem v tvoji duši in vidim, kako te ta tišči, da bi jo Meni v slavo povedal. Glej, sedaj je čas za to, in tako jo povej! Amen.«
4. Ta poziv je bil za Kenana več, kot da bi ga Jaz nenadoma povišal v prvega svetlobnega angela vseh nebes, tako da je takoj ubogal in že dolgo mirujočo hvalnico dal iz sebe, ki se je glasila takole:
5. »Sveti Oče, Ti večna ljubezen, Ti večni Bog, Ti, Gospod vseh sil, moči in oblasti, Ti, ki si neskončna polnost življenja in najčistejša ljubezen!
6. O Ti sveto življenje, Ti najčistejša blaženost vseh bitij, ljudi in angelov, Ti si preveč vzvišen, preveč veličasten, preveč blažen, da bi Te hvalil človeški jezik in dostojno slavil z našimi vreščječimi besedami!
7. Sprejmi tudi ta moj hvalospev, kot da je ničen pred Teboj, tako kot Ti nekdo žrtvuje, da bi Te hvalil in slavil!
8. Življenje, življenje, kako sladko je življenje, kako čudovito veličastno za tistega, ki ga uživa v dostojanstvu in hvaležnosti, prav tako kakor Tvojo neskončno ljubezen, o sveti Oče, ki si mu jo zvestemu dal!
9. Kakšna brezmejna svoboda in kakšna polnost v vsaki misli in vsakem zaznavanju, svoboden, brez vsake prisile in okretnega duha!

10. Kje je kraj, zares, kje je neka točka v neskončnem vesolju, ki bi ostala mojemu duhu tuja, nevidna in nerazumljiva v vseh svojih delih?
11. Kje sije sonce, kjer se iz neskončnih razdalj svetlika najmanjši žarek njegovega svetlobnega bitja, mojemu duhu dosegljivega šele po dolgih prostorskih obdobjih časa?
12. O ljudje, o bratje in očetje in otroci! Poskusite enkrat, - pogledajte tja prav globoko do konca nebesnega svoda, kjer se drobna zvezda tiho lesketa!
13. Poskušajte priti do nje s svojim duhom, potem pa preverite koliko časa je trajal ta vaš duhovni napor, - jaz pravim: Naenkrat jo boste imeli in globoko znotraj ugledali najveličastnejše čudeže najbolj ljubke svetlobe!
14. To je pikica za meseno oko, toda kako velika je za duh, za življenje iz Boga! Mogočno sonce, polno čudes življenja svete ljubezni!
15. Oh, glej, kako svoboden in lahak je večni duh naših src, to čudovito življenje v nas, ki je premagal vse neskončne prostore. Tam je stal, mogočni junak, v strašni globini in gledal v svetem strahu majhno svetlikajočo piko, ki je rasla v nepopisno veličastno sonce, polno živih čudes svete očetovske ljubezni!
16. Oh, kaj je življenje? – Ti božansko življenje, ti gledaš in misliš in občutiš čudesa božanske blagosti; in tukaj v neskončnem obilju čudes si ti sam največji čudež, ko gledaš in občutiš in ljubiš Očeta, večnega, neskončnega Stvarnika pred tabo in v tebi!
17. O veličastno življenje, kakšno sveto darilo si za tistega, ki je iz nič prišel v obstoj in blažen uživa življenje, da večno življenje pred Njim, ki ga je z neizrekljivo ljubeznijo ustvaril iz Sebe za večno trajanje!
18. O očetje in bratje in otroci, tukaj je On, Oče, sveti Darovalec življenja; tukaj vsi padimo na tla pred Njega, Stvarnika, Svetega Očeta in najčistejšo ljubezen naših src, zahvalimo se Mu in Ga

hvalimo, Njega, ki nam je tako ljubeče dal veličastno, sveto življenje ljubezni iz Sebe!

19. Vsi očetje in bratje in otroci, recite Amen z menoj!

20. In Ti, o moj sveti Oče, milostno sprejmi ta ubogi majhen hvalospev, kot da je nekaj pred Teboj in mi dovoli vedno hvaliti in slaviti veličastno življenje ljubezni iz Tebe!

21. O Ti sveti Oče, vsa čast in hvala Tebi za vekomaj! Amen.«

316. POGlavJE

Kenanova nagrada za pesem: nesmrtnost. Narava življenja in smrti.

1. Ko je Kenan odpel svojo pesem, mu je Abedam ponudil Svojo roko in mu rekel:
2. »Kenan, glej, jamstvo moje zvestobe – ta roka tukaj, to je večna, neskončna vejica, tudi močna veja ljubezni v Meni, ali sama velika dejavna ljubezen v Meni!
3. Podajam ti jo in z njo Življenje vsega življenja; vzemi jo in živi večno!
4. Šele sedaj si postal gospodar svojega telesa in lahko po svoji volji greš ven ali prideš v to svoje zemeljsko domovanje.
5. Če hočeš lahko ostaneš v njem iz ljubezni Zame in do svojih ljubljenih, povem ti, da to lahko svobodno narediš.
6. Vendar pa, če raje izstopiš iz telesa, bodisi za vedno ali samo začasno, - glej, je tudi to tvoja popolnoma svobodna izbira.
7. Kajti resnično, povem ti, od sedaj naprej ne boš več videl, občutil ali okusil smrti, ker je življenje gospodar smrti in ne obratno.
8. Kako bi lahko smrt kdajkoli postala gospodar življenja, saj je brez svobode in s tem samo zaprta s svobodnim življenjem, tesno okovana v vseh delih svojega bistva.

9. Življenje telesa je smrt ali življenje, ki je okovano ali pa mu je odvzeta vsa svoboda!
10. Potemtakem, če bo kdorkoli, kakor ti, to premagal v svojem mesu in obvladal v vseh njenih delih, ali ne bo postal resničen gospodar nad smrtjo?!
11. Potem, ko je postal gospodar nad smrtjo in to popolnoma od malega prsta na nogi do vrha glave, kako bo kdajkoli okusil, občutil ali videl smrt?
12. Vsem vam povem: tisti, čigar oči so se tako okrepile, da lahko vidi razkrite vse stvari neskončno daleč odmaknjene od smrti, šibko oko tistega, ki nima pojma o tem kaj so in kako so takšne, pa gleda vse to popolnoma iz svojega življenja in zares v svojem življenju samem.
13. Kdor lahko to naredi v sebi in iz sebe, zagotovo tega ne more storiti iz svoje smrti, ampak samo iz svojega življenja.
14. Kako zanesljivo je potem tudi življenje, ki je s tem sedaj postalo življenje samo!
15. Tako tudi ti, Moj ljubi Kenan, bodi sedaj popolnoma gotov življenja, katerega si sam postal s svojo ljubeznijo do Mene in s tem edinega pravega življenja!
16. Kajti, od sedaj naprej ti v večnostih ne bo moglo biti odvzeto, ker, kakor Sem že prej omenil, si ti sam sedaj postal življenje iz Mene.
17. Tako kot sem jaz Gospod nad vsem življenjem in tako še bolj nad vso smrtjo, si tudi ti in vsak, ki je tak kakor ti, popoln gospodar nad svojim življenjem iz Mene in tako celo bolj nad samo smrtjo.
18. Toda, kateri od vas je že kdaj opazil, da je prah, ki leži na poti in na poljih povzročil veter?!
19. Če bi to lahko storil, bi vi to večkrat opazili v vaših dobro zaprtih kamrah, kjer je pogosto dosti prahu!
20. Vendar, ko pride svobodni veter, dvigne prah s poti in polj in ga vrtinči kamor hoče in gre, ker je svobodna sila in prah ne

more ovirati njegove poti ali pa ga zaustaviti.

21. Toda veter lahko spusti prah kjerkoli in kadarkoli hoče!

22. Glejte, povsem enako velja tudi za življenje, svobodno je in kamorkoli gre, povsod v vseh svojih delih gospoduje nad smrtjo.

23. To lahko spodbudi tudi smrt v življenje, vendar jo lahko spusti prav tako svobodno, kakor jo je spodbudilo v življenje.

24. Tako si tudi ti na ta način gospodar svojega telesa.

25. Kajti, dokler ga boš spodbujal, da s teboj živi, bo to storilo.

26. Če pa se ga hočeš začasno ali za vedno odreči, lahko to tudi svobodno storiš, ker si sedaj postal popolno življenje in kot tako bo popolno ostalo sedaj in za vekomaj! Amen.«

317. POGlavJE

Enoševo kesanje. Tisti, ki zanika življenje se boji smrti.

O zrelih plodovih duha in nezrelih plodovih mesa.

1. Po tej resnično življenjski razlagi in danem nauku, je Kenan postal izjemno vesel in tudi mnogi drugi, in vsi so se zahvalili z dna svojih src za to veliko razodetje, iz katerega so sedaj jasno videli in spoznali, kaj vsebuje resnično življenje in kako se odvija ter kako se to jasno razlikuje od zgolj človeškega privida mesenega življenja, ali bolje, smrti.

2. Potem, ko so se tako vsi zahvalili in hvalili in častili visokega Abedama, se je tudi Enoš, ki je bil ganjen do solz, obrnil in s skesanim srcem odšel k Očetu.

3. Ko je počasi in sramežljivo prišel k Njemu, mu je Abedam ponudil svojo roko in rekel:

4. »No, Enoš, povej Mi, za kaj si se odločil, - za življenje ali za popolno uničenje?

5. Verjemi Mi: Meni ni nič nemogoče, kajti glej, zavoljo tebe bom rekel tej gori, ki se tam v jutru še kadi, gori in bruha ogenj:

'Bodi uničena!'

6. Sedaj pa poglej tja! Ali še vidiš sled gore, ki je kljubovala toliko tisočletij?

7. Jutri boš že videl bujno travo in vzkliti veliko poganjkov lepih majhnih drevesnih plodov iz nove zemlje, na kraju, kjer je bila pred tem velika, visoka gora, ki je sedaj ravnica, skoraj deset tisoč dolžin moža dolga in sedem tisoč široka.

8. Iz tega lahko sedaj že sklepaš, da Mi ni nič nemogoče; in tako Mi odgovori, kar Sem te pravkar vprašal!«

9. Toda Enoš je bil, kakor vsi ostali, skoraj čisto iz sebe od začudenja nad tem tako popolnoma nepričakovanim pojavom, ki je bil zaradi precej jasne noči vsem prav dobro viden, da je bil komaj sposoben izreči eno samo besedo, ampak se je vrgel pred Gospoda vse moči in Ga v svojem srcu prav ponižno prosil naj ga ohrani in mu oprosti njegovo veliko bogokletno neumnost!

10. Toda Abedam ga je takoj okreпил, ga dvignil s tal in mu nato dejal:

11. »Enoš, glej, tako kakor ti se obnaša vsak mrtev človek!

12. Toda, ko nekdo tako deluje in vidi, da se njegovemu telesu približuje smrt, ga zajame strah ter začčenja obupavati.

13. Vendar te tukaj vprašam: Zakaj potem tak bedak ni stanoviten?

14. Zakaj se boji uničenja od tistega, za katerega je delal tako odločno skozi vse svoje življenje?

15. Jaz bom tukaj odgovoril namesto tebe in pravim:

16. Dokler je mrtvi še vedno zaznaval moč življenja v sebi, je bil gospodar nad smrtjo in ni imel tako velikega strahu pred njo, kajti živeči v prostem zaznavanju stvari okoli sebe ne more vedeti, da v smrti in uničenju teh ne bo več zaznal.

17. Šele ko opazi, da moč njegovega navideznega življenja pojema, da so njegovi čuti šibkejši, da stvari okoli njega začenjajo izginjati, takrat občuti moč smrti, grozo neobstoja in uničevalni pritisk, in šele potem spozna veliko razliko med

smrtjo in življenjem!

18. Tedaj bo poskusil narediti vse kar bi ga privedlo nazaj v življenje.

19. Vendar – tukaj tudi pravim: Na koncu bo za mnoge prepozno!

20. Kajti pravo, neminljivo, prevladujoče, svobodno življenje je kakor popolnoma zrel plod, toda naravno ali telesno življenje je kakor nezrel plod.

21. V zrelem plodu postane jedro svobodno in trdno in zunanjo mesnato lupino je mogoče povsem ločiti od jedra, brez najmanjše neprijetnosti za popolnoma živo jedro, ker ima jedro že vse življenje in več ne občuti smrti, ampak le ločeno, polno življenje v sebi, ki ni nikjer v stiku z zunanjo mesnato snovjo – zatorej ta, kot sem rekel, lahko odpade brez najmanjše nevšečnosti za jedro ploda.

22. Kako drugače je z nezrelim plodom, kjer zunanja snov še vedno živi skupaj z jedrom šibko življenje, kjer jedro umre, ko je zunanja snov čezmerno poškodovana!

23. Zato naj si vsak prizadeva za popolno zrelost svojega duha, kar se bo zgodilo takrat, ko se bo duh znebil želja iz vseh vlaken svojega mesa.

24. Ko nekdo to doseže, postane gospodar življenja.

25. Vendar pa, ker plod dozori le s toploto sonca, boste tudi vi zreli za življenje le s toploto Moje ljubezni v vas Zame.

26. In tako tudi ti Enoš, postani nekega dne popolnoma zrel za življenje na teh prsih, ki so tako neskončno polne edinega pravega, večnega in najbolj svobodnega, mogočnega in blaženega življenja!

25. To dobro razumi in torej resnično živi, vedno in za vekomaj! Amen.«

318. POGlavJE

Minljivost stvari – zmota!

1. Te Abedamove svete besede so spravile Enoša k pameti; toda ko je pogledal proti jutru in ni več videl znane gore, je ves zadržtel in ni mogel prav razumeti in se znajti v tej sedaj popolnoma spremenjeni pokrajini.
2. Vendar ni bila samo ta nenavadna podoba pokrajine, ki ga je navdajala z nelagodjem, ampak vedno znova stara misel o minljivosti vseh stvari.
3. To je bila za našega Enoša še vedno velika čer v razburkanem morju življenja.
4. Ker tega seveda ni bilo mogoče skriti pred visokim Abedamom, mu je On tukaj rekel:
5. »Enoš, kaj gloda tvojo dušo? Poglej, Jaz sem še vedno tu in nisem zaprl Svojih ust! Ali še vedno ne veš, da sem samo Jaz edini, ki sem zmožen in voljan dati živ, pravi odgovor na vsako vprašanje, ki Sem ga zastavil?!
6. Vendar Jaz poznam tvoje srce, zato ti bom spregledal vprašanje in ti dal dober odgovor na to, kar je občasno že od nekdanj skrbelo tvoje srce in te sedaj skrbi celo bolj, saj pojav pred tvojimi očmi samo potrjuje tvoje prepričanje.
7. Glej, tebe skrbi minljivost ustvarjenih stvari, tako da se stalno sprašuješ in tuhtaš: 'Kaj se bo zgodilo s telesom, ko ga bom jaz, duh in duša, nekoč moral odvreči?'
8. Zakaj ne more biti telo povišano, slavljeno in ostati stalno dejavno in enotno z duhom za večno?'
9. Nenadno uničenje gore te spominja še bolj na minljivost stvari, kar se potrjuje v tem tvojem starem zaskrbljujočem vprašanju in se treseš še bolj, ko pogledaš na kraj, kjer je predvčerajšnjim zjutraj imel Adam preroško misel, da bo prav pred to goro, kjer je kot prvi človek na zemlji, vzdihoval,

žaloval in jokal, nekega dne tudi zadnji človek na zemlji žaloval in propadel.

10. Vendar, ker sem Jaz zagotovo boljši prerok v veliki polnosti vse Moje neskončne modrosti od takrat povsem zaman in popolnoma neumnega Adamovega žalovanja, ti povem, prvič, da je bila tedanja Adamova prerokba popolnoma prazna, zaradi česar Sem v glavnem sedaj ob tej priložnosti naredil konec tej usodni gori in s tem celo vedno bolj usodni Adamovi napovedi!

11. Kar zadeva vprašanje tvojega srca, ti povem, drugič, da so še celo bolj prazna od Adamove napovedi.

12. Kako lahko sploh celo sanjaš o minljivosti stvari?

13. Ali morda verjameš, da stvar preide takoj, ko stopi iz skrajno zavajajoče vidnosti tvojih fizičnih oči?

14. O vi maloumni misleci in vidci! Ali niso vse stvari nič drugega kot Moje trdno sklenjene misli ljubezni.

15. In duhovi, ki so osvobojene ideje Moje ljubezni, imajo zato svobodno voljo in svobodno v sebi ločeno življenje.

16. Če potem, jaz zopet osvobodim trdno sklenjene misli, povej, ali so te zares prešle, ko sem jih osvobodil iz oklepa vezi ljubezni, tako da se zopet dvignejo k velikemu krogu Mojih duhov, ki kot oblikovani plameni ognja zapolnjujejo vso neskončnost?

17. Oh, povem ti: celo prva drobna z mahom obrasla rastlina, ki je vzknila iz prve zemljine morske stene, še vedno obstaja in živi v tem Mojem velikem krogu in bo gotovo še naprej – in zemljin zadnji se bo nekoč srečal v bratskem duhu s tem njegovim živečim majhnim prvobitnim prapradedom!

18. Tako je bila tudi ta gora le osvobojena, toda ne uničena.

19. In koliko manj bo nekoč to telo tvojega duha!

20. Toda, tako kot sedaj ne more trajati dolgo, vendar pa se bo postopno vrnilo k očiščenemu dovršenemu duhu, če ne več v tej obliki, pa v večnem neuničljivem duhovnem oblačilu.

21. Zato naj nihče ne greši in grešno zlorablja svoje telo; kajti

kdor to počne, bo nekoč moral hoditi okoli z roko v roki z raztrganimi oblačili v duhu.

22. Tako stvari ne minevajo, ampak so te osvobodjene.

23. Vse to dobro razumite in se popolnoma pomirite! Amen.«

319. POGlavJE

O naravi trikratne ploditve.

Pravilna mesena ploditev.

1. Ko so bili po tem razodetju vsi očetje zadovoljni in celo Adam ni bil izjema, so sledili Abedamovemu notranjemu ukazu in se vrnili na svoja prejšnja mesta, seveda, z najbolj hvaležnim srcem, je visoki Abedam poklical Mahalalela in mu rekel:

2. »Mahalalel, ali sedaj že veš vse, kar bi bilo v korist tebi in vsem tvojim potomcem?

3. Če veš vse, se lahko zagotovo izogneš novemu vprašanju; vendar če imaš še vedno kaj temnega v ozadju, pridi s tem ven na svetlobo, kajti nobena temna razpoka naj ne ostane v tvojem srcu!

4. Torej, če kaj veš o nečem in meniš, da te tlači, daj to iz sebe, kakor sem že rekel! Amen.«

5. Mahalalel je o tem razmišljal nekaj časa, kajti imel je dobro vprašanje, vendar si ni upal z njim priti na plano.

6. Vendar, ker je Abedam v njem videl njegovo odkritosrčnost, zaradi katere on – namreč Mahalalel – ni hotel nikogar užaliti, še najmanj pa lepo, mlado Puro, ki je bila še vedno zelo blizu Abedama, mu je On rekel:

7. »Mahalalel, Meni je znan dobroveren občutek tvojega srca, zato bom tebi zastavljeno vprašanje spregledal in ti takoj dal dober odgovor na tiho vprašanje tvojega srca. In tako poslušaj ti in vsi ostali:

8. Kar se tiče naravne zmerne ploditve, ki je človeku ponavadi najbolj skupna z živalmi, te v osnovi ni mogoče spremeniti, razen v precej nenavadnih, duhovno navedenih primerih. Pri mesnem spočetju kot ga poznamo, nista rojena niti duh niti duša, ampak samo meseno telo, ki mora biti najprej v celoti oblikovano v maternici, preden je potem sposobno prejeti dušo in ta na sprejetje duha. Tako obstoja za vse dober razlog in vse obstaja iz svojega dobrega reda.

9. Meso zaplodi meso, duša dušo in duh duha!

10. Toda kako in zakaj je tako, morate razumeti, in tako poslušajte:

11. Vi veste, da lahko vse, kar je v območju duhovnega, ki je edina silna in prava bistvena stvarnost, naredi svojo vidno prepoznavno podobo, le s pomočjo ustreznega nasprotnega. To nasprotje je prizadevanje glavne sile kot take, da sama sebe zadrži in prisili, da tako na ta način postane očitna.

12. Zdaj pa si predstavljajte svoj duh. S čim se to kaže?

13. Glejte, tako da sam sebe zaseže, kar predstavlja ljubezen v najčistejšem smislu do Mene. Brez tega zasega se duh ne bo nikoli zavedal svoje samostojnosti, ampak bo vedno ostal le del Mojega neskončnega povsod navzočega Duha, brez samozavedanja.

14. To velja tudi za dušo, ki v splošnem smislu obstaja v celotnem vegetativnem življenju celotnega naravnega sveta. Ta se lahko oprijema na splošno, ali pa se lahko prime na številnih mestih, kjer tako tedaj vse stvari postanejo vidne po vrstnem redu, kot sem jih Jaz položil v splošno (univerzalno) dušo.

15. Vendar pa je to le nema, nezavedna prisila, ali spočetje duše po njenem svojstvenem redu iz Mene.

16. Zaploditev v samozavedanju poteka šele takrat, ko se vsi deli univerzalne duše oprimejo in prisilijo drug drugega, da se zaradi tega nato zblížajo, se na koncu gnetejo in zagorijo.

17. Ko potem postane med njimi svetlo, eni druge prepoznajo

in se primejo, da oblikujejo povsem ločeno celoto.

18. To dejanje spočetja duše poteka tako, kot se to razumeva pod ljubeznijo do bližnjega, kajti tisti, ki mu je to tuje, ostane tudi svojemu bratu tujec.

19. Zdaj pa poglejte; po teh dveh notranjih predhodnih ploditvah se lahko tudi meso izrazi v svoje nasprotje in se tam pritiska in stiska.

20. Po tej prisili eno nasprotje nato preide v drugega, katera se sprimeta in tako je med dvema zunanjsima nasprotjema oblikovan neodvisen posrednik. Ta odvisno od tega, katero nasprotje se je približalo med dejanjem, mora v skladu z Mojim redom ustrezati po svoji naravi bodisi enemu ali drugemu tudi v mesu in to se imenuje pravo samoljubje ali mesena ljubezen.

21. Glejte, tako je mesena ljubezen s svojo ustrezno ploditvijo prav tako dobra za duh kot za dušo, pod pogojem, da se odvija v Mojem obstoječem, določenem vrstnem redu.

22. Če pa je v nasprotju z njim, je to zaploditev smrti in ne življenja in je zato grob greh, ker je s tem življenje duše in duha moteno in celo ogroženo (uničeno).

23. Tudi to morate vsi dobro razumeti in upoštevati in vse vaše ploditve bodo pravilne in meni prijetne! Amen.«

320. POGlavJE

Evangelij za čvekače in laskače

1. Šele tedaj je Mahalalel lahko odprl svoja usta in rekel naslednje:

2. »O Ti sveta, velika Resnica, Ti večna Svetloba vseh svetlob, kakšna globina, kakšno obilje svetega reda prebiva v Tebi, ti izjemno ljubeči Oče!

3. Oh, če bi le vse to lahko pravilno dojel!

4. Toda, o najbolj ljubeči sveti Oče, to je videti zelo neurejeno v

moji duši.

5. Duh zaplodi duh, duša dušo – in meso zopet meso!

6. In vse na način, da eno obstaja v drugem in tako tudi skozi drugo, eno izhaja iz drugega in je pogojeno z drugim; in eno je tu za drugo.

7. Iz celote vseh stvari nastane človek v svoji popolnosti in to je končni namen vsega kar je ustvarjeno.

8. O Oče, kako neskončno velika je Tvoja modrost! Ti nikoli ne rečeš niti besede zaman in vsaka beseda iz Tvojih ust je v bistvu resnica v svoji najbolj vzvišeni polnosti.

9. Vse te stvari vem živo v sebi in marsikaj razumem. Ne glede na to pa moram žal žalosten priznati, da se mi zdi v nekaterih pogledih Tvoja prejšnja milost, ne mislim popolnoma, ampak skoraj večinoma, ne ravno nerazumljiva, ampak še vedno nekako nejasna! Pomen, kar zadeva besede kot take, sem zagotovo vsako od njih dobro razumel; samo za temi besedami, - kar Si zares hotel povedati, oziroma notranji pomen, glej, o najbolj ljubeči Oče, v tem se ne morem popolnoma znajti!

10. Še predobro vem, da sem samo jaz sam kriv za to, toda to žalostno spoznanje mi ne pomaga, kajti še vedno ne vidim notranjega pomena besed.

11. Zato sem Te mislil prositi, o najbolj ljubeči Oče, če Ti je prav, da zame prižgeš najmanjši nočni plamenček za temi Tvojimi najsvetejšimi besedami, ker drugače gledam na zadevo v popolni temi.

12. Toda samo, kot sem rekel, če Ti je to prav. Amen.«

13. Nato mu je Abedam takoj rekel: »Mahalalel, zakaj je treba uporabljati toliko besed za tisto kar se da lahko izraziti z eno, in sicer:

14. 'Oče, jaz sem slep; daj da spregledam!'

15. Glej, to bi bilo gotovo dovolj; zakaj toliko praznega čvekanja za izgovore, namesto da bi obtožil svojo lastno slepoto?!

16. Povem ti: prav zaradi svojega uglajenega blebetanja ne

moreš videti nobene svetlobe za Mojimi besedami.

17. Daj to proč od sebe in postani pokončen, odprt človek in ne laskač in boš kmalu videl vse sončne vojske za Mojimi besedami, ki bodo zate obilno razsvetlile vse notranje prostore Mojih besed!

18. Kajti, vsak plemenit govor je dišeč žrtveni dim za lastno srce; ko pa je srce tako zamegljeno, kdo je kriv, da celo žarki najsvetlejše svetlobe pridejo do srca le kot rahlo svetlikanje, tako da komaj malo razsvetlijo zunanost, obenem pa je notranost popolnoma neosvetljena?

19. Tako kot Sem rekel, proč z izbornim govorjenjem in tvoje srce bo imelo kmalu obilje svetlobe.

20. Pojdi od enega do drugega in ne boš našel nobenega, ki bi se pritoževal čez neko temo v Moji Besedi. Lahko vprašaš celo to ubogo deklico z nižin in ta ti bo z nekaj besedami izpričala, če je naletela na svetlobo v ozadju Mojih besed.

21. Ampak mislim, da bo Moje pričevanje dovolj in nikomur ne bo treba posebej ugotavljati, če je bila Moja Beseda razumljena tistim, katerim sem pripisoval, da jo razumejo.

22. Ko se boš odrekel svojemu izbornemu govorjenju, boš v duhu videl vse tiste, ki so našli v ozadju Moje Besede obilje svetlobe!

23. Če pa si, praviš, razumel, da ena ploditev pogojuje drugo, da vse prihaja v obstoj in eno obstoja skozi drugo in na koncu do popolnega človeka, ki je v svoji popolnosti živ, končni namen vseh stvari - kar je vse čisto pravilno-, dodaj le del čiste ljubezni in se boš kmalu zlahka zavedal vsega kar je še vedno skrito v notranjih prostorih Moje besede.

24. Kajti ljubezen je ključ, s katerim lahko vsak odpre zaprte prostore Moje besede.

25. Tako deluj, da se ti odslej ne bo treba več pritoževati z izbornim govorjenjem nad temo noči v prostorih Moje Besede.

26. Razumi to, - in ustrezno deluj! Amen.«

321. POGlavJE

Ploditev znotraj in zunaj Božjega reda

1. Ko je Mahalalel slišal ta nauk od visokega Abedama, je bil popolnoma zadovoljen. Zahvalil se je z ganjenim srcem in hotel oditi, toda Abedam mu je rekel:
2. »Mahalalel, povem ti, ostani tukaj, kajti tvoje srce ni v celoti razsvetljeno glede tvojega vprašanja. Tako kot si sedaj, lahko še vedno podležeš mnogim napakam. Zato bi moral imeti več svetlobe.
3. Glej, strinjaš se z vsem kar Sem ti rekel v odgovoru na tvoje vprašanje. Toda v sebi še vedno nisi uvidel zakaj Sem slepo ali neurejeno ploditev, ki poteka proti Moji volji imenoval kot grešno in tako ti bom tudi pokazal razlog za to.
4. Glasi se pa tako: 'Vse kar se imenuje duša in v svojem svobodnem stanju napolnjuje celoten neskončni prostor in v kraljestvu duhov oblikuje osnovo za bivanje številnim množicam angelov in vseh vrst duhov, so Moje svobodne, še neutrjene misli. Te Moje vedno žive misli ne napolnjujejo le vse kar je bilo omenjeno, ampak so tudi žive posode ali nosilci življenja vseh bitij iz Mene.'
5. Sedaj pa dobro pazi: če hočem ujeti in potem zadržati eno od Mojih misli, jo oklenem z ljubeznijo. Ko se to zgodi, potem se misel, ki je bila oprijeta z Mojo ljubeznijo ne more več tako kot nešteto drugih nezaseženih, dvigniti v neskončne kroge Mojih dejansko božanskih bitij in delovati, ampak ostane nato že kot trajna, živa oblika pred Menoj. Če je ta oblika obdarjena s samozavedanjem, ni le zasežena, ampak tudi popolnoma prežeta z Mojo ljubeznijo.
6. S tem pride do pritiska in trenja med obliko in ljubeznijo. No, in kaj je naravna posledica takšnega pritiskanja?
7. Nič drugega kot to, da se oblika pod pritiskom ljubezni v

vseh svojih delih začne upirati ljubezenskim okovom.

8. Poleg tega pa, ker vsaka prisila in pritiskanje vsake popolne oblike, najbolj pritiska na središčno točko, je slednja vsekakor točka največje upornosti celotne oblike.

9. Toda, kjer je največji upor, je tudi največje dejstvovanje.

10. Vi vsi veste iz lastnih dvojnih izkušenj, da prevelik pritisk povzroči vnetje, kot na primer, ko nekdo močno drgne dva kosa lesa ali dva kamna med seboj, ki se potem kmalu vžgeta.

11. Ali pa, ko se nekoga od vas nekaj dotakne, naj bo to svojeglavost drugega ali nek zelo prijeten prizor, neko škodljivo sporočilo ali kakšna prijetna novica. Ta se mora nujno zavedati nekega določenega vžiga svojega srca.

12. Glejte, sedaj smo že pri stvari. Ker je takšno vžiganje vedno povezano s svetlečim plamenom, ki je tak kakor življenje Moje večne ljubezni, je oblika, ki je ujeta in stisnjena z ljubeznijo, nujno vsa osvetljena in končno prehaja v vseh svojih delih v gibanje, ki plamti s središčne točke, s čimer postane živa in se svobodna zaveda sebe in svoje lastne svetlobe.

13. Če bom potem Jaz takšno misel utrdil, da bo na tak način še vedno obstajala, postane čvrsta in ostane vedno taka, kot je bila pred Menoj.

14. Če pa tega ne bom želel narediti, bom zopet umaknil Svojo ljubezen izven in iz oblike, ki bo zopet postala svobodna in se lebdeča zopet dvignila, seveda, vidno poznana samo Meni, kot je vam poznana vaša lastna misel in se dvignila navzgor v neskončne kroge Moje božanskosti.

15. Glej, to je Moj red, iz katerega izhajajo vse stvari! Če ti potem oplodiš tvojo vrsto iz tega reda, iz katerega si ustvarjen in kot tak spočet iz Mene, je to tvoja pravilna ploditev, ker je znotraj reda, v katerem sem Jaz sam.

16. Če pa se plodiš le slepo ali jalovo, se ne plodiš, ampak le uničuješ kar sem Jaz Sam ustvaril in spočel za večno svoboden obstoj, in to je potem zagotovo v nasprotju z Mojo voljo, ki je –

kot Sem že prej pokazal – dejanski, trdno določen obstoj vsakega bitja od Mene spočetelega in ustvarjenega.

17. Delovati proti tej Moji volji je greh ali smrt bitja, ki sem ga Jaz spočel.

18. Zato mora ploditev potekati znotraj Mojega reda.

19. Šele sedaj imaš svetlobo in greš lahko nazaj na svoje mesto! Amen.«

322. POGlavJE

Mahalalelova zahvala za prejeto svetlobo.

**Ljubezen do Boga je položajno višje od strahu pred Bogom
in solze sreče so Gospodu prijetnejše kot solze kesanja.**

1. Šele to je odprlo Mahalalelove oči, da je bil v svojem duhu poln hvaležnosti in zato začel od veselja naravnost skakati v zrak, ker je končno dojel milost Božje Besede.

2. Nekateri so bili nad tem presenečeni in drug drugega začeli spraševati: »Kaj je to kar je v očetu Mahalalelu vzbudilo toliko veselja?

3. Abedamove besede so zagotovo vzvišene in svete kot vedno in za večno, toda vzbuditi tolikšno živahnost v nekemu je povsem druga stvar!

4. Mi smo zelo zadovoljni, da smo komaj razumeli zelo skrivnosten pomen teh najbolj vzvišenih besed iz ust Najvišjega.

5. Kako lahko nekdo postane tako izjemno radosten in poln veselja, ko bi se moral iz čiste spoštljivosti pogrezniti v prah svoje ničevosti. Naj to razume kdor more, kar se tiče nas smo se držali našega vzvišenega spoštovanja.

6. Mahalalel je bil vedno malo poseben; zakaj ne bi bil tako tudi sedaj? – Ne, ne! Le pogledjte kako še vedno lahko stari oče skače kakor jelen!«

7. Toda Abedam je pustil, da je obličje izjemno veselega Mahalalela kmalu zasijalo kakor jasni rdečkasti jutranji oblaki, ko se jih dotaknejo prvi žarki vzhajajočega sonca.
8. Ko so začudeni nergači to opazili, so se silno prestrašili in postali zelo zbegani, saj so menili, da so s svojimi pripombami grešili.
9. Toda visoki Abedam je takoj vstal in jih nagovoril z naslednjimi besedami, rekoč:
10. »Otroci poldneva! Zakaj trepetate pred obličjem veselega, čigar srce je polno veselja, ker je razumel in sprejel Mojo milost?!
11. Ali morda vaša hudomušna beseda ni bila koristna za vaše srce, ki se sedaj trese in drhti, kot da je pokopano v vsem blatu grešne noči?
12. O vi, še vedno veliki bedaki! Kaj je pred Menoj bolje, veselje ali strah?
13. Resnično, resnično, kdor še vedno stoji pred Menoj v strahospoštovanju, še vedno ni čist; kajti samo omahujoče, nečisto in zato šibko srce, ki še ni postalo eno z Mojo voljo, se boji Mene, vsemogočnega, močnega, večnega Boga.
14. Toda srce, ki je v toplini svoje ljubezni verno prepoznalo v vsemogočnem, močnem, večnem Bogu, najbolj ljubečega Očeta in Njegovo veliko milost, pozabi na strah in tesnobo pred Njim, in Ga bo samo nadvse ljubilo in zato storilo to, kar sedaj počne Mahalalelovo.
15. Sedaj se vprašajte, kaj Mi bolj pomeni: prestrašeno srce ali tako, ki je izjemno veselo v Mojem imenu?!
16. Povem vam: če so solze kesanja pravičnega Meni prijetne, so solze radosti v Mojem očetovskem imenu toliko višje, kot sonce, ki stoji visoko na nebu ob jasnem poldnevu.
17. Kajti, solze kesanja pomenijo, da se je nekdo zavedel, kako se je v svoji ljubezni in zvestobi oddaljil od Mene in se potem znova hrepeneče k Meni, Očetu vrne.

18. Po drugi strani pa so solze radosti zagotovo znamenje veselja popolnoma izgubljenega sina, ki je našel Očeta in Oče znova Svojega izgubljenega sina.

19. Torej tudi vi odprite svoja srca in se veselite, ker je k vam prišel Oče, katerega ste našli in se ne boste več čudili nekemu, ki je vesel v Mojem imenu; kajti sedaj ste slišali to iz Mojih ust, da imam iz dobrega razloga veliko raje veselega, kakor nekoga, ki je poln strahu in žalosti, čeprav je tudi iz dobrega razloga.

20. Zato vedno potolažite tistega, ki je žalosten, toda z veseljem se veselite iz vsega svojega srca. Amen.«

323. POGlavJE

Gospodov opomin: ljubi in bodi vesel.

Obljuba dneva velike rešitve in velikega Časa časov.

Ljubezen je rešitev pred podvrženostjo mesu in smrti.

1. Po tem zelo ganljivem govoru, so nekateri pravičnejši in nergači takoj padli pred Abedama in Ga prosili, da jim odpusti.

2. Toda Abedam jim je velel naj se dvignejo in se tudi docela dvignejo v svojem duhu.

3. In vsi so se takoj dvignili in hvalili in slavili Njega, ker jim je zopet pokazal veliko dobrote in milosti.

4. Toda Abedam se je obrnil k njim in rekel: »Moja ljubezen z vami in v vas! Ljubite eden drugega v tej Moji ljubezni in bodite skupaj veseli in dobre volje in eden drugemu prijetni in uslužni in boste na ta način vedno razodevali, da ste resnično Moji dragi majhni otroci, s katerimi ima sveti Oče vedno veselje, kajti bliža se dan velike rešitve!

5. Če bi Adam na zemlji še živel sedemkrat tako dolgo kot je že živel in še vedno živi, bi se to zgodilo pred njegovimi mesenimi očmi.

6. Zato se ravnajte po Moji volji, da vas ta dan, ko bo prišel, ne bo našel nepripravljene!
7. Toda pred tem bo prišel veliki Čas časov. Kdor bo takrat sprejet, se bo zanj veliki dan rešitve zgodil v njegovem času. Toda za tistega, ki ne bo sprejet, bo dan rešitve dan sodbe, in sicer, sodbe z ognjem in v ognju Moje jeze!
8. To bodo v globini svojega življenja razumeli tisti, ki bodo popolnoma iz in v duhu Moje ljubezni in tako tudi v vsej milosti iz nje.
9. Zato bodite tudi vi veselega srca, ker sedaj veste, da bodo nekega dne vse težke vezi razrešene.
10. Vendar, kaj naj bi človek zato dal, da bi postal gospodar svojega življenja?!
11. Sedaj sem vam vsem pokazal kako lahko to dosežete in potem naj bo to v polni meri. Torej, bodite tudi vi veseli, kajti s tem sem vam pokazal pot čiste ljubezni, ki vsakogar vodi do tega veličastnega življenja.«
12. Če bo kdo morda rekel: 'Kako sem lahko gospodar svojega življenja, če moram vedno živeti kakor poslušen služabnik?'
13. Potem vam povem: »Dokler ste služabniki sveta in svojega telesa, ste vpreženi v jarem hlapčevske poslušnosti. Potem pa, ko boste služabniki Moje ljubezni, boste rešeni kakršnegakoli jarma in tako popolni gospodarji svojih življenj, kajti samo ljubezen vas bo lahko popolnoma osvobodila.
14. Kako ne bi mogla ljubezen to doseči, ko je živa in izjemno prijetna dišava lastne volje?
15. Kakšna korist bi bila potem takšnemu človeku dati neko zapoved, ki jo je treba ubogati, ko ima ljubezen, ki obsega vse zapovedi v sebi in je gospodar vseh zakonov?
16. Ali je treba nekoga prisiliti, da ukrepa, kar bi lahko opravil spontano z vsem svojim srcem?
17. Tako je ljubezen, ko je vzvišena nad vsemi zapovedmi in zakoni, kot življenje samo po sebi, tudi popoln gospodar svojega

lastnega življenja. Povejte, če to ni tako!

18. Ker je tako, bodite izredno veseli, ker sem vam sedaj Jaz, vaš sveti Oče dal polnost ljubezni, celo Moje lastne ljubezni in vse veličastje življenja z njo!

19. Zato se ne boste ravnali po svetu in po mesu in izbirali za ta namen podložna in hlapčevska sredstva!

20. Kajti vse to ni nastalo iz Moje ljubezni, ampak izhaja iz Moje modrosti, ki je tu in tam v neskončnih krogih Moje božanskosti, zdaj zasnovana za temeljno preizkušnjo vaše ljubezni do Mene.

21. Zatorej, ne recite eden drugemu: 'Ta kotiček zemlje pripada meni in to drevo je moje in jaz lahko delam s svojim telesom kar me je volja!', kajti to vas bo vedno bolj vleklo stran od Moje ljubezni in boste na ta način postali služabniki sveta in s tem tudi smrti, in skrajno težko se boste, počasi in zelo mučno, ponovno ločili od sveta. In nekega dne bo moral nad vas priti velik ogenj, da bo stopil vaše železne okove smrti.

22. Torej bodite izredno veseli, ker ste spoznali, da je samo en Bog, en Gospod, en lastnik vseh stvari in en sveti Oče, in vi vsi Njegovi otroci, in bratje in sestre eden drugemu, katerim Sem dal vse v enakih deležih. Zato vedite, da ne pripadate svetu, ampak Meni, Očetu, v vsej polnosti Moje ljubezni in velike milosti.

23. Zato se teh stvari nadvse varujte in ljubite drug drugega kakor ljubite Mene in od sedaj naprej bo vaš delež življenjsko veličastje, v katerem boste za večno ostali v velikem veselju.

24. In sedaj naj pride k Meni Moj Jared; kajti z njim se moram pogovoriti o nečem važnem. – Jared, povem ti, pridi k Meni! Amen.«

324. POGLAVJE

Večno približevanje človeka k Gospodu. Nasprotje med neskončnim Bogom in končno, omejeno podobo Gospoda v Abedamu.

1. Ko je Jared slišal živahen Abedamov poziv, in sicer, prej v duhu kot v telesu, je naglo prišel, kajti telesno gledano že tako ni stal daleč od Abedama; toda kar se tiče duha, je mogoče, da se je celo najbolj popoln duh, ki je od Mene dovolj daleč oddaljen, sposoben celo večnost približevati, ne da bi se Meni dejansko za las približal.
2. V telesnem smislu je takšna trditev seveda popolnoma nevzdržna. Vendar pa se v duhu to lahko zgodi, kot če bi se nekdo hotel telesno približati neobstoječim mejam neskončnosti. Četudi bi preletel neskončne prostore s hitrostjo misli v enem trenutku in tako nadaljeval mnoge večnosti, za koliko bliže bi prišel neobstoječim mejam neskončnosti?
3. Tako je tudi z duhovnim pristopom k Meni. Čeprav lahko vsak duh postane vse bolj popoln in Meni podoben, vendar Moje dovršenosti ne more nikoli doseči, ki je v vsem neskončna in kdo bi se ji lahko sploh kdaj v resnici in popolni resničnosti približal?
4. Toda Jaz se lahko zagotovo približam vsem in Sebe postavim tako, da se Mi lahko vsak približa.
5. Zato je tudi Jared tako naglo prišel, ko je slišal v duhu Moj klic; in zato Sem vam to razložil, in sicer, da boste spregledali, kako je s temi stvarmi.
6. Zakaj je bil Jared poklican in v čem je velika pomembnost, da je bil klican?
7. Sedaj pa bodite pozorni: zato, ker brez tega poziva ne boste mogli vstopiti v tempelj svetlobe!

8. Ko se je tako Jared pravzaprav popolnoma približal Abedamu, ga je slednji prijel za roko in rekel: »Poslušaj, Moj ljubljeni Jared, Jaz vem kaj si učil o Meni in ti povem, da si učil vse svoje otroke pravilno, da, učil si jih popolnoma v skladu z Mojo voljo.
9. Toda, ko si rekel: 'Bog je popolnoma neskončen v Svojem bistvu, Svoji ljubezni, svetosti, milosti, usmiljenju, v Svoji oblasti, moči in sili, v trajanju Svoje biti in tako tudi v Svoji dobroti, pravičnosti in modrosti!', bi Jaz prav rad vedel kako si se v svojem srcu sprijaznil z Mojo vidno prisotnostjo v človeški obliki, s tvojim pojmovanjem Mojega neskončnega bistva!
10. Kajti, Jaz menim, da prav tako kot končna, prostorska omejenost ne more nikoli zapolniti neskončni prostor, - tudi če bi se za vedno razširjala v vse smeri, je tako zagotovo tudi v obratnem primeru.
11. Kajti, kje in kako bi se neskončni prostor začel krčiti v končno bistvo?! Kje in kako bi moral začeti, ko nima mej?!
12. Ampak, ker je to tako v skladu s tvojim naukom, Mi povej: kako sem Jaz, neskončen Bog, postal tebi in vsem ostalim viden, telesno omejeni Bog?
13. In povej Mi prav tako vestno in verno, ali nisem v vsakem primeru to Jaz!
14. Glede na tvoj nauk to sploh ne more biti, toda po tvoji ljubezni in po tvoji veri, sem kljub temu Jaz!
15. Torej, razodeni nam vsem, ker je to zaradi jasnosti zadeve izredno pomembno, saj je neskončno bistvo Boga vsem končnim bitjem nepredstavljivo, z drugimi besedami je neobstoječ.
16. Vendar pa, gledati Boga kot končnega, pomeni zanikati Njegovo Božanskost.
17. Zato odpri svoje srce in nam pojasni to protislovje in tudi ali sem Jaz Bog ali ne!«
18. Ko so Jared in vsi ostali slišali to vprašanje, so se vsi začeli tolči po svojih prsih in en dvom za drugim je zajel njihova srca.

In po nekem času je Jared rekel: »Gospod in Oče v vsej Tvoji ljubezni in svetosti! Največji in najbolj globokoumen kerub bi bil prav tako malo zmožen odgovoriti na to vprašanje kakor jaz, ampak o tem lahko sedaj, ko si postavil vprašanje rečem le toliko: Če Ti ne bi bil resničen Bog, Ti ne bi bilo mogoče dati tega vprašanja, ki je, kakor Ti, v vseh svojih točkah prav tako neskončen, kakor v svoji celoti!

19. Vendar moje merilo Tvoje Božanskosti je moje lastno srce, prav tako kakor src vseh ostalih, ki ne morejo nikogar tako zelo ljubiti kakor Tebe.

20. Vse ostalo je za mene brez pomena. Kako se Ti, neskončni Bog lahko kažeš tudi nam, omejenim črvom pred Teboj v prahu v vsej ničevosti, kot končni Bog v človeški obliki, naj razume kdor lahko in more; toda jaz in vsa nebesa in sonca in svetovi in ljudje, tega zagotovo v večnosti ne bi razumeli.

21. Toda na tem mestu odkrito priznam, da sem Te jaz edino v tej obliki sposoben resnično ljubiti; kajti, od kod naj bi omejeno srce vzelo to ljubezen, s katero bi ljubilo Boga v Njegovi neskončnosti?

22. Zato Si mi tako neskončno ljubši, kakor v Tvoji, meni nepredstavljeni Božji neskončnosti.

23. Kadar se bojim Boga in ko ga ljubim, se Ga bojim in Ga ljubim le v tej Tvoji obliki; kajti za bistvenega neskončnega Boga sem tako dober kot za nebistvenega in potemtakem sploh ne more biti Bog za tiste, ki so v primerjavi z Njim popolnoma nični.

24. Glej, to je vse kar lahko povem o tej zadevi; morda ti je všeč!«

25. Nato je Abedam pritisnil Jareda na Svoje prsi in rekel: »Jared, ti si Mi dal popoln odgovor, in točno tako je kot si govoril.

26. Zgolj ljubezen je merilo Moje Božanskosti in Jaz ne morem biti dognan z nobeno drugo mero, ker sem resnično neskončen

Bog. Kar se tiče Moje prostorske neskončnosti, je zgolj pogojna za čas pojavnosti – toda v duhu je to samo popolna moč Moje volje, Moje ljubezni in Moje modrosti; toda zunanja oblika je ena in ista, po kateri ste bili vi narejeni do Moje natančne podobe!

27. Tako ti, Moj ljubi Jared, ostani tak kot si bil in verjemi Mi: Nihče Me ne bo nikoli videl v drugačni obliki od te, v kateri Me vsi sedaj gledate v duhu! Amen.«

325. POGlavJE

Dvomi tuhtajočih o neskončni in končni naravi Boga. Abedamovo pojasnilo polno svetlobe.

1. Po tej razlagi so postali mnogi, vključno z Jaredom zelo veseli; vendar pa so bili nekateri še vedno zbegani, predvsem zaradi dvojnosti Božje narave, in sicer, dela ene, ki se prikazuje kot neskončna in dela druge, ki stoji pred njimi v podobi.
2. Eden je to dokazoval drugemu, rekoč: »Da, da, neskončnost ne more nikjer vstopiti v meje končnega, kakor končno ne more nikoli zapolniti neskončnost.«
3. »Torej, je rekel drugi; na ta način je mogoče domnevati o dveh bogovih, o končnem, ki je tako rekoč stvarno upodobljen, in potem v neskončnem, brez stvarne oblike!«
4. Tretji pa je pripomnil: »Jaz pa mislim takole: ker si moramo neizogibno predstavljati, da je Bog v vsakem pogledu neskončno popoln, je lahko samo Eden, in sicer, Eden v vsakem pogledu neskončen; kajti omejena stvarna podoba mora nujno vsebovati druge omejitve. Toda kako te uskladiti z neskončno popolnostjo?«
5. Vendar je četrti pripomnil: »Kakorkoli obračam in širim svoje misli, se mi zdi praktično nemogoče prezreti neskončnost

prostora in s tem tudi večnost.

6. Kajti, celo če bi nekje v neskončni daljavi omejil prostor z obsežno okroglo steno, bi moj duh kljub temu prodrl skozi to pregrado ali mejno steno in pred seboj ne bi videl nič drugega kot večno nadaljevanje širnega prostora v vse smeri neskončnih globin.

7. Potem bi zopet sledil tej neskončni daljavi in ponovno postavil na neskončni razdalji in globini, drugo, še bolj neskončno okroglo steno; ali bi se morda prostor tukaj končal? – Oh, nikakor!

8. In moj duh prodre tudi skozi to steno, pa čeprav je bila prej narejena skoraj neskončno debela -, in kaj se vidi za to steno?

9. Nič, ampak samo nadaljevanje neskončnega prostora v še bolj neskončne globine!

10. Temu razmišljanju se nujno postavlja naslednje vprašanje: 'Ali je ta neskončen večni prostor Božje bistvo, ali je samo z njim napolnjen?'

11. Ker je nujno tako, se vsak po Jaredovem dobrem namigu lahko vpraša, kaj je On v Svoji posebljeni obliki? – Čisto nič!

12. Kajti med končnim in neskončnim je lahko za vedno le ena vzajemnost, in sicer, v popolnem razpadu končnega v neskončno.

13. Tako v tem primeru nimamo zares Boga, ker v primerjavi z Njim resnično nismo popolnoma nič!

14. Toda, če je po drugi strani Bog tako oblikovan kakor mi, a hkrati večni in v neskončnem prostoru delujoč s Svojo ogromno oblastjo in močjo, se zopet pojavi vprašanje: 'Ali je On s to Svojo voljo, čeprav gre od Njega vekomaj naprej, morda že napolnil vso neskončnost neskončnega prostora?'

15. Meni se zdi to nepredstavljivo, ker neskončno večno ne more biti napolnjeno.

16. Ali je Bog, glede na vse to, oblikovno stvaren; je pa vseeno treba postaviti novo vprašanje, in sicer, ali je v neki daljni

neskončni globini globin, prisotno drugo, lahko prav tako oblikovno stvarno mogočno Božanstvo in prav tako tretje in tako naprej v neskončnost; vendar pa ta Božanstva zagotovo niso več naša skrb?»

17. Po tem razglabljanju, so se nekateri začeli zopet tolči po prsih in potem tarnajoče vpili: »Tribihal, Tribihal, kaj si rekel?

18. Če je tako, kakšen boj se pripravlja med temi bogovi, ko se bodo nekega dne spopadli s vso svojo mogočno močjo, čeprav v brezmejnih globinah neskončnega prostora!»

19. Tedaj je Abedam zopet vstal, poklical vse tuhtajoče k Sebi in jim rekel: »O vi veliki bedaki, kakšne neumnosti ste si izmislili? Resnično, teh ne želim ponoviti in nočem, da jih kdorkoli ponovi!

20. Vendar, da se boste izmotali iz teh vaših neskončno neumnih sanjarij, se bom usmilil vaše neumnosti in dal pravo svetlobo vašim temnim srcem, in tako poslušajte: Kar imenujete neskončni prostor je Duh Moje volje, kateri je od vekomaj naredil prav ta neskončen prostor in ga vsepovsod napolnil z vsemi vrstami bitij. Ta duh ima osrednjo stvarno oblikovno točko, v kateri je vsa moč tega neskončnega Duha, združena v eno delovanje in ta močna središčna točka neskončnega Božanskega Duhovnega bitja je Ljubezen kot življenje tega Duha; in Jaz sem ta Ljubezen od večnosti.

21. Čeprav se lahko Božji Duh dejavno prikazuje povsod, v stvarni obliki ne more biti viden brez ljubezni; toda Bog se morebiti prikaže končnim bitjem kot ste vi po Svoji ljubezni, ki je dejansko temeljno Božje bistvo in stična točka vse oblasti, moči in svetosti neskončnega Duha.

22. Glejte, to je bistvo Boga v vsej resnici in se lahko dojame le s srcem, toda nikoli z razumom!

23. Dojemite to v vaših srcih in neskončni prostor vas ne bo nikoli zmedel in bližajoče vojne bogov bodo izginile iz vaših možganov! Amen.»

326. POGlavJE

Resnično Božje čaščenje je ljubezen. Purin ljubezenski preizkus in njene zlate besede o resničnem Očetu.

1. Šele sedaj so se oči vseh zares odprle in so doumeli kako je lahko Bog hkrati neskončen in njim viden Oče.
2. In Jared je iz čistega čuta hvaležnosti, iz najglobljega življenjskega temelja svojega srca, padel pred Abedama in Ga častil z največjo možno močjo svojega duha; toda Abedam mu je rekel:
3. »Jared, povem ti, tisto kar hočeš zdaj storiti ni med nama čisto nič potrebno! Kajti, ti veš, da pri Meni usta in kretnje molitve nimajo vrednosti, ampak jo ima samo molitev ljubezni v srcu, zato opusti tisto kar je meni odurno.
4. Kajti, kdor Me nadvse ljubi v svojem srcu in iz te ljubezni tudi svoje brate in sestre bolj kot sebe, ta je tisti, ki Me obožuje ves čas, nenehno in resnično, v duhu in vsej resnici. Glej, tako je zate že dolgo veljalo; kako me lahko sedaj častiš tudi z ustnicami in s kretnjami?!
5. Ali ne bi bilo to enako, kot če bi dal nekemu tisoč košar polnih najboljših plodov, ampak da bi bilo po tvojem mnenju darilo še bolj popolno, mu je dodan --- po slavnostnem običaju -- list uvelega drevesa?
6. No, pa Mi povej, zakaj je tu dodan uvel list? Resnično, s tem prejemnik ne bo bogatejši, ampak bo obravnaval to dodatno darilo le kot neumno in ga zagotovo ne bo jedel skupaj s plodovi, ampak ga bo vrgel proč kot neuporabnega, ker samo po sebi nima vrednosti, kajti kakšno vrednost ta ima kot resnično darilo?
7. Zato bodi popolnoma prepričan, da Jaz nikakor ne pričakujem od tebe, da boš tukaj k svoji nenehni molitvi v duhu

in vsej resnici, dodal uvel list, ampak povem tebi in vsem ostalim: ostanite vedno v molitvi in Jaz bom vedno imel Moja ušesa in Moje srce za to vedno odprto! –

8. Toda zdaj, Moj ljubi Jared, poslušaj nekaj povsem drugega.

9. Glej, kot si že slišal, je ta deklica tu, v zemeljskem smislu sirota, na vsem svetu brez bližjih sorodnikov, razen Mene, bratov, sester, očetov in mater. Sedaj sem jo posvojil kot svojo hčer in jo zato nameravam sprejeti v Moje domovanje.

10. Glej, ampak tvoj dom je tudi prav tako Moj dom, zato jo bova sprejela v prav ta isti dom okrašen z njenim srcem, tako da bo ta popolna natančna podoba največjih in najčistejših od vseh nebes, kjer imam stalno prebivališče z Mojimi najpopolnejšimi in čistimi angeli.

11. In tako njo izročam tebi; tudi ti jo sprejmi kot hčer svojega srca, in kot sem ti resnično in zvesto obljubil, bom prebival v tvojem domu in tako tudi vedno v Mojem. Amen.«

12. Po teh besedah je On prijel Purino roko in ji rekel: »Moja hči! Poglej tega moža tukaj, glej, on je človek popolnoma po Mojem srcu. Vse njegovo bitje je Moja ljubezen v njem. On je na tej zemlji tvoj pravi oče, tako kot sem Jaz tvoj dragi in edini resnični Oče; zato ga ubogaj in bo skrbel zate vse tvoje življenje na tej zemlji, kot bom Jaz zate v večnem! Amen.«

13. S temi besedami je blagoslovil dekle in jo izročil Jaredu, ki je jokal od sreče.

14. In Jared je sprejel tega otroka z največjo nežnostjo, hvaležnostjo in ljubeznijo in ji rekel: »Pridi, pridi, ti najčistejša mala hči najbolj ljubečega in nadvse svetega Očeta; z menoj boš zopet našla vse kar si kdaj na zemlji žalostno izgubila!

15. Glej, kakor si sama slišala, je moj dom zares le dom najsvetejšega Očeta, ki sedaj stoji viden pred nami.

16. Toda kjerkoli je Njegov dom, tam je On tudi vedno najbolj ljubeči gospodar, in z njim vse kar je čudežno ustvaril. Zato bodi vesela in s hvaležno vedrim pogumom pridi k meni!

Resnično, lahko verjameš; noben človek na tej zemlji ni bil nikoli oskrbovan tako kot boš ti!»

17. Ko je Pura to slišala, se je hitro obrnila k Abedamu in Ga vprašala: »Sveti, najbolj ljubeči Oče! Ali sem jaz uboga deklica morda grešila pred Teboj, da me hočeš zdaj odstraniti od Sebe?

18. Ne, ne, Jared je lahko človek po Tvojem srcu in je kot sem pravkar slišala iz njegovih ust, resnično dober oče, kajti nihče ne bi mogel izreči takšnih besed v Tvoji prisotnosti, če ne bi bile resnične in zveste! – Vendar on še vedno ni Ti in nikoli ne bo. Zato Te ne bom zapustila, ker mi moje srce pravi, da si samo Ti edini resnični Oče in ni nobenega drugega očeta poleg Tebe, in grešnik je tisti, ki si prisvaja Tvoje sveto ime in tudi sebe imenuje 'oče'!

19. Ne, ne, nič me večno ne bo ločilo od Tebe, Ti moj ljubi, sveti Oče!

20. Tedaj se je Jared zmedel in ni vedel kaj naj reče in naredi.

21. Toda Abedam mu je rekel: »Moj Jared, glej, takšna mora biti prava ljubezen. Šele sedaj bo ta Moja prava mala hči ostala med nama in se jutri preselila v Moj in tvoj dom.

22. Jaz sem to naredil zato, da bi preizkusil njo in vse vas. Zato, Moj dragi Jared, le bodi čisto popolnoma miren, ker se nič ne zgodi zunaj Mojega že vnaprej določenega reda.

23. Naj Purine besede o resničnem Očetu služijo vsem kot prava lekcija, tako da se bo vsak v celoti zavedal kdo je edini resnično vreden tega imena; in tako ostani tudi ti z Menoj tukaj do jutri – in nato tudi za večno! Amen.«

327. POGlavJE

Pura in Jared. Purina pokornost in ponižnost. Gospodov poziv k nočnemu počitku.

1. Nato se je visoki Abedam obrnil k Puri in jo vprašal: »No, Moja ljuba mala hčerkica, ali si sedaj zadovoljna z Mojo razporeditvijo?«
2. In Pura je veselo odgovorila: »O Ti izjemno sveti Oče, zakaj ne bi bila sedaj zadovoljna?«
3. Saj smem ostati s Teboj, s Teboj, edini resnični in najboljši Oče! Zakaj bi morala biti nezadovoljna?!
4. Neizmerno sem vesela, da tudi Jared ostane tu, saj mora biti zares zelo dober človek, ker ga Ti ljubiš, dragi, sveti Oče, in imenuješ za človeka popolnoma po Tvojem srcu!
5. O Jared, o Jared, kako izredno, zares nepopisno srečen moraš biti sedaj, ko si slišal iz najbolj svetih ust vsemogočnega, velikega Boga, našega najbolj ljubečega Očeta, da si človek popolnoma po Njegovem srcu!
6. O pričevanje, najbolj živo pričevanje! Iz Božjih ust prideš na človeka, kot večno, najbolj blaženo življenje v vsej njegovi polnosti v naročju najsvetejšega Očeta!
7. Oh da, ti moj Jared, sedaj imam tudi tebe zelo rada, ker te sveti Oče tako ljubi; pridi k meni, pridi sem in sedi poleg mene in se veseli z menoj!
8. Zagotovo ni bilo nikoli ustvarjeno bitje, ki bi bilo srečnejše in bolj blaženo kot sva midva sedaj, ko je najsvetejši Oče med nama, katerega moreva in smeva ljubiti po mili volji.
9. Torej pridi, pridi, ti dragi, dobri človek po najsvetejšem očetovem srcu, ker tebe tudi ljubim!«
10. Ampak Jared od prevelike blaženosti ni mogel premakniti niti ustnic. Zato se je Pura obrnila k Abedamu in mu rekla:
» Toda glej, o ljubi, sveti Oče, pobožni Jared se ne odziva na

mojo prošnjo?

11. Ali ima morda včasih trdo srce, ki noče slišati prošnje?»

12. In Abedam ji je odgovoril: »Oh ne, Moja ljubljena hči, ta trenutek se od velike blaženosti komaj premika; tako da pojdi sama k njemu in ga pelji kamor hočeš!«

13. Toda Pura, ki je bila nekoliko presenečena, je odgovorila Abedamu: »O Ti najbolj ljubeči, najsvetejši Oče, zopet Ti je bilo v zadovoljstvo, da si me malo preizkušal!

14. Oh poglej, jaz še predobro vem, da ni nikakor spodobno zame, ki sem le šibko dekle, da bi poskušala voditi moškega in še posebno Jareda, človeka po Tvojem srcu; saj bi bilo videti kot, da mu hočem vsiliti svojo voljo!

15. Oh, to bi bilo daleč od mene! Kajti ženska mora v vsakem trenutku prepoznati iz dna svojega srca kot svojega gospoda njega, ki si ji ga Ti očitno in jasno določil za gospoda, in tako me on lahko vodi – če to želi – toda jaz njega ne morem voditi.

16. Ali ni tako prav? Toda, če bi mu Ti dal rahel namig, bo zagotovo prišel na mojo stran!«

17. Nato je Abedam rekel Puri: »Ti si šele sedaj čisto popolno dekle, ker si združila s svojo veliko ljubeznijo tudi pravo žensko predanost in ponižnost; vendar pokliči Jareda samo še enkrat in on bo takoj slišal tvojo prošnjo!«

18. In Pura je takoj naredila po Abedamovi besedi in rekla Jaredu: »Jared, torej nočeš še slišati moje prošnje?

19. Glej, tukaj sem zate pripravila najlepše mesto; pridi sem, tako da bom jaz med teboj in najsvetejšim Očetom, tako kot mi je prej obljubil! Kajti jaz imam tebe tudi zelo rada, kar mi lahko zagotovo verjameš.«

20. Šele tedaj je Jared nadvse blažen sledil Purinemu klicu, sedel poleg nje in Me hvalil v svojem srcu za to veliko milost.

21. Sedaj je bila tudi Pura popolnoma zadovoljna in se Mi glasno zahvalila, ker Sem izpolnil njeno srčno željo.

22. Toda Abedam je vsem rekel: »Otroci, vaši udi so postali

utrjeni. Torej uživajte v počitku in spanju, toda v duhu ostanite vedno budni!

23. In ti Moja mala hči, tudi ti se uleži na zemljo in spi, medtem ko bo tvoj duh buden!

24. Ampak Jaz bom bedel nad vami in vas zbudil zjutraj ob pravem času.

25. In tako kot sedaj, naj se vedno zgodi. Amen. Moj blagoslov vsem! Amen.«

328. POGlavJE

PonedeljKov jutranji obrok.

**Gospod poučuje dvanajst odposlancev v pisanju in branju
in Lamehove brate v delu s kovinami.**

Henoh je imenovan za visokega duhovnika.

**Gospodovo svarilo; Njegov blagoslov
in slovo od otrok z višin.**

1. Kot v nedeljo in na Sabat, je tudi v ponedeljek od Abedama blagoslovljen jutranji obrok ponovno pripravil Set.

2. Potem, ko so zaužili jutranji obrok, je Abedam poklical k Sebi znano dvanajsterico odposlancev in jih učil z ustreznimi znamenji vrezovati besede v kamen s koničastim dletom, ali pa vsaj brati.

3. Potem jim je On tudi povedal, da jih bo duh navdahnil, kdaj naj zapišejo vsako Besedo, ki je izšla iz Njegovih ust, kakor tudi vse kar je kdo rekel v Njegovi bližini; vse to morajo glavarji rodov ohraniti za poznejše čase.

4. Vse zbrano pa bi se potem moralo imenovati 'Sveta knjiga' ali 'Jehove vojne', vendar bi vojne morale biti predstavljene v zadnjem delu.

5. Tako se je kratek čas ukvarjal z dvanajsterico. Potem je rekel

Jaredu naj vstane z Njim, da bosta skupaj pospremila dekle do njegovega doma; rekel je tudi drugim očetom naj Mu sledijo do Njegovega doma, ki deloma pripada Jaredu.

6. In vsi so vstali in Mu sledili.

7. V Jaredovem domu je On rekel Puri: »Glej, Moja mala hči, dobro je biti tukaj, kajti to je Moj dom, ki je domovanje najčistejše ljubezni, ki prebiva v Jaredu, Henohu, Metuzalemu in Mojemu Lamehu, ki je pravkar iz Mojih rok prejel eno od Mojih dragih hčera za svojo ženo, kakor tudi v njegovih bratih, ki so moške njenih sester, vsi čistega srca.

8. Tako boš tudi ti ostala tukaj dokler ne bo tvoj duh popolnoma dozorel, ko te bom poklical z zemlje in boš vstopila v kraljestvo resničnega, večnega življenja.

9. Nato se je On obrnil k Jaredu in mu rekel: »Bodi moder oče temu otroku, ki si ga prejel neposredno iz Moje roke kot si Henoha, Metuzalema in Lameha. Torej, kar boš storil tej Moji hčeri v Mojem imenu bo popolno; vendar ona ne sme spoznati moškega dokler ti ne bom to izrecno oznanil! Amen.«

10. Potem je On k Sebi poklical Lamehove brate in jih vodil po njihovih delavnicah, ki so bile tako čudovito narejene po Njegovi vsemogočni volji. Tam jim je pokazal pravo rudo z gora in jih nato z nekaj besedami naučil kako se jo očisti v ognju premoga in nato oblikuje v vse vrste koristnega orodja, nakar je blagoslovil gore in izdelke njihovih rok.

11. Potem je šel On zopet v Jaredov dom in tam sprejel dva odposlanca, ki sta se vrnila, imenovana Setlahem in Kisehel, ki sta v nedeljo pospremila Horadala v deželo med jutrom in polnočjo, namenjeno zanj in njegove ljudi. On je poklical tudi njune brate in jih obdaril z močjo Svoje ljubezni in jih nato takoj poslal navzdol v nižine v Hanohovo mesto.

12. Zatem je On poklical k Sebi vse glavne patriarhe štirih pokrajin in vsakemu iz Svoje največje očetovske ljubezni položil na srce, da naj zvesto obvarujejo vse pravkar slišane nauke

predvsem v svojih srcih in potem tudi poučijo vse svoje otroke kako naj te nauke udejanjijo.

13. Potem je On poklical tudi Henoha in ga imenoval za pravega, visokega duhovnika Svoje ljubezni, milosti in usmiljenja; in potem rekel vsem naj se obrnejo na Henoha kadarkoli njihov duh in njim dana moč ne bo zadostna za izpolnitev njihovih nalog.

14. Na koncu je vse posvaril pred nižinami in kakršnihkoli nadaljnjih združevanj z njihovimi hčerami; vendar pa jim ta opozorila ni zapovedal, ampak povsem prepustil njihovi svobodni volji.

15. Proti večeru je On vse zopet pripeljal nazaj na znane višine, vtisnil v njihova srca še zakon ljubezni, jih vse blagoslovil in naposled odpustil vse ljudi nazaj v njihovo domovino, zatem je priporočil Puristi naj bo zvesta v svojem služenju, potem pa je tudi njo odslovil.

16. Nazadnje je poklical še glavarje rodov in drugega Abedama in jim rekel: »Otroci in bratje Moje ljubezni! Moja ljubezen ostane z vami, to je trajen Očetov blagoslov – in to je On med vami.

17. Ti Abedam, pojdi sedaj z Menoj do kraja kjer Sem te srečal na predvečer Sabata, toda vsi ostali pojdite v svoja bivališča! Amen.«

18. In vsi so začeli jokati, toda visoki Abedam jih je nenadoma zapustil in na prej omenjenem kraju postal neviden tudi znanemu Abedamu.

19. Ta pa se je hitro vrnil in povedal očetom kako je Najvišji izginil pred njegovimi očmi.

20. Adam je tega Abedama povabil na svoj dom, in Abedam je ostal še naslednje tri dni v Adamovem, Setovem in Jaredovem domu in potem odšel globoko zamišljen v svojo deželo.

329. POGlavJE

V torek ali na dan sporov. Govor drugega Abedama o bremenih učiteljskega položaja.

1. Zgodaj zjutraj so odšli očetje na višine in hvalili in slavili Boga, najsvetejšega Očeta, ki jih je v tem kratkem času tako neizmerno obogatil; niti Adam ni manjkal, ampak je bil v družbi z znanim Abedamom in Evo eden od prvih na višinah in blagoslavljal naokoli vse svoje potomce, ki so ga obkrožali.
2. Ko se je hvaljenje in slavljenje končalo, je Adam vprašal vse otroke, rekoč: »Kaj mislite? Danes je dan sporov, - ali se ne bo pojavil noben moder prepirljivec iz poldneva, noben tuhtavec iz večera in noben dvomljivec iz polnoči?
3. Vsaj do zdaj ne vidim nikogar, ki bi se s katerekoli strani bližal našim domovom!
4. Resnično, če se danes nihče ne bo pojavil, bo to zame eden od največjih nastalih čudežev vsled najsvetejše vidne Jehove navzočnosti!«
5. Toda znani Abedam je takoj odgovoril na Adamovo vprašanje takole: »Poslušaj, najbolj častitljivi oče, dan se je komaj začel, zato se ne veseli prehitro!
6. Glej, naše misli, naše besede in naša dejanja niso neopažena, kajti moj veliki Soimenjak je lahko prav tako neviden v naši sredi, kakor se je še včeraj viden sprehajal med nami.
7. Vendar pa, če se morda veselite zaradi neke časovne prednosti, glej, On je pripravljen in bo takoj uničil vse česar se veselite v posvetnem smislu.
8. Zato menim, da se ne smemo veseliti prehitro; kajti sicer vam ravno danes lahko naredi težave s toliko prepirljivci, da morda danes ne boste mogli z vsemi končati, in da bodo to najbolj dlakocepski prepirljivci, ki ne razumejo in ne vidijo ničesar in hočejo imeti vedno zadnjo besedo!

9. In kako prijetno je govoriti ljudem, ki imajo kamnito glavo in železne prsi, - oče, to sem na žalost že prepogosto občutil!
10. Zato mislim, da se ne smete prekmalu veseliti, ampak Ga prosite, Gospoda nad vsemi spori, da v prihodnje zadrži vse nepomembne spore vedno čim dlje od nas in nam da raje ustrezno svetlobo, tako da bodo morda vsi spori enkrat za vselej končani!
11. Vidiš, dragi oče, to je moje mnenje, ki ga ne želim nikomur vsiljevati, še najmanj pa vam, očetom sredi višin!
12. Vendar, ker že govorim, povem še to: naj se tudi nihče ne povelečuje in se veseli učiteljskega mesta, ker ga je Gospod napravil za učitelja in preroka, kajti učitelj in prerok ni ljubljen, ampak le kvečjemu spoštovan in strah vzbujajoč.
13. Vendar tu pravim: hvaležno zavračam takšen ugled, če je ta brez ljubezni. Zato bom verjetno zares učitelj ljubezni; toda pustite me pri miru s kakršnimkoli modrostnim preprirom, kolikor dlje je to le mogoče! In, če mi duh pove, da bo Gospod jutri naredil s vso zemljo to kar je predvčerajšnjim gori iz jutranje pokrajine, resnično, tedaj bi Ga jaz rotil naj mi prizanese to naznaniti ljudem, ker bi v ljudeh vzbudil le njihov strah, toda zagotovo ne njihove ljubezni. Mislim, da je tudi to modrost.
14. Brat Henoh, povem ti, tebi je bilo gotovo dano najtežje položajno mesto.
15. Resnično, če bi bil jaz na tvojem mestu, bi ga raje trikrat ali celo sedemkrat položil k Gospodovim nogam, kot da bi ga sprejel!
16. Verjemi mi, dragi brat Henoh, ta dolžnost ti bo povzročala velike skrbi! Ti nisi nič drugega kot ves čista ljubezen in ne boš pridigal nič drugega kakor ljubezen, vendar boš zaradi tega še najmanj užival ljubezen v času svojega življenja!
17. Kajti, med učiteljem modrosti in učiteljem ljubezni ni razlike, ker ljubezen vsebuje najvišjo modrost.

18. Zato boš zagotovo užival največje spoštovanje, - toda malo bratov in sester te bo objelo!
19. Vendar meni pomeni bratovski ali sestrski objem več kot največje spoštovanje vsega sveta.
20. Tedaj je Abedam utihnil. Toda vsi so bili presenečeni nad njegovo modrostjo, Henoh pa je pohitel k njemu in rekel:
21. »Brat, tvoj govor je bil popoln. Vse kar si rekel sem jaz živo občutil v sebi; toda kako je mogoče sedaj pomagati?
22. In Abedam mu je rekel: »Brat, verjemi mi, On je med nami in v tem primeru je še posebno lahko pomagati. Glej, imamo dejavno, Zanj odprto oko; to je naše srce!
23. Zato, vse kar nas muči vročimo Njemu v naših srcih in On bo tam in nam olajšal tisto kar nas teži!
24. To je tisto kar mislim in verjamem, da je prav!
25. Ali ti misliš drugače?«

330. POGlavJE

Henoh zagovarja naporne dolžnosti učitelja in preroka

1. Po kratkem razmisleku je Henoh rekel Abedamu: »Brat, nikakor se ne motiš, ampak kar zadeva mene, menim da tisto kar je pomembno tukaj na tem svetu ni udobje kateregakoli položaja, ampak samo Gospodova volja in resnična ponižnost najinih src.
2. Kajti, čeprav je res, da sta učitelj in prerok bolj spoštovana kakor ljubljena, je pa po drugi strani spet res, da morata že s tem dejstvom samim, bolj kot kdorkoli drug, ostati v mejah ponižnosti.
3. To je zagotovo res, da je ljubezen v bistvu najvišja stopnja spoštovanja do tistega kar ima človek rad in tako imenovano spoštovanje uradnega položaja je le trohica tega.

4. Kajti za tisto kar človek resnično ljubi, gre celo v ogenj, kar pa spoštuje le kot uraden položaj, za tem išče zaščito, če mu preti kakšna nevarnost.
5. Torej, kar zadeva mene, menim: Če bi sveti, najbolj ljubeči Oče hotel, da bi mi živeli samo v ugodju, potem bi nas On s Svojo vsemogočnostjo vse skupaj spremenil v živali in z enim zamahom bi bilo doseženo naše najpopolnejše ugodje. Vendar, On, najvišja in najpopolnejša Ljubezen in Modrost ima za nas višji načrt – kot nam je Sam vsem pokazal – kot le nemo ugodje!
6. To je razlog zakaj nama je razglasil Svojo voljo in dal vsakemu nalogo ljubezni, a tistim manj pomembnim dodal tudi malo uradniške modrosti.
7. Če kot taka ne moreva pričakovati toliko ljubezni najin角度ratov in sester, kot jo je med njimi, to ni ravno v najino škodo, ker imava v tem primeru najboljšo priložnost, da bi jih ljubila in s tem spoštovala bolj kakor oni naju, - in to je zagotovo tudi Gospodova volja.
8. Kaj je bolje, narediti srečnega ali biti osrečen - to je, dati ali vzeti?
9. Zato zopet menim, da je samo od naju odvisno kako se bova lotila zadeve v najinih srcih – bodisi iz čiste ljubezni za najine brate pred Bogom ali iz sodniško dolžnostne prisile, katero smo si nekoč vsi delili, – in vsi smo se potem lahko popolnoma prepričali, da nam, Njegovim majhnim otrokom On, izjemno dobri Oče ni položil za vrat železni jarem!
10. Torej, ostaniva z najbolj hvaležnim in ponižnim srcem samo tisto, za kar naju je poklical! Kajti, lahko smo vsi prepričani, da On, najčistejša Ljubezen in najvišja Modrost, naju ni imenoval za pogubo, ampak le za večno dobrobit vseh naših očetov, mater, bratov in sester; zatoorej, od vseh nas, Njemu edinemu vsa ljubezen, vsa hvala in vsa slava!
11. Glej brat, to je moje mnenje! Vendar, ker je danes dan sporov in se do sedaj ni prikazal še noben prepirljivec, se lahko

prepiraš z menoj, kajti jaz ne nameravam biti nezmotljivi veliki duhovnik, ampak želim primerjati vsako bratovo besedo z mojo, - razen, če bi Gospodov Duh govoril iz mene, proti kateremu bi bile najine besede seveda nič drugega kot prazno vreščanje. Torej, lahko ugovarjaš, če moreš, ker so bile to samo moje besede!»

12. Ob tem Henohovem govoru je bil Abedam čisto osupel; potem je Henoha objel in na koncu dejal: »Da, da, dragi brat, samo ti imaš popolnoma prav. Gospod je popolnoma s teboj; medtem ko sem sam vedno do konca neumen. Oh, od same jeze bi se lahko raztrgal, zaradi moje trdovratne neumnosti!

13. Ali je to zato, ker se v mojem srcu ne bo nikoli popolnoma zdanilo? – Samo to mi zdaj povej, dragi brat!

14. Ne, ne, to je nerazumljivo, s kakšno mirnostjo sem prej razkril svojo neumnost in te hotel na nek način potegniti navzdol v mojo norost in te poučiti.

15. Oh – oh – jaz velik butec! Jaz dajem Henohu nauke! Brat, oprosti mi, ubogemu, neumnemu bedaku!

16. Poleg tega vedi, da sem govoril samo tako, kot sem to razumel!»

17. In Henoh mu je odgovoril: »O brat, bodi miren, tudi tvoja beseda ima dobro podlago, - in moja je zrasla iz nje, zato bo tudi ostala, tako kot moja, ohranjena do konca časov. Zato bodi miren, kajti tudi učitelji in preroki najdejo ljubezen, pod pogojem, da so po volji Boga in Očeta! – Ali to razumeš?»

331. POGlavJE

Prihod dveh odposlancev. Adamova in drugega Abedama zadrega.

1. In Abedam je odgovoril: Oh, da, dragi brat Henoh, seveda

sedaj to razumem!

2. Samo, kar zadeva ohranjanje mojega prejšnjega govora do konca časov, imaš lahko prav, v kolikor so celo vse naše misli shranjene v Bogu in s tem zagotovo tudi moj prejšnji govor, tudi če bi bil dvakrat toliko puhel kot je vseeno bil; ampak, da bi moral biti zapisan na kamnitih ploščah, - to zahtevati bi bilo malo preveč!

3. Ker nisem čisto prepričan kaj si s tem mislil povedati, meni zato prav gotovo ne bi škodilo, če bi slišal nekaj besed o tem od tebe!»

4. In Henoh je odgovoril, rekoč: »Povem ti v Gospodovem imenu: 'Ne le tvoj prejšnji govor, ampak tudi vsaka beseda, ki si jo sedaj izgovoril bo zapisana na kamnitih ploščah!' – Ali zdaj razumeš?«

5. In Abedam je odgovoril: »Da, sedaj mi je popolnoma jasno; toda od tega trenutka dalje ne bom več govoril, da se ne bi na kamnitih ploščah pojavilo iz mojih ust celo več še bolj praznega blebetanja.

6. Toda glej, tam iz večerne pokrajine vidim dva moža, ki hitita proti nam; sedaj se bo moj jezik zagotovo spočil, toda bolj dejavna bodo moja ušesa!

7. To mi daje majhno, skrivno zadovoljstvo, da je bila moja napoved v nečem pravilna, in sicer, da se ni treba prehitro veseliti, da prepirljivci zgodaj zjutraj ne bi prišli. Ta dva morata biti zares vročekrvna, ker hodita tako hitro!

8. Toda sedaj nič več o tem, ker sta že skoraj tukaj.«

9. In dva moža sta se naglo približala očetom na višinah in slednje pozdravila z velikim spoštovanjem.

10. Adam je takoj stopil naprej s svojo običajno držo, na patriarhalno sodniški, uraden način in ju vprašal kot običajno: »Kateri spor vaju je prignal semkaj?«

11. In eden od obeh mož je odgovoril: »Oče Adam, tokrat boš od naju težko prejel iz najinih src odgovor na to vprašanje! Zato

boš moral priti na dan z drugačnim vprašanjem, ker naju danes zagotovo ni sem gor prignal nek spor!«

12. Ob tej priložnosti je tudi Abedam sam pri sebi pripomnil, in sicer: 'Zdi se mi, da sem bil s svojo napovedjo malo prezgoden; Gospod, oprosti mi mojo vedno tako veliko neumnost!'

13. Toda Adama je tujčeva pripomba tako zmedla, da ni vedel kaj naj dvojico vpraša, ali kaj naj z njima govori, ali z njima naredi, zato je poklical Henoha in ga vprašal kaj naj stori.

14. Toda Henoh je odgovoril: »Nič, ampak počakaj! Kajti, če imata ta dva nek razlog, da sta prišla k nam, ga nam bosta že tako ali tako dovolj zgodaj naznanila; toda, če pa je njun edini namen, da sta nas prišla pogledat, se bosta nemara spet obrnila, ko se nas bosta dovolj dolgo nagledala.

15. Torej, vedno moramo biti ravnodušni zaradi tega ali onega, ampak moramo vso našo skrb usmeriti Nanj, na Najsvetejšega, ki je še včeraj hodil med nami!

16. Glej, samo to je primerno da naredimo, kajti za vse drugo bo poskrbel najbolj ljubeči, sveti Oče!

17. Zato si lahko tudi ti, oče Adam, popolnoma miren in pozabiš na staro, puhlo uradno obnašanje! Kajti On nas je vse na novo oblikoval, in sicer v najsijajnejšo obliko ljubezni; s to in v tej bomo ostali sedaj in za vekomaj! Amen.«

332. POGlavJE

Tujčev globok modrostni govor o namenu obiska.

Henohova slutnja.

1. Te Henohove besede so Adama zopet umirile; toda tujec, ki je prej govoril, je stopil do Henoha in mu rekel:

2. »Henoh, tvoje besede so mi prijetne. Ti si pravi učitelj in prerok, ker si pridigal ljubezen.

3. In ljubezen je tudi razlog, ki je mene pripeljala semkaj, in kot vidite, še enega brata.
4. Kajti, midva se ne želiva prerekati pred vami, ki ste bili napolnjeni z duhom ljubezni, ampak želiva raziskati ta duh ljubezni v vas, kot da nama je nepoznan; in ko ga bova preučila, vam ga ne želiva vzeti, ampak vam ga bova, kakršen je v vas, v vsej polnosti pustila.
5. Glej, to je razlog, da sva prišla sem. Tudi sonce vzhaja in zahaja ter prinaša naokrog zemlji dan in noč; toda na samem Soncu, ki je veliko večji svet od Zemlje, ni noči, ker je sonce vsepovsod svetloba.
6. Tako se zdi, da se zgodi tudi s človekom. Če ni temeljito raziskan v svoji ljubezni, je kot planet, na katerem se menjavata dan in noč.
7. Toda, ko je v svojem srcu raziskan, se njegovo srce spremeni v sonce in od tedaj ne bo več noči v njegovi duši.
8. Tako tudi ženin raziskuje svojo nevesto in ta nato ženina; s čimer postane njuna ljubezen bolj sijoča, tako da se med seboj prepoznata in eden drugega vedno bolj ljubita.
9. In, ko je njuna ljubezen najbolj goreča, se eden drugega oprimeta, za vedno skoz in skoz razsvetljena, ker sta spoznala drug drugega in le v tem spoznanju se z največjim veseljem vzljubita.
10. Zato se tudi mi preizkusimo med seboj, tako da bo lahko naša ljubezen postala popolna.«
11. Tedaj je Abedam dregnul Henoha in rekel; »Brat, kakšen učitelj bom jaz videti v moji domovini, ko obstajajo tako izjemno modri možje?!
12. Kajti, dovoli mi, nasproti temu sva midva zopet v prahu! Ne, meni je nerazumljivo, od kod sta ta dva prejela to modrost!«
13. Toda Henoh je rekel: »Abedam, le miren bodi, kajti tukaj bo zagotovo prišlo nekaj nerazložljivega na dan! Kajti, ta dva moža sta mi nadvse všeč! - Ali to razumeš?«

333. POGlavJE

Nesoglasje glede obstoja človeka na podlagi sodbe in kot svobodnega človeka. Henohova zadrega.

1. Po teh obojestranskih Abedamovih in Henohovih pripombah, se je tujec, ki je govoril, zopet obrnil k Henohu in ga vprašal:
2. »Poslušaj, dragi Henoh, ti ki si bil posvečen v glavnega Gospodovega služabnika: jaz in ta brat poleg mene se ne strinjava v določeni zadevi, to se pravi, ne strinjava se v srcu, ampak le malo v svetlobi; - vendar, ker si bil kot glavni služabnik s pomočjo tvoje ljubezni Zanj in iz te za vse brate obdarjen z največ svetlobe, naju razsvetli o tem o čemer se ne moreva strinjati.
3. To je zadeva, katera naju ločuje v svetlobi: 'V sebi pravim, da je tudi sojeni človek živ; vendar, on živi prisiljeno življenje, medtem ko svoboden, nesojeni človek živi neomejeno, neprisiljeno življenje.
4. Tako je življenje pod sodbo življenje greha, nesojeno življenje pa življenje ljubezni, zato tu ni smrti, ampak le razlika v kakovosti življenja!'
5. Glej, tako sem rekel jaz v sebi; brat tu pa pravi:
6. 'Sojeno življenje ni nikakor življenje, ampak le najbolj surova smrt! Kajti življenje pod sodbo je kot vržen kamen, ki čeprav leti po zraku kakor ptica, to počne le tako dolgo, dokler ga sila meta nosi s seboj; ampak poslušaj, naenkrat pade popolnoma mrtev na tla, medtem ko ptica lahko svobodno leta v vse smeri!'
7. Da, on je še dodal: 'Ob predpostavki, da je bil kamen vržen s tako silo, ki ga prisili, da se večno giblje v neskončnem prostoru, se postavlja vprašanje, ali je zaradi tega večnega leta kamen živ – ali je kljub temu popolnoma mrtev!'
8. Glej, dragi Henoh, to je najin kanček svetlobe, za katerega te

prosiva, da ga nama popraviš, vendar na način, da bo obema popolnoma jasno kaj hočeš s tem povedati!«

9. Tedaj je Henoh premišljeval v svojem srcu, vendar ni našel odgovora na njegovo vprašanje. Kajti, v preverjanju enega stavka je ugotovil, da je popolnoma pravilen, in ko je to naredil z drugim, je bil ta zopet zanesljivo pravilen. In tako kljub vsemu razmišljanju in primerjavam ni mogel najti odgovora.

10. In ko se je, kot vedno ob takih priložnostih, obrnil k Gospodu v ljubezni svojega srca, je odgovor zvenel kot trditev, tako pravilna kakor ostale.

11. Zato je bil Henoh v veliki zadregi, ker ni mogel najti nobenega odgovora.

12. Tujec je mirno čakal na odgovor, ki se ni pojavil. Abedam je potegnil Henoha k sebi in mu na skrivaj rekel: »Brat Henoh, če nam visoki Abedam v času Svoje navzočnosti med nami, ni pustil, da bi zapadli v težave z dodeljenimi položaji, se ne imenujem Neumni Abedam!

13. Sedaj pa le poglej ta dva, ki sta prišla sem iz večerne pokrajine! - In mene kot najbolj prebujenega vodjo med njima!

14. Zame, z vso mojo domnevno prebujenostjo, bi bilo pol tega vprašanja več kot dovolj, da utiša mojo modrost za vse večnosti.

15. Recimo, da se obrneta name s tema dvema ključnima vprašanjema – o Gospod, kaj bi se mi nenadoma zgodilo?! Resnično, propadel bi kot umazana kapljica vode, ki pade v sončev ogenj.

16. In, kot si sam slišal, me je On postavil za glavnega voditelja bratov večera.

17. Brat, - če to ne pomeni zaiti v težave, pri moji ubogi duši, ne vem kako lahko nekdo pride celo v večjo težavo!

18. Seveda, On nam je vsem velikokrat povedal, da je vse odvisno od ljubezni; da iz ljubezni lahko storimo vse!

19. Brat, jaz ljubim in bom vedno ljubil Boga z vso svojo močjo in želim iz ljubezni pravilno preizkusiti vse ljudi, vendar sem

pri vsem tem tako neumen, kot bi lahko nekdo kdajkoli bil!

20. Kaj misliš? Jaz v sebi skrivoma verjamem, da nam je Gospod v Abedamu dal nov preizkusni kamen, s katerim morda preizkuša našo trdnost, kajti drugače bi bila moja stalna neumnost, v zvezi z mojim imenovanjem, zame bolj nerazumljiva kot zvezda, ki še ni nikoli vzšla. – Kaj ti, dragi brat, meniš v zvezi s tem?»

21. Tu se je Henoh znašel v celo večji zadregi in na koncu je lahko izrekel le teh nekaj besed:

22. »Brat, verjemi mi, ti si v svoji preproščini bolj srečen kot pa jaz z vso svojo domnevno modrostjo;

23. Zato bom oznanjal samo ljubezen in se za vedno odpovedal tovrstnim modrostnim zvijačam.

24. Kajti ti dve izjavi sta obe v bistvu pravilni, - vendar je med njima velikanska razlika, ampak je pa drugo vprašanje, kako bi bilo to razvidno!

25. Kaj je življenje pod prisilo – in kaj je nasproti smrti?

26. To odločitev preloživa na boljše čase. In v tem smislu odpraviva tudi ta dva; kajti jaz ne morem govoriti o tem, česar ne razumem! - Gotovo me razumeš?»

334. POGlavJE

Vztrajni tujec. Henohov dober izmikajoč odgovor.

Tujčevo nasprotno vprašanje in Henohova nova zadrega.

1. Ko je tujec čakal že precej časa ne da bi prejel odgovor, se je ponovno obrnil k Henohu in ga vprašal: »Henoh, ali meniš, da sem nevreden odgovora, ker si tiho in nisi rekel ne Da ne Ne? Ali pa še vedno v sebi nisi našel odgovora?

2. Prosim te, da mi daš odgovor ali pa me napoti nekam drugam, ker jaz vztrajam pri razjasnitvi te zadeve med mano in bratom!«

3. Tedaj Henoh ni več okleval, ampak je takoj rekel tujcu: »Poslušaj, dragi brat, tvoja in tvojega brata zadeva je takšne vrste, da res ni mogoče o tem veliko povedati. Kajti tvoja trditev je v bistvu resnična in pravilna, kot tudi tvojega brata. Eden govori v bistvu enako kot drugi, le besede so različne. Glej, tako sem jaz to razumel; ker pa je po tvoje med njima pomembna razlika, se mi zdi nemogoče priti do zlate sredine, ker jaz nisem našel nobene razlike. Kajti življenje pod prisilo je le navidezno življenje; in kaj je navidezno življenje? Težko kaj drugega kot navidezno gibanje, ki je tako dobro kot sploh nobeno gibanje!
4. Če se na primer ponoči razpršeni oblaki premikajo mimo lune, dajejo očesu vtis, da se luna premika nad njimi, vendar, ali je to navidezno premikanje resnično?
5. Oh, nikakor ne. V tem pogledu je luna mrtva, ker se ne premika, ampak samo oblaki.
6. Kakor tako gibanje ni gibanje, ampak le negibno mirovanje, tako tudi življenje pod prisilo ali sodbo ni življenje, ampak v odnosu do dejanskega življenja pravcata smrt.
7. Kajti, če je nekaj neživega nošeno z nečem živim, kakor da je samo živo, kot na primer jaz nosim oblačila na mojem živem telesu, to ne pomeni da živijo, ampak so glede na moje življenje mrtva, čeprav morajo imeti posebno naravno svojstveno moč, zaradi katere popolnoma ne propadejo in mi lahko služijo kot oblačila.
8. Glej, to je vse kar ti lahko povem v odgovor na tvoje vprašanje.
9. Vendar, če želiš kaj več izvedeti o nekaterih svetlobnih razlikah, se boš moral obrniti na koga drugega, ali pa počakati na bolj primeren čas, ko bom morda imel več svetlobe o tej zadevi kakor sedaj.
10. Sicer pa moram pripomniti, da je veliko bolje, da ljubimo Boga z vso svojo močjo in brate bolj kakor sami sebe, kot da se ukvarjamo s takšnimi modrostnimi zvijačami.

11. Delaj tako in te bo le malo motila razlika med tem kaj je življenje pod prisilo in grehom in tem kaj je smrt; kajti to je edini način, da boš postal resnično živ.
12. Ampak, kdor ima življenje ni moder, če mu je mar za to kar pripada smrti.
13. Sedaj naredi kar hočeš, vendar to upoštevaj!«
14. Nato je tujec odgovoril Henohu: »Moj dragi Henoh, v določenem smislu se čisto ne motiš. Toda, ko praviš, da naj živi ne skrbi za smrt, bi res rad od tebe izvedel kaj ti o tem misliš?!
15. Glej, Bog je zagotovo popolnoma živ; toda v primerjavi z Njim so vsi ljudje mrtvi! Sedaj, če Njemu kot edinemu živemu v Njegovi ljubezni, milosti in modrosti ni mar za mrtve ljudi in s tem za smrt na splošno, kaj bo potem z ljudmi, ki prihajajo v življenje?
16. Če smo podoba Boga, glede na tvoj zares dober nauk, potem v tem primeru zares ne vem kako imam lahko sebe za tako božansko podobo, kajti ne življenje ampak smrt potrebuje Odrešenika!
17. Glej, sedaj je že spet tukaj med nami!
18. Dokaži mi to in bom popolnoma zadovoljen!«
19. To je Henoha popolnoma osupnilo; toda Abedam je rekel:
20. »To postaja vedno bolj jasno: Midva sva v brezizhodnem položaju - in nič drugega. Pravkar sem se veselil ob tvojem modrem poučevanju; vendar kakšno je stanje sedaj?
21. Ne, kakšen je vendar ta ugovor? Kot gora na mravljišču, ki vse usmrti!
22. Ne, celo nadangel bi zbolel od tega ugovora.
23. Brat, veš kaj? Prijazno položiva najina položaja pred Bogom in svetom in se bova kmalu bolje počutila; kajti še en tak ugovor naju bo oba stal nekaj najinega življenja! Da, da, to bova naredila!«

335. POGlavJE

**Položaj kot pokora pred Bogom in svetom.
Henohov govor o razlikah med življenjem v Bogu in
življenjem v človeku.
Tujčevo vprašanje o razliki med ustvarjenim bitjem in
Božjim otrokom.**

1. Nato je Henoh rekel Abedamu: »Dragi brat, sedaj opažam vedno bolj in bolj, da se ti danes v svojem prvem govoru očetu Adamu in meni pravzaprav nisi motil.
2. Toda opustitev najinih položajev zagotovo ni tako enostavna kot misliš. Kajti, bila sva poklicana od najinih očetov, da lahko tega opravljava brez nadaljnega odlašanja.
3. Toda glej, ker naju je vsemogočna, sveta Volja Sama poklicala prek Njega, kateremu je verjetno vseč, da nosi tvoje ime, opustitev najinih položajev ni tako enostavna kakor misliš. Kajti, dokler morava priznati, da je visoki Abedam Sam Gospod Bog Jehova, morava tudi z ljubeznijo in voljno v vseh okoliščinah nositi breme, katerega nama je On naložil.
4. Kajti, On nama zagotovo ni dal položaja za najino posvetno povečevanje, ampak za najino trajno ponižnost pred Njim in tudi pred svetom.
5. Vendar, če spoznava, oziroma, če lahko prepoznavamo, da visoki Abedam ni bil Tisti, za katerega je Sebe skozi besedo in dejanja razodeval, bom jaz prvi, ki bom sledil tvojemu nasvetu.
6. Ampak mislim, da to ne bo več tako enostavno izvedljivo. Kajti, kdo lahko govori tako kot je On govoril in kdo opravlja takšna dejanja kot jih je On pred našimi očmi? Kdo je sedaj odkril takšno ljubezen v človeku in kdo kdajkoli občutil takšno blaženost v človeški bližini, kot smo jo mi vsi v Njegovi?
7. Glej, zaradi teh le preveč tehtnih razlogov, si tudi ne moreva

pomagati, da ne bi verjela, da je On Tisti, za kogar se nam je Sam tako verno razkril.

8. In, ker sva tako to dolžna verjeti, morava prenašati breme, katerega nama je On Sam naložil, z vso ljubeznijo, hvaležnostjo, potrpežljivostjo, blagostjo in veliko ponižnostjo.

9. Vendar pa sva lahko oba prepričana o tem: On zagotovo ni to naredil za najino pogubo.

10. Tako tudi ne verjamem, da sva v brezizhodnem položaju, ampak da je to Njegova volja in da bo vse v redu, ker je taka Njegova volja. To ne bo v najino škodo, ampak zanesljivo samo v najino korist; in tako ostaniva v Njegovem najsvetejšem imenu to, za kar naju je On poklical! Amen.«

11. Abedam je sprejel ta govor z velikim odobravanjem in rekel: »Da, da, dragi brat, ne glede kako na to gledam, mislim in govorim, mi na koncu ne ostane nič drugega, kot da delujem na način, kot si pravkar govoril, ker v vsem svojem življenju nisem mogel izreči nič bolj pametnega.

12. Sedaj tudi trdno verjamem, da On zagotovo ne bo odtegnil svoje modrosti tistim, katerim je dal položaj!

13. Toda glej, tujca čakata na tvoj odgovor; dokončaj že enkrat z njima in govori, kar ti pride na misel! Pregovori ju, da bosta čim prej odšla, ker sta precej izborna prepirljivca!

14. Torej, glej na to, da se ju znebiva čim prej!«

15. Nato se je Henoh obrnil k tujcu in mu rekel: »Poslušaj, dragi brat, tvoj ugovor je tako pravilen in dober in resničen, da se mu z ničemer ne da nasprotovati, - samo zdi se, da tukaj ne bo povsem primeren, kajti zagotovo je neskončno velika razlika med našimi življenji in življenjem v Bogu.

16. Naša življenja bodo tudi v najbolj idealnih pogojih ostala omejena, medtem, ko je najsvetejše, najbolj popolno življenje v Bogu, večno najsvobodnejše in popolnoma neomejeno življenje. Za Boga smrt ne obstaja, vendar je pred Njim vse odvisno od Njegove volje, ne samo življenje, ampak tudi sodba ali smrt, kot

je videti z najinega stališča.

17. Pred Bogom vse živi, pred Bogom ne obstaja nobena sodba, ampak le Njegov večni red, ki je On Sam iz Svoje svobode.

18. Vendar pa vsa ustvarjena bitja na temelju tega Njegovega svobodnega reda obstajajo v Njem, odvisne od pogojev tega istega svobodnega reda.

19. Zato mi, kot Njegova ustvarjena bitja, ne moremo naših omejenih pogojev prenesti Nanj, s čimer bi sebe dvignili na isto raven z Njim.

20. Tako lahko Stvarnik dobro skrbi za vse potrebe Svojih ustvarjenih bitij, medtem ko mi delamo dovolj zgolj z izpolnjevanjem Njegove najsvetejše volje.

21. Sonce vzhaja in zahaja in nam prinaša dan; ali lahko to spremenimo? Ali sonce to počne na podlagi sodbe, ali zaradi svobodne žive volje, ni naša skrb, saj vemo, da bo v vsakem primeru šlo samo po označeni poti Njegovega reda.

22. In take so bolj ali manj stvari z nami ljudmi. Čeprav lahko svobodno hodimo po zemeljskih tleh, nihče ne more zapustiti zemlje in se svobodno dvigniti do oblakov na nebu.

23. Zato menim, da moraš upoštevati moj prejšnji izrek in ne prihajaj spet z novim ugovorom. To moraš dobro upoštevati!«

24. In tujec je odgovoril: »Dragi Henoh, dobro si govoril, to bom zate naredil; vendar bi poleg tega rad spoznal razliko med ustvarjenimi bitji in Božjimi otroci!

25. Če je ni, imaš popolnoma prav, vendar če obstaja, se boš moral pripraviti, da bodisi vzameš svoje besede nazaj ali spremeniš svoje mnenje.

26. Zato mi o tem poročaj, ali pa ti ne bom dal miru!«

27. To je Henoha celo bolj osupnilo. Toda Abedam je rekel: »O potrpljenje, ne zapusti me zdaj!

28. Če pride z še enim takim odgovorom, potem bo imel opravka z mano. Resnično, jaz ga bom utišal in ga poslal čez vse gore. Zapomnil si bo govor iz mojih ust!

29. Brat Henoh, ti se sedaj zberi in v primeru, da bo prišel še z enim takšnim ugovorom, prepusti prepirljivca meni!

30. Moj dokaz ga bo zanesljivo pognal čez vse gore! – Brat, zagotovo me razumeš?«

336. POGlavJE

Tujčevo ponižanje predrznega Abedama

1. Tedaj se je tujec obrnil k Abedamu in mu rekel: »Brat in prijatelj Abedam, če te je moj zagotovo pomemben ugovor tako močno vznemiril, da me nameravaš ob naslednjem ugovoru utišati in pognati čez vse gore, glej, to lahko storiš že sedaj, in ko si boš zagotovil svojo navidezno zmago, boš sebe in Henoha zaščitil pred vsemi prihodnjimi ugovori o življenju in ljubezni.

2. Vendar pa menim, da življenje ni otroška igra, ampak zelo resna reč, takšni ugovori pa bi morali biti sigurno bolj pomembni kot tvoje lastno udobje.

3. Sicer pa te do sedaj še z nobenim vprašanjem nisem obremenil; zakaj vendar hočeš potem pihati, kjer ni najmanjšega gorenja?!

4. Vendar, kot sem že dejal, če si razpoložen, da me temeljito utišaš, začni takoj in se bo na koncu pokazalo kdo bo ostal na tem bojišču zmagovalec!

5. Vendar menim, da boš v tem boju zanesljivo potegnil precej krajši konec.

6. Zato se dobro zberi, če imaš še vedno željo, da bi se spopadel z menoj v boju besed!

7. Moja modrost te moti, ker presega tvojo, še posebej zdaj, ko si domišljaš, da si ob prisotnosti Jehove pojedel polno žlico modrosti, ob katerem si bil ves čas, in vsi tvoji bratje večera naj bi bili zato bolj neumni od tebe, tako da lahko temeljito

občutijo tvojo veliko modrost.

8. Ali ne veš in nisi nikoli slišal, da so samo ljubezen, potrpežljivost, ponižnost in krotkost, glavni stebri vse modrosti?

9. Ali lahko trdiš, da so ti v tebi, ker si jezen name in to samo zato, ker meniš, da imam globlji uvid in da sem modrejši od tebe?

10. Da, prav iz tega razloga si si drznil obsoditi celo Boga, večno Zvestobo in Resnico!

11. Abedam, poglej, poglej spet v svoje srce! Kakšno mora biti, če že danes lahko zataji Tistega, od kogar je šele včeraj prejelo največje, najbolj čudovite dobrote?!

12. Ali si torej visoki Abedam ni zaslužil od tebe nič več, kot da ga sedaj želiš zatajiti in hočeš mene s trdoživostjo, iz čiste zavisti zaradi modrosti, utišati in pognati čez vse gore?!

13. Oh, kako slabo si moral dojeti Abedamove besede!

14. Kdaj je On komurkoli ukazal zavidati modrost?

15. Kako lahko zahtevaš resnično modrost, če je tvoje srce polno jeze?

16. Zato najprej očisti svoje srce in to ti bo potem pokazalo koliko modrosti lahko sprejme.

17. Ali to razumeš? – Povem ti: razumi to, ali pa se prepiraj z mano! Kajti jaz sem popolnoma kos tvoji moči, ker poznam tebe in visokega Abedama bolje kot ti!«

18. Te besede so prodrle v Abedamovo srce, tako da je v svojem velikem kesanju začel jokati in prosil neznanega brata odpuščanja ter končal svojo prošnjo s temi besedami:

19. »Brat, ker me v vsej moji modrosti tisočkrat prekašaš - katero sem pravkar povsem jasno razvidel iz tvojega resnično nebeško čistega opozorilnega govora – in tudi prihajaš iz večerne pokrajine, postani moj pomočnik in namestnik! Kajti, kaj je meni storiti z mojo veliko neumnostjo?

20. Zagotovo me je visoki Abedam obdaril s tem položajem zgolj zato, da lahko preizkusim svojo ponižnost, kar zdaj vidim

vedno bolj jasno; zato bo gotovo prav in primerno zate, da postaneš moj namestnik!«

21. Toda neznanec je odgovoril: »Ali misliš, da se je visoki Abedam želel s teboj le pošaliti? – Oh, potem si ga slabo spoznal in razumel!

22. Glej, ko On koga pokliče, mu tudi zanesljivo vnaprej določi zakaj ga je poklical. Vendar pa On poklicanega ne zasipava z modrostjo, ki jo mora pridobiti sam na poteh, katere mu On pokaže in zvesto označi z več tisoč besedami.

23. Zato ostani to, za kar si poklican in hodi po poteh, ki so ti bile označene in boš popolnoma obvladoval podeljen položaj! – To dobro razumi in v skladu s tem ravnaj!«

24. Te besede so se valile kot glasno grmenje skozi Abedamovo dušo in Henoh ter vsi očetje so bili presenečeni nad veliko tujčevo modrostjo.

25. Nato je Adam rekel Setu in ostalim: »Resnično, moram priznati, da je modrost tega tujca velika.

26. Če bi prišel iz jutranje pokrajine bi mislil, da za njim gotovo tiči še Puristin ogenj; ampak iz večera je to skoraj nepredstavljivo.«

27. Nato je tujec odgovoril Adamu: »Kaj pa govoriš? Ali ni Azmael prišel k tebi iz nižin na pred-Sabat? Zakaj potem ne bi bilo mogoče najti modrega brata tudi v večerni pokrajini?

28. Glej, o tem je tvoja sodba napačna!« In na to Adam ni vedel kaj naj odgovori.

29. Potem se je tujec obrnil k Henohu in zahteval rešitev njegove pripombe, toda Henoh je prosil tujca naj najprej on izrazi svoje lastno mnenje o tem, nakar šele bi bil njegov odgovor Da in zagotovo ne Ne.

337. POGlavJE

Velika tujčeva modrost.

Človek je določen za duhovno samostojnost.

Slepa in avtoritarna vera – sodba!

1. Ko je tujec slišal tako Henohovo željo, je naredil presenečen obraz in mu nato rekel:
2. »Dragi Henoh, to je modro od tebe, kajti ko bi enkrat imel moje mnenje, bi lahko veliko lažje povedal svoje, še posebej, ko na koncu ta ne zahteva nič več kot le Da ali Ne!
3. Vendar se postavlja vprašanje, ali bo imel kdo od tega korist!
4. Kajti, o nobeni stvari ni človeku lažje govoriti, kot prav o tisti, ki je ne razume.
5. Kajti, v tem primeru on ali sprejme mnenje iz neznanja ali pa zato, ker verjame v avtoriteto govorca in potem nikoli ne pride do svojega mnenja.
6. To pa ne pomeni nič drugega kot okovati samostojnost lastnega duha in postati mehničen duh drugega ali lastno življenje dati na stran in životariti v korist tujega.
7. To ti govorim iz svoje izkušnje, tako da se ne boš pustil od mene pregovoriti, ampak boš sprejel le tisto, kar je zate smiselno; tako ne boš sprejel niti enega zloga, kateremu bi moral zgolj verjeti, ne da bi ga prej v svojem duhu dobro razumel!
8. Ne obstaja slabše stanje za svobodnega človeka, kot slepa vera, kajti takšna vera povzroča resnično smrt duha.
9. Kdor slepo verjame, je njegov duh istočasno pod sodbo nekega slavohlepnega brata.
10. Če je že sodba živega od Boga smrtonosna, koliko bolj mora biti v primeru sodbe mrtvega človeka, - ali tistega, ki ima življenje samo navidezno!
11. Glej, iz tega razloga je lastno mnenje, če je še tako skromno,

veliko boljše, kot sprejeto le po verjetju, za katero verodostojnost duh, ki mora biti svoboden nima nobenega drugega jamstva, kot avtoriteto govorca in mlačno samovšečnost njegove lastne neumnosti.

12. Kar je vse zagotovo gnusno pred Bogom, ker je Bog ustvaril človeka za svobodno življenje in ne zato, da bi bil brezbrizen prenašalec nekega slavohlepnega pridigarja, ki je sebičen sodnik src ljudi, ki hočejo biti svobodni.

13. Torej, če naredim to, za kar si me prosil, ti bom naredil uslugo, vendar ne sprejmi nič več od tega kar lahko po skrbni presoji šteješ za svoje mnenje!

14. Kajti, če ti nekdo reče: 'Naredi to ali ono!' in ti to narediš, brez da bi te najmanj skrbelo zakaj in za kakšen končen namen, si že postal orodje volje nekoga drugega in s tem pustil, da si prišel pod sodbo. Če pa si namero svojega brata najprej presodil in v sebi s svojo svobodno voljo ugotovil njen končen namen, da je vredna, zato ker je njen temelj ljubezen in potem storiš, za kar te je brat prosil, si deloval kot svoboden človek in resničen božji otrok in ne kot ustvarjeno bitje pod sodbo.

15. Zato je po mojem mnenju mogočna razlika med resničnimi Božjimi otroci in ustvarjenimi bitji, tako da otroci delujejo svobodno kot Bog, njihov Oče, in so v tem tako popolni kot je popoln On Sam, ker so Njegova popolna podoba!

16. Ali so morda živali tega sposobne? – Oh ne, one morajo vedno izpolnjevati Stvarnikovo voljo, kajti njihova narava kot taka je že nosilec Stvarnikove volje. Toda tako ni pri ljudeh, ki so določeni za resnične Božje otroke.

17. Njim se najprej Božja volja razodene, tako da jo lahko presodijo s svojim lastnim svobodnim duhom, jo kot edino pravico in resnico prepoznajo, jo nato naredijo za svojo in se potem ravnaajo v skladu z njo.

18. Kdor sprejme razodeto in v skladu s tem ravna ter pri tem misli, da jo je moral sprejeti, je že sojen, kajti ni se ravnal

skladno v soglasju svoje lastne in Božje volje, ampak deluje kot stroj; in on je in vseeno ostaja mrtev, ker mu ni mar za popolno spoznanje o tem kaj je Božja volja in njen red, ampak priznava nekaj kot Božjo voljo s pomočjo sluha – večinoma iz ust bahačev - in tako to počne brez presojanja kaj in zakaj.

19. Glej, to pa je kot tako čisto navadno malikovanje, kajti s tem si človek sodi sam, ali boljše rečeno, sam dovoli, da je sojen in s tem tudi ubit!

20. In glej, to je torej potem tudi razlika med svobodnim življenjem in življenjem pod prisilo. Vendar takšno življenje še ni smrt greha, ker greh pomeni prepoznanje poti Božjega reda, kolikor so odkrite in nato spontano ravnanje nasprotno dobri sodbi v sebi.

21. Glej, to je potem prava smrt. Zakaj? Ker je greh groba motnja Božjega reda, ki ni moten z nobeno sodbo, ampak samo zavira svoboden duh.

22. Glej, dragi Henoh, to je moje mnenje, toda sedaj mi daj tudi ti tvojega, tako da bova lahko prišla do skupne presoje, po kateri sva edino lahko spodbujena k pravilnemu delovanju! Toda le, če ti tako želiš! Amen.«

338. POGlavJE

Henohovo začudeno priznanje tujcu za modri govor.

Prispodoba o dveh sitih in mnogo lačnih.

1. Ko je Henoh to slišal od tujca, se je zelo začudil in ga vprašal:
2. »Poslušaj, dragi prijatelj, če je tvoja velika modrost človeška, sem jaz nerešljiva uganka; kajti resnično, tvoje besede so utišale moj duh!
3. Želiš, da bi jaz dal nek ugovor, tako da bi s tem midva lahko prišla do skupne presoje; vendar kako lahko jaz to naredim?
4. Kajti tvoje besede so prodrle skozi vse moje bitje tako

prepričljivo, da namesto da dam najmanjši ugovor tvojemu izjemno modremu in do samega jedra resničnemu govoru, bi raje prej, če je mogoče, nekemu dokazal, da jaz nisem Henoh.

5. In zato ti ne povem nič drugega – in ti ne morem reči nič drugega – ampak samo to, da je tvoja presoja že povsem in popolnoma moja!

6. Vendar, če bi bil še kakšen ugovor, ali neko vprašanje, o katerem bi moral razmišljati in povedati svoje mnenje, dragi brat in prijatelj, bi to moral narediti ti sam!

7. Kajti, kot sem rekel, v tvojem govoru ne morem najti v nobeni točki karkoli čemur bi lahko najmanj ugovarjal, ali o čemer bi sploh lahko spraševal!

8. Če bi bilo odvisno samo od mene, bi rekel: 'Brat, raje govoriva o čem drugem, ker je ta govor v vsem preveč vzvišen in res bi bila večna škoda uničiti takega kot je z vsemi vrstami dodatnih pripomb! - Ali se strinjaš?«

9. In tujec je odgovoril: »Henoh, ti razumeš, da je tako, zato ker se tvoja presoja strinja z mojo v duhu in vsej resnici, toda zadeva bo imela zanesljivo popoln učinek šele, ko bo postala skupno mnenje!

10. Zato po mojem mnenju za resnico ni dovolj, da med dvema postane soglasno mnenje, ampak kar zares namerava postati, mora postati po mnogostranskem soglasnem mnenju.

11. Kajti, predpostaviva, da je nekje množica lačnih ljudi v hudi stiski, dva med njimi pa imata dovolj kruha za svoje lastne potrebe in sta sita!

12. In, če potem lačni pristopijo k njima in vprašajo: 'Brata, kako vama uspe, da sta videti tako vesela in zadovoljna, medtem ko mi minevamo od lakote?'

13. In dvojica odgovori: 'Poslušajte, midva jeva kruh in sva zato zadovoljna!'

14. Povej mi, dragi Henoh, ali bo tak odgovor, čeprav je kot tak najlepša resnica, zadovoljil lačne?

15. Oh, ne, vsak mora gotovo vedeti, da če se hranita samo dva, nihče drug ne bo potešil lakoto!
16. Toda kmalu bodo rekli lačni sitima: 'V kakšno korist je to nam, razen če bi bil kruh dostopen vsem?!
17. Naj tudi mi zagrizemo v vajin kruh in potem bomo izvedeli ali in kako nas bo nasitil!
18. Glej, dragi Henoh, ali ni to zelo tehten ugovor? Ampak, kako ga je mogoče rešiti?
19. Glej, tukaj je že več lačnih; ti bodo tudi zagrizli v najin kruh in podali svoje mnenje ali so se z njim nasitili ali ne. Če je zadovoljil potrebe vseh, dodatek ni potreben, če pa vendar tega ni dovolj, nimava druge izbire, kot da bodisi preskrbiva več kruha ali pa jim pokaževa in razkrijeva veliko občo košaro kruha! Kaj misliš sedaj: Ali ni to prav?«
20. In Henoh, zelo presenečen nad veliko modrostjo zahodnjaka, je odgovoril pritrdilno iz dna svojega srca in nato vprašal modrega tujca:
21. »Toda dragi brat, rotim te zaradi duha, povej mi preden bova drugim dovolila zagristi najin kruh, od kod si prejel takšno modrost, ker vidim da si meni popolnoma neznan in po mojem vedenju nikoli nisi bil prisoten, ko se je Najvišji sprehajal med nami; in kdaj si jo prejel?«
22. In tujec je odgovoril: »Dragi Henoh, glej, tukaj je le ena stvar, ki je potrebna; torej, pozabiva Kako in Kdaj in namesto tega takoj omogočiva bratom ugrizniti kruh.
23. Toda mnogi bodo prišli iz vzhoda in zahoda in obtoževali mnoge otroke svetlobe največje teme, tako da bodo ti zaradi tega jokali in v bolečini kričali!
24. Toda to pustiva zdaj pri miru, kajti tvoja modrost bo upravičena šele skozi tvoje otroke. Zato se ozriva k očetom, da otroci ne bodo propadli.
25. Henoh, ali si dojel tudi to? – Torej, ponudi kruh očetom in bratom!«

339. POGlavJE

Henohov samogovor o tujčevi modrosti. Abedamove sanje in velika slutnja.

1. Ko je Henoh slišal takšno tujčevo pojasnilo, se je počutil nenavadno in ni več vedel kaj naj si o tem misli.
2. Sam pri sebi je razmišljal: 'Bolj kot razmišljam o njegovih besedah, bolj vidim njihovo neizpodbitno resnico, vendar se ne morem spomniti, da nam je visoki Abedam kdaj govoril karkoli o tem!
3. To je zares čudno: Kdo si lahko predstavlja karkoli čistejšega od prav teh besed, - in, kot sem rekel, Abedam jih ni oznanil! Njegov nauk je bil usmerjen predvsem v ljubezen in ponižnost, Njegov ukaz pa nam je bil oznanjati samo ljubezen in vso ponižnost, ki izhaja iz nje!
4. Vendar, ko sedaj temeljito razmišljam o tujčevih besedah, se zdi kljub njihovi pravilnosti vseeno nekako čudno, da bi moral biti nauk posvečenega učitelja predmet presoje vsakega posameznega človeka, preden se lahko sprejme kot popolnoma veljaven in je v popolnem soglasju z vsakim mnenjem!
5. Po drugi strani je pa spet res, da nauk ni dober, razen če ga srca, katerim je namenjen, popolnoma sprejmejo! – Torej, kaj je potrebno tu storiti?
6. Skratka, pravilo mora biti in to bo tako kakor sledi: kar si prepoznal kot popolnoma pravilno, dobro in resnično – ne glede na to iz čigavih ust je prišlo, ne smeš odtegniti svojim bratom, ker imajo tudi oni, prav tako kakor ti, nesmrten duh!
7. Temu pravilu zagotovo ne nasprotuje celo sam Jehova!
8. Zato bom delal v skladu z besedami neznanega moža.
9. Tukaj, na primer, je že moj dragi brat Abedam; želim videti in slišati kaj ima za povedati!
10. Tu se je Henoh obrnil k Abedamu in mu rekel: »Brat

Abedam, kot sem jaz in vsi ostali, si tudi ti slišal najsijajnejše besede neznanega brata. Glej, tebi je bil ponujen velik kos kruha; ugrizni vanj in nam potem povej svojo presojo o tem ali in kako je nasitil razumevanje tvojega srca!«

11. Tedaj se je Abedam precej prestrašil in ni vedel kaj naj na to reče, ker je bil med glavnim govorom tujca ves čas zaposlen sam s seboj, zato ni prav dobro vedel o čem so se pogovarjali. Torej, ko se je nekoliko zbral, je vprašal Henoha v nizkem zaupnem tonu, kaj je pravzaprav to, o čemer bi on izrekel svojo presojo.

12. Nato mu je Henoh rekel: »Da, moj dragi brat, če ti manjka ustrezna duhovna zbranost, seveda še zdaleč nisi prebujen, ampak še vedno spiš; vendar zaspani nikakor ne more presojati.

13. Ali si potem čisto preslišal, ko je tujec mene najbolj modro opozoril na razliko med ustvarjenimi bitji in otroci Boga in mi pokazal razliko med življenjem pod sodbo in smrtjo greha?!

14. O ti nemi in gluhi duh! Kako ti je lahko ušlo najbolj pomembno razodetje življenja?!«

15. Šele po tem pretresanju, se je Abedam zbudil in v sebi našel ves tujčev govor, ki je zasijal kot vzhajajoče sonce, in nato dejal:

16. »Ne zameri mi mojo neprostovoljno zaspanost, dragi brat Henoh, ker sem ga sedaj našel docela v sebi in ti povem, da vse kar je tujec rekel, je po moji presoji tako čisto in pravilno kot sonce v najbolj vedrem jutru!

17. V to si lahko popolnoma prepričan; več mi ti ni treba povedati!

18. Sedaj bi rad dal pripombo le glede tega tujca, in sicer:

19. Brat Henoh, vedno se spominjaj velike ljubezni Jehove, našega najsvetejšega Očeta, kajti On hodi v vsakem trenutku po takšnih poteh, kot jih ne bo najbolj bistroumen in globokoumen angel nikoli ugledal in dognal.

20. Glej, jaz sem zaspanec, toda zdi se mi, da tokrat jaz vidim v spanju več kot ti, ki si buden!

21. Vendar ti ne bom povedal kaj sem videl, dokler ne boš ti to

videl tako dobro kot to vidim jaz!»

22. Tedaj je tujec stopil do Abedama in mu rekel: »Resnično, to lahko verjameš, oči tvojega duha te ne varajo. Toda v nekaterih obdobjih je za duh mnogih bolje, da ne vidijo prekmalu do jedra tega kar je pred njimi; tudi jaz sem to spoznal iz dolgoletnih izkušenj. Zato imaš prav, da ne poveš kaj vidiš dokler drugi tudi ne vidi tega!«

23. Tedaj je Henoh vprašal tujca: »Brat, kaj to pomeni? Resnično, to je prvič, da ne razumem Abedama!

24. Povej mi, kaj je to česar ne vidim; kajti kot najbolj moder človek moraš zagotovo tudi vedeti, da je negotovost največja muka za duha in hujša celo od same smrti! Zato mi povej, rotim te!«

25. Toda tujec mu je rekel: »Henoh, povem ti, vprašaj svoje srce! Če ti to ne bo nič povedalo, potem karkoli ti povem, bi ti bolj malo koristilo; kar tukaj šteje je tvoja lastna presoja! Gotovo poznaš drevesa po plodovih; torej, če drevo rodi žive plodove, kakšno je drevo?

26. Ali si že kdaj videl žive plodove rasti s posušenega stebela?

27. Škodljiv mah zagotovo, toda ne živ plod!

28. Vendar, če odkriješ v bratu žive plodove besed, je nerazumljivo, da brata ne moreš prepoznati.«

29. Tedaj se je Henoh še bolj začudil in si začel pozorno ogledovati Abedama.

30. Toda Abedam je rekel: »Brat, zaman si mene ogleduješ; raje si oglej nekoga drugega in boš zagotovo odkril v Njem več kot v meni. Glej, On ni tako daleč od naju; to boš zagotovo razumel, dragi brat?!«

340. POGlavJE

Henohov pogovor z drugim tujcem. Henoh in Adam v težavnem položaju.

1. Te besede so se zavrtale v Henohovo srce, v katerem je razmišljal o vseh Abedamovih besedah in še posebno o tujčevih.
2. Toda tokrat je bilo vse razmišljanje zaman, kajti on, katerega sem Jaz imenoval za velikega duhovnika, je moral prestati težji preizkus kot kdorkoli drug.
3. Medtem, ko se je tujec na skrivaj pogovarjal z Abedamom, je Henoh izkoristil priložnost in odšel k drugemu tujcu, da bi ga vprašal kdo bi bil lahko neznani govorec in od kod je dobil to čisto božansko modrost in kako mu je ime.
4. Toda drugi tujec je odgovoril Henohu, rekoč: »Kako me lahko vprašaš o tem?
5. Jaz sem samo njegov nasprotnik, in ti veš, da mora biti nasprotnik po starem običaju tiho, medtem ko drugi govori; in ko drugi njega prepriča, da je njegovo, namreč nasprotnikovo načelo napačno, mu s tem zaveže jezik in odvzame kakršnokoli pravico do nadaljnjega govorjenja!
6. Glej, to je moj nasprotnik naredil meni. Torej, zaradi starodavnega običaja tudi nimam več pravice razkriti ničesar v zvezi z njim brez njegovega dovoljenja – še najmanj pa pred teboj, sedaj prisotnim velikim Gospodovim duhovnikom!
7. Nikoli ni bil običaj, da bi se sprte prisiljevalo razkriti njihova imena, ker bi bilo to pristransko.
8. Da, zato so morali imeti sprti vedno zakrit obraz in celo svoj primer navesti s počenim, monotonim glasom.
9. Resnično, v zadnjem času pa celo obema ni bilo več dovoljeno govoriti, ampak je moral eden od njiju navesti tudi zadevo svojega nasprotnika. Na ta način ostanejo imena sprtih neznana, tako da je izrečena sodba lahko bolj nepristranska.

10. Vendar, kaj pa je nastalo iz tega reda sedaj, ko mene kot molčečega nasprotnika pozivaš h govorjenju, čeprav bi me ti kot velik sodnik moral kaznovati že samo, če te prosim za dovoljenje, da bi spregovoril s teboj eno samo besedo?!
11. Glej, zaradi tega častitljivega starega razloga, ti ne morem in ne smem odgovoriti!
12. Kajti, čeprav je moj nasprotnik veliko modrejši od mene, sem jaz vseeno dovolj pameten, da se ne pustim ujeti!
13. Kar sem pravkar govoril, sem moral povedati, ker je tudi to star običaj, po katerem ima vsakdo pravico, da se brani!
14. Zato ne sprejmi tega neprijazno! Vendar pa, če moraš uvesti nov red, potem ga prej oznani pred vsemi ljudmi, tako da se lahko pripravijo na prihajajoče dneve sporov!«
15. Po tem opravičilnem govoru Henoh ni več vedel kaj naj stori, zato je stopil do Adama in ga vprašal za nasvet.
16. Toda Adam mu je odgovoril: »Zakaj si tako radoveden? Glej, to se ne spodobi za pravega sodnika!
17. Ti si le dokončal spor, in ko se je ta končal, kaj te potem še skrbi za druge stvari?
18. Gotovo je osupljiva modrost enega in nič manj stroga sodna stanovitnost drugega, ki ga dela vsaj pred menoj človeka dobre stare šege.
19. Toda zakaj te je to zmotilo? Ali ni Gospod Sam tebe napravil za temeljnega učitelja in duhovnika vseh ljudi? Zato ostani pri tem in pusti druge stvari, ki se te danes ne tičejo!
20. Spor je razsojen; kaj hočeš več?
21. Zakaj bi te motilo, da je Abedam iz večerne pokrajine prepoznal svojega rojaka prej kakor ti? Zdaj počij in daj čast Bogu; to je vse kar ti lahko svetujem, da narediš.«
22. Te Adamove besede so deloma umirile Henoha; kljub temu pa ni mogel pregnati tujčevih besed iz svojega srca, kakor tudi ne Abedamovih. In tako je zopet nagovoril Adama, rekoč:
23. »Oče, v enem pogledu imaš gotovo prav, toda tujec me je

izrecno prosil, da posredujem, da bodo z njegovo hrano oskrbljeni vsi lačni. Kaj naj naredim? Kajti, kako lahko to tujec zahteva od mene, če je samo navaden razpravljavec?

24. Zato je resnično zelo težko prav svetovati! Kajti, on je prepameten, da bi bil objesten; iz česa bi potem to lahko delal?«

25. Tedaj se je Adam zopet zmedel in končno rekel Henohu: »Da, tu imaš kajpada spet prav!

26. Ampak menim, da se bo zopet vse mirno uredilo. Če želi, da ga ti in vsi mi spoznamo, se bo zagotovo razkril – če mu je to pomembno, - če pa ne, dajmo Bogu čast, - toda vse ostalo bi moralo potekati v skladu z Božjim redom.

27. Glej, tako tudi midva ostaniva pri tem; Gospodova volja! Amen.«

341. POGlavJE

Adamove ostre besede in pogojni izrek izгона tujcu.

Tujec se razodene kot Sam Gospod.

1. Po tem pogovoru je tujec zapustil Abedama in stopil med Henoha in Adama in oba vprašal takole:

2. »Na skrivaj sta nekaj razpravljala. Ali je morda tudi to pravilo na 'Dan sporov'?

3. Nekoč je moral sodnik ostati popolnoma tiho za tako dolgo in mu je bilo celo prepovedano nekomu se približati ali ga pogledati, tako da bi bila njegova sodba brezmadežna;

4. Toda sedaj se je Henoh, sodnik ljubezni, izbran od Samega Boga, na prvi dan sporov spremenil v čvekača! Kaj naj si mislimo o tem?

5. Henoh, ti si bil tukaj stalno prisoten, zato si moral biti zagotovo seznanjen s sodniškim redom na dan sporov.

6. Ker tega ne moreš zanikati, kakšen razlog lahko daš, da tega

nisi upošteval?

7. Ali je morda visoki Abedam tebi podelil izjemo, ki uvaja drugačen red?! To bi jaz vsekakor moral vedeti.

8. Vendar pa, kolikor je meni znano, o tem ne vem nič – razen samo to, da je On spremenil prejšnji pust sodniški položaj, v položaj učenja in ljubezni.

9. Ampak, sploh se ne morem spomniti, da bi se On kakorkoli dogovoril o drugačnih pravilih za ta dan, bodisi da obstajajo ali ne!

10. Zato bi rad vedel, iz katerega razloga se ne držiš starega Adamovega pravila?«

11. Tu se je Henoh popolnoma zmedel in ni naredil čisto nič, da bi tujcu na tako ostro pripombo odgovoril z isto mero.

12. Vendar pa je bil ob tej priložnosti Adam bolj hiter. Takoj je vstal, zavzel svoj stari uradni stav, se obrnil k neznancu in mu rekel:

13. »Poslušaj, moj otrok! Zdi se, da je tvoja modrost pozabila na katerem mestu se nahajaš.

14. Ker se starih pravil 'Dneva sporov' dovolj dobro spomniš, da lahko vsako novo potezo sodnika temeljito kritiziraš, mi zato povej, ali še nisi slišal o starem Adamovem pravilu, po katerem tisti, ki bi na dan sporov na kakršenkoli način napadal sodnika, ali z jezikom, ali s prstom, ali ga postrani pogledal, ta bo takoj izgnan za trideset let!

15. Kaj praviš sedaj na to pravilo? To pravilo je že od nekdaj v veljavi in kolikor jaz vem, ga visoki Abedam ni razveljavil, kot tudi ne nekatera druga pravila, ki si jih ti omenil! – Ali to razumeš?

16. Toda stari zakonodajalec na zemlji sem jaz in lahko razveljavim pravilo kadarkoli in kakor hočem! – Ali to razumeš?

17. Tako ukinjam vsa pravila, po katerih je bil sodnik do sedaj vezan na kakršnokoli področje, ostanejo pa pravila, ki veljajo za tiste, ki so v sporu. Ali to razumeš, modri zahodnjak?

18. Zato mi daj sedaj utemeljen izgovor in če tega ne boš mogel storiti, te čaka nepreklicen izgon v trajanju tridesetih let! Ali to razumeš?
19. Torej govori in se opraviči, - drugače boš kmalu slišal mojo sodbo! Ali to razumeš, ti predrzni razpravljavec!«
20. Tujec je zelo presenečeno pogledal srditega Adama; po kratkem molku je končno odprl svoja usta in rekel:
21. »Adam! Kaj bi rekel, če bi ti dokazal, da imam dovolj moči in pravice, da popolnoma razveljavim tudi drugi del tvojih pravil?«
22. Toda Adam je togotno zavrnil tujca: »Še eno tako vprašanje in boš izgubil celo pravico do opravičila! Razumi to, razmisli o tem in govori!«
23. Toda tujec je Adama zopet ogovoril:
24. »Adam! Tri dni je visoki Abedam, Jehova, Bog, Večnost Sama, pridigal samo ljubezen. Ali so to plodovi Njegove blagohotnosti?!
25. Ali sem na nek način užalil Henoha, ko sem ga vprašal samo, iz katerega razloga ni v vseh točkah upošteval tvoja stara pravila?
26. Adam, slabo si razumel Abedamovo poučevanje!
27. Ali ni Abedam odpravil vse sodbe in namesto teh razglašal samo ljubezen?! Ali ti ni odvzel običajnega Adama zato, da bi te s tem oprostil vsake odgovornosti do tvojih potomcev?
28. Zakaj si hočeš sedaj zopet naložiti staro breme?
29. O ti nehvaležni človek! Kaj bi moral Abedam še narediti kar ni storil? – Poln si gneva in, če bi mogel, bi me uničil. Oh, kako slabo si razumel na tisoče Abedamovih besed!
30. Tvoja sedanja sodba me bo zadela – nekako bom zdržal trideset let v izgnanstvu -, toda čas za to še ni prišel!
31. To je razlog, da sedaj odpravljam tudi to pravilo, tako da ne bo nobeden več izgnan; nihče s teh višin!
32. Kajti bratje ne bi smeli soditi drug drugega, razen v ljubezni,

potrpežljivosti, krotkosti in usmiljenju.

33. Toda, ko se bodo bratje začeli med seboj soditi, potem bom tudi jaz vstal kot sodnik in jim sodil večno smrt!

34. Adam, ali sedaj to razumeš?« - Tedaj so se njihove oči odprle in prepoznali so tujca.

342. POGlavJE

Govor Abbe o razmerju med Očetom in otroci.

En Bog in samo en Oče!

1. In vsi so padli na tla pred sedaj spoznanega tujca in v Njem hvalili in slavili najsvetejšega Očeta, ki jim je pokazal tako veliko milost in usmiljenje, da je tudi tokrat ostal z njimi tudi na Dan sporov – tako kakor je obljubil.

2. Toda tujec jim je takoj velel zopet vstati in jim nato rekel: »Otročiči, Abba je Moje ime; tako Me boste vedno klicali v vaših srcih.

3. Če me boste tako klicali v duhu in vsej resnici, bom odgovoril na vaš klic ob vsakem času, vendar, če Me boste klicali z drugim imenom, vašega klica ne bom slišal, ampak bom odvrnil svoje uho od vaših ust in ne bom pogledal s Svojimi očmi vaših del!

4. Suženj ima gospodarja, narava ima neizprosne Boga kot njenega Stvarnika in Sodnika; pred Jehovo morajo vse stvari preiti, ker v Večnosti in Neskončnosti ne trpi nič znotraj in zunaj Njega – ker je Njegova svetost nedotakljiva -, samo Oče pozna Svoje majhne otroke in ti Ga morajo spoznati in klicati: 'Abba, dragi Oče!', in On jih bo vedno slišal in jim dal vse kar ima On Sam, in sicer, popolno, večno življenje in vse neskončne zaklade iz tega.

5. Sprašujete se v svojih srcih: 'Kako naj to storimo? Kajti, Oče je tudi edini, večni Bog in je neskončen in nadvse svet! Če kličemo

k Očetu, kličemo na skrivaj tudi tisto kar ne bi smeli klicati!

6. Kako lahko kličemo Očeta, ne da bi se istočasno spominjali kdo je Oče?!

7. Vendar povem vsem in celo zahtevam, da se vedno spominjate kdo je vaš Oče, kajti On je ustvaril tudi vas, tako kot je ustvaril celotno neskončnost. Vsa ustvarjena bitja je pustil tako kot so bila ustvarjena, toda vas je spremenil v Svoji večni ljubezni v Svoje otroke.

8. Zato Ga vedno kličite 'Oče', vendar se ves čas spominjajte kdo je Oče in On vas bo vedno slišal!

9. Kot Bog sem Jaz večni Sodnik po Moji neskončni modrosti in svetosti, kajti nič se ne more približati Bogu in živeti -; vendar v Svoji enakovredni neskončni ljubezni Sem samo Oče in želim vse Svoje otroke zbrati okrog Sebe.

10. Ne sprašujte kdo je bolj mogočen, Bog ali Oče, ker obstaja samo en Bog in en Oče in vse to sem Jaz, sedaj viden pred vami.

11. Vsi ostanite z Očetom in ne boste nikoli sojeni in uničeni, kajti Oče ne sodi nikogar, še najmanj od vseh pa Svoje otroke, ki Ga vedno resnično in zvesto priznavajo v svojih srcih kot edinega pravega, dobrega Očeta in Ga kot takega tudi živahno kličejo!

12. Tako kot vi ne sodite vaše otroke, ampak jih zgolj vzgajate, poučujete in vodite, tako delam tudi Jaz.

13. Da Jaz to delam, o tem se lahko sami prepričate prav sedaj, ker Sem prišel k vam in vas učim hoditi po poteh življenja.

14. Ali bi Jaz to delal, če vi ne bi bili Moji otroci in Jaz vaš dobri Oče?

15. Oh, zagotovo ne! Kajti gotovo bi bilo Zame veliko lažje, če bi vas obdržal v sodnem redu, ravno tako kot vsa druga bitja!

16. Danes Sem prišel zopet k vam kot tujec in Me niste spoznali, - ker ste klicali 'Jehova' in ne pravilno 'Oče'.

17. Torej, ostanite popolnoma pri Očetu in Jaz vam ne bom več tujec.

18. Ker Sem sedaj z vami, se veselite in pridite vsi k Meni!
Amen.«

343. POGlavJE

**Sveti Oče obkrožen s Svojimi otroki.
Adam prepozna Abela v drugem tujcu.
Neuspel poskus starega lažnivca Satana,
da bi se pričkal z Gospodom.**

1. Po tem pozivu so vsi pohiteli k Abbi in se stiskali okrog Njega kakor so najbolj mogli in Abba je pohvalil njihovo srčno vnemo.
2. Ker Adam ni bil tako okreten na svojih nogah kakor ostali, se je tako zgodilo, da so drugi Abbo popolnoma obkročili v času, ko jih je Adam dohiteval.
3. Pradeda je malo jezilo, da je bil tokrat tako malo upoštevan, zato se je začel resno kujati.
4. Toda Abba mu je rekel: »Adam, zakaj se kujaš? Ali nisva prišla dva? Če imaš tukaj premalo prostora, glej, tam stoji še nekdo drug! K njemu se stisni! Vendar ga najprej prepoznavaj in potem vprašaj svoje srce, kateri od naju dveh ti je bližji! Povem ti, da ti bo tvoje srce glasno povedalo zakaj si tokrat prišel k Meni prepozno!
5. Povem ti tudi to, da je prisotnemu tujcu, ki ga boš kmalu prepoznal, bolje, kot pa je tebi sedaj. Kajti on je že nesmrten, vendar pa boš moral ti najprej popolnoma umreti, preden boš dosegel nesmrtnost.
6. In tako pobliže poglej Mojega spremljevalca; in ko ga boš prepoznal, nam vsem povej koga si v njem spoznal!«
7. Tedaj je Adam osupnil in se počasi obrnil k tujcu ter ga premeril od nog do glave; in ker mu ga ni uspelo prepoznati, se je zopet obrnil k Abbi in ga vprašal:

8. »Abba, ne prepoznam tvojega spremljevalca. Kdo je in kako mu je ime? Abba, povej mi, da ne bom umrl od predolgega pričakovanja!
9. Dejstvo, da moramo jaz in moji potomci najprej umreti v našem telesu na zemlji, preden se bo naš duh ponovno vrnil v svojo domovino, mi je znano že od Abelovih časov, kajti on je zagotovo postal žalosten primer za vse nas!
10. Toda kljub vsemu temu se ne tresem, ker jaz vem tudi, da bom umrl na Tvojih rokah, tako kot sem iz njih prišel na zemljo.
11. Toda, ne glede na vse to, mi ostaja tujec neznan, ker ga ne morem prepoznati; zato o Abba, povej mi skozi Tvoja sveta usta kdo je tujec!«
12. Nato je Abba rekel Adamu: »Torej, stopi bližje k njemu in postati bi ti moralo očitno ali ga poznaš ali ne!«
13. In Adam je stopil bližje k tujcu. Ko je bil samo nekaj korakov stran, je nenadoma na ves glas zavpil, ker je v tujcu prepoznal svojega sina Abela in takoj hotel pohiteti k njemu.
14. Toda Abel je rekel Adamu: »Stoj in poslušaj! Tvoji otroci so objemali pravega Očeta; zakaj se potem ti odvrčaš stran od Njega in namesto Njega hočeš objeti mene, ki nisem nič v primerjavi z Njim?
15. Zato se hitro obrni, tako da boš prišel k Njemu, ki je sam večni Pravzrok vseh bitij; sicer boš še prav na ta dan umrl!
16. Glej, prav na današnji dan je bila veliki kači dana prosta zabava; danes pa ji je celo dovoljeno plaziti se naokoli po teh višinah. Torej pohiti, da te ne dohiti preden boš stopil v območje življenja!
17. Poglej proti svoji jami, tam stoji veliki sovražnik življenja!
18. Zato pohiti, pohiti, oče Adam, kajti on je hiter kot strela in jezen kot razdraženi lev!«
19. Tedaj je Adam hitro stekel do Abbe, ki ga je sprejel.
20. Toda nenadoma je knez sveta že stal v človeški obliki med

- Abelom in skupino, ki se je oklepala Abbe in poln srda zakričal:
21. »Vsemogočni, zakaj me preganjaš tukaj na mojem področju? Kaj si naredil z mojimi bitji? Zakaj mi hočeš iztrgati tiste, ki niso izšli iz Tebe, ampak iz mene, s čimer bi jaz postal oče brez otrok? Ali ni nešteto legij čistih duhov nastalo iz Tebe?
22. Zato se umakni iz zemlje in iz mojega celotnega velikega svetovnega kraljestva; kajti ta je moja last, ker je izšel iz mene in ne iz tebe! S svojimi nogami teptaš mojo lastnino in si tat v mojem kraljestvu; zato se umakni od tu!«
23. In Abba mu je rekel: »Brezbožnež, polna laži so tvoja usta! Če je to tvoja lastnina, čigava lastnina si potem ti sam? Kdo ti je rekel, da nastani, kot druge neštete legije?!
24. Kaj pa govoriš o lastnini?! Pokaži Mi eno samo rastlino na zemeljskih tleh, ki si jo ti ustvaril in v last ti bom dal vso zemljo in vse vidno nebo!
25. Nesrečni lažnivec, sedaj se treseš pred Menoj, ker sem razkril tvojo sramoto. Zakaj ne trepetiš pred seboj, ker se z vsako sekundo obsojaš v globljo večnost, zaradi svoje velike hudobije?!
26. Vedi, da sem Jaz Gospodar neba in zemlje! Zato se umakni, kajti ta kraj je presvet za tvoje noge!«
27. In sovražnik je med tuljenjem in preklinjanjem izginil z višin.

344. POGlavJE

Abbino opozorilo o Satanovi zlobi in zvijačnosti. Satanova nemoč. Pazi se samega sebe!

1. Ko je veliki sovražnik življenja izginil, je Abba rekel otrokom, ki so se Ga oklepali:
2. »Otročiči, ali ste slišali kaj si je stari lažnivec drznil govoriti v

Moji prisotnosti?

3. Zato se ga pazite, da vas ne pregovori in povzroči vaš padec, kajti velika je njegova hudobija.

4. In kakor je velika njegova zvijačnost in pretkanost, tako je velika njegova hudobija; zato bodite trikratno previdni pred njim!

5. On je malopriden duh, ki se ni pripravljen nikoli spreobrniti ali Mene priznati kot edinega Boga vse svetosti, moči in sile, ampak je njegova namera le absolutna moč in si vedno prizadeva, da bi Me oslabil in na koncu popolnoma uničil, tako da bi lahko potem prevzel vso oblast nad nebesi in vsemi svetovi.

6. Če bi mu to uspelo, bi potem v svojem neizmernem sovraštvu zoper Mene, hotel uničiti vse kar zdaj obstaja.

7. In, ko bi mu to uspelo, potem bi naredil novo stvarstvo za svoje uživanje.

8. Vendar v tem novem stvarstvu ne bi nič večno obstajalo, ampak bi bil ves obstoj odvisen od njegovega povsem prostega samoljubnega delovanja in bi obstajalo samo toliko časa, dokler bi mu to nudilo nek čutni užitek.

9. Potem, ko bi se ga popolnoma zasitil, bi vse stvarstvo takoj potopil nazaj v praznino nič in za svoj užitek ustvaril zopet novega!

10. Nikoli ne bi ustvaril bitja povsem po svoji podobi – kot je na primer človek -, ampak raje žensko za svoje čutno zadovoljstvo, vendar bi morala biti zelo čutna, da bi bila dovzetna za vse vrste mučenj za njegovo zabavo!

11. Skratka, njegove zamisli so tako nagnusne, da jih celo najvišji angel ne more popolnoma dojeti; zatorej, pazite se ga!

12. Seveda, sedaj ugibate v svojem srcu, rekoč: 'Zakaj potem ne uničiš takšnega bitja, ki je tako polno najbolj smrtonosne hudobije?'

13. Vendar sprašujem vsakega od vas: »Kateri od vas bi šel v

globine in ubil Lameha, ki ni nič boljši od tega sovražnika življenja?

14. Če vam še enkrat pripeljem sovražnika življenja in ga pripravim tako, da ga lahko popolnoma resno ubijete, - ali bi to naredili, četudi bi še tako togoten stal pred vami?

15. Resnično, vi vsi bi mogočno oklevali!

16. Glejte, celo če bi oklevali in se po možnosti umaknili, čeprav je vaša ljubezen neizmerno majhna v primerjavi z Mojo, koliko težje bi bil to sposoben storiti Jaz, ki sem Sam neskončna, večna Ljubezen in Sem prav tako njegov Stvarnik kakor vaš, in Sem njegov Bog, prav tako kakor vaš, in njegov vedno očetovski sodnik, kakor sem tudi vaš dobri Oče!

17. Vendar pa, kolikor je bilo mogoče, mu je bila odvzeta moč volje. Zato se vam ga ni treba več niti najmanj bati, ker je kot tak nemočen in tako onemogel, da bi lažje s svojo sapo odpihnili muho, kot če bi se hoteli boriti z njim.

18. Tako lahko še naprej živi in nas večno jalovo poizkuša uničiti, kajti v tem bo imel tako malo uspeha, kot majhen komar v boju z mamutom!

19. Toda spet se sprašujete v svojih srcih. 'Kje pa se potem nahaja sovražnikova zvijačnost, katero moramo prepoznati in se je paziti?

20. Kajti, kako se lahko bojim nečesa kar ne poznam?'

21. Otročiči, prav imate, da se tako sprašujete v vaših srcih, ampak, vaše vprašanje je v bistvu povsem nesmiselno! Kajti sovražnik življenja se ne more in ne sme približati nikomur; tako da ne more nikogar zapeljati s svojo zvijačnostjo.

22. Vendar, če človek dovoli, da ga zapelje njegovo lastno srce, ko postane ošaben, aroganten, čuten v mesu, odvisen od materialnih dobrin in egoističen, potem se človek sam spontano približuje sovražniku življenja in sam postane sovražnik življenja, pogostoma še slabši od samega dejanskega sovražnika, in vprašanje je, pred čigavo zvijačnostjo se mora paziti.

23. Potem, ko pravi sovražnik življenja opazi bližnjega tako podobnega njemu, se mu ni treba več prizadevati, da bi priklenil nase tistega, ki se mu je v svoji veliki podobnosti njemu, tako voljno približal.
24. Glejte, šele tako sovražnikova zvijačnost zmaga nad takim prijateljem in postane za vedno učinkovita!
25. Zato, kdor hoče pobegniti pred sovražnikovo zvijačnostjo, naj bo zvest in pozoren pastir svojega srca in ga obrača previdno k Meni! Če bi to vedno upoštevali, lahko resnično verjamete, da bi vam bilo lažje potegniti sonce z neba, kakor bi se sovražnik življenja uspel približati takšnemu človeku s svojo zvijačnostjo!
26. Zato se vam ni treba bati, kajti nič se ne more zgoditi brez Mojega dovoljenja. Vendar, če Jaz kaj dovolim, imam za to vedno najbolj tehten razlog.
27. Še posebej se pazite sebe, kajti resnično, poleg Mene ni ničesar svobodnejšega od vašega lastnega srca.
28. Torej, skrbite zanj v skladu z Mojo voljo in boste za vedno varni pred sovražnikovo zvijačnostjo.
29. To dobro razumite, kajti vi ste zaščiteni pred njegovo zvijačnostjo s tem, ko obračate svoje srce k Meni in ne samovoljno k njemu! Ali to razumete?«

345. POGlavJE

Abelova misija v Hanohovo mesto k skesanim poltenim pridigarjem z višin. Nevarnost ženskega mesa.

1. Po tem Abbinem govoru so se vsi na Njegov ukaz umaknili za okoli sedem korakov nazaj, tako da so okoli Očeta oblikovali krog in se Mu zahvaljevali, Ga hvalili in slavili za Njegovo neskončno ljubezen, milost in usmiljenje. On pa je poklical k Sebi Abela in mu rekel:

2. »Moj zvesti glasnik, sedaj te pošiljam v Hanohovo mesto! Tam se boš sestal s sedmimi pridigarji, oznanjevalci pokore, ki so bili poslani od tu. Med njimi so trije stanovitni, štirje pa so omahljivi, ker so gledali žensko meso iz nižin in bili z njim zapeljani. Glej, to boš ti zopet naredil Zame!
3. Ti ne bodo izgubili nič svoje moči; vendar, ker niso nikoli občutili nobene fizične bolečine, jih lahko kaznuješ z gladko palico s sedmimi udarci po ramenih, - vendar le takrat, ko boš videl, da se je v njihovih srcih razplamtel nečisti plamen, ki bo na koncu prevzel žensko obliko!
4. Takoj, ko boš to opazil, dvigni roko in zadaj okrepljen udarec! Če bo po tem udarcu ves ogenj takoj ugasnil, zadaj naslednje udarce bolj nežno, toda vsekakor ostane celo število po Mojem izreku!
5. Če s prvim udarcem plamen, kakor tudi oblika grešnega telesa ne izgine, zadaj naslednji udarec močnejše kot prvega; in če še celo potem ne bo nobenih sprememb, zadaj naslednji udarec s še večjo silo!
6. Če se bo zgodila sprememba, uporabi manj sile, vendar, če se še vedno nič ne zgodi, uporabi dvakratno moč in jo podvajaj vsakič do konca določenega števila.
7. Če z nekim udarcem pride do spremembe, zadaj preostale udarce z enako silo, tako da pravilno kaznuješ in omehčaš otrdelo srce!
8. Po tem kaznovanju pošlji glasen klic v srce in obvesti zapeljanega o Moji volji in Moji popolni resnosti.
9. Po tem na skrivaj opazuj njegovo srce. Če se hudobni ogenj ne ponovi v sedmih dneh, ga lahko pustiš naslednjih sedem dni. Potem ga ponovno obišči; če ga najdeš prostega, ga pusti sedem mesecev!
10. Vendar, če odkriješ, da je medtem njegovo srce trpelo, tega ojačaj z oljem Moje milosti. Če pa boš opazil, da je stari, zlobni plamen spet vzplamtel v njegovem srcu in mu je prijeten, ga

zopet kaznuj!

11. Toda, če po prvih sedmih najsilnejših udarcih plamen še ni popolnoma pogašen, vzemi močnejšo, ne več gladko, ampak trnovo in hrapavo palico in jo uporabi z vso silo po celem hrbtu.

12. Vendar sile udarca ne smeš zmanjšati, četudi bi plamen medtem ugasnil, kajti tukaj imaš potem že opraviti z otrdelim in precej pokvarjenim srcem.

13. Če tudi ti udarci ne bodo povzročili izboljšanja, vzemi ognjeno palico in mu naloži z jezno roko po celem telesu sedeminsedemdeset težkih udarcev, po katerih bo poln razjed in gnoja.

14. Če se po tem spremeni in izboljša svoje srce, pozdravi njegove rane in ga ojačaj z Mojim usmiljenjem; če pa se vseeno ne poboljša, potresi črve čez njegovo telo, tako da ga bodo živega požrli, - kajti bolje je biti od črvov požrt, kakor od Božjega srda zaužit!

15. Toda prve tri okrepi z Mojo ljubeznijo in se jim pokaži, ko boš to storil.

16. Jaz pa bom vedno s teboj, kot z vsemi Mojimi otroki! Amen.«

17. Tedaj se je angel Abel pred Abbo globoko priklonil in nato izginil kakor svetlobni blisk, ki švigne iz oblaka na zemljo.

18. Vendar je vse očete močno začudilo, kako je mogoče, da so štirje odposlanci v tako kratkem času lahko pozabili Edinega, ki jih je še prejšnji dan tako obilno obsul s Svojo ljubeznijo, milostjo in usmiljenjem.

19. Na to jim je Abba rekel: »Otročiči, naj vas to ne preseneča! Šele sedaj sem vam povedal, da poleg Mene ni nič svobodnejšega od človeškega srca. In tako je to lahko zapeljano takoj, ko Mene samo za trenutek pozabi!

20. Oh, velika je moč mesa in do zdaj ga še nihče od vas ni premagal. Zato se temu ne čudite, da so bili štirje tako kmalu zapeljani od nadvse bujnega ženskega mesa iz globin!

21. Ko je Kajn pobegnil, je prerokoval pred kačo, ki se mu je prikazala v mesu, kako velika nevarnost bi ta postala za vse njegove brate!
22. Zato se ne čudite, da so bili štirje tako kmalu zapeljani, kajti vam in vašim otrokom ne bo šlo niti za las bolje, če se boste obrnili le za trenutek stran od Mene!
23. Zato ostanite v Meni, kot sem Jaz v vas in ne boste postali služabniki mesa! Amen. – Razumite to! Amen, amen, amen.«

346. POGlavJE

Štirje dvomljivci iz poldnevne pokrajine. Henoh se pretvarja, da zanika Boga. Posledica njegovega govora.

1. Po tem govoru je Abba poklical Henoha in tudi vse ostale pozval naj bodo pozorni na vse kar bo On sedaj na kratko povedal Henohu.
2. In Henoh je hitro prišel k Abbi in vsi ostali so napeli svoja ušesa in mogočno razširili svoje srce.
3. In Abba je začel Henohu govoriti sledeče besede, rekoč: »Henoh, poslušaj ti in vsi ostali; toda naj ne bo ob tem nihče od vas užaljen!
4. Pravkar bo tu četverica, ki prihaja iz poldneva; ti glede Abedama niso složni. Dva se nagibata bolj k temu, da je Jehova; toda dva trdita nasprotno in menita, da je On Abelov duh.
5. Zato so prišli k nam po nasvet.
6. Kar se tiče vas, pristopite na stran teh, ki Ga zanikajo in jih odvracajte od Abedama in Jehove, tako da bodo postali popolnoma brezbožni. Potem bomo lahko v njih naredili nov temelj, kajti na takih peščenih tleh ni mogoče postaviti koč za mrtve, kaj šele prebivališče Zame!

7. Glejte, že prihajajo; zato se zberite in govorite po Mojih navodilih!
8. Bodite resni, toda ne tudi pustite in ne pozabite, da so ubogi bratje, katerim želimo prav zaradi tega pomagati.
9. Kajti resnično, vsem vam povem, tisočkrat bolj Mi je všeč tisti, ki Me zataji v svoji slepoti, kakor tisti, ki v mlačnosti svojega srca za silo izpoveduje svojo vero Vame in se mu komaj zdi vredno truda, da bi se o Meni pogovoril s svojim bratom!
10. Toda že prihajajo bližje, tako da se pripravite in naj Me nihče od vas za zdaj ne razpozna! Amen.«
11. In Henoh se je z gorečo ljubeznijo svojega srca zahvalil svetemu Abbi in takoj odšel nasproti štirim ter jih sprejel s prijazno resnobo.
12. Ko so prepirljivci prišli na vrh in se očetom priklonili, jih je Henoh takoj vprašal, rekoč:
13. »Bratje, kaj vas je napeljalo, da ste prišli sem? Na kratko navedite vaš neznani razlog!« - In eden od njih je začel takoj govoriti takole:
14. »Naš razlog je Abedam; ne moremo si priti na jasno o tem, ali je Jehova ali zgolj Abelov duh?
15. Kajti tudi Abel je imel v času svojega življenja veliko čudežno moč uničevanja, kot vemo po govoricah od ust do ust, ko je pred Kajnom zdrobil goro, da bi preprečil njegove zlobne namere!
16. Glej, to je naš spor. Daj nam o tem ustrezno svetlobo, kajti vsi menimo, da je to izredno pomembno!«
17. Nato je Henoh v Mojem imenu odprl svoja usta in rekel: »Bratje, zakaj se prepirate o jagenjčkovih volnenih pramenih?
18. Kaj je Abedam in kaj Jehova, če Ga ne izrazimo v našem umu in občutkih? Kako se lahko prepirate o tem, kar tako ali tako ne obstaja?!
19. Če vidite z razdalje majhen kupček na poti in mislite, da je kamen, vaš brat pa trdi, da je zgolj krtina, glejte, to je nekaj o

čemer se lahko prepirate, dokler mali kupček sam ne razsodi. Koga boste imeli za razsodnika, kjer so samo vaši prazni občutki in misli, katerih osnova je njihova lastna praznina, na tak ali drugačen način?

20. Vi se prepirate o tem, ali je Abedam, ki nas je tri dni navduševal s svojim znanjem, Jehova ali ne.

21. Povem vam: Najprej vprašajte ali Jehova sploh obstaja!

22. Kaj boste storili, če vam povem: Jehove ni nikjer, ampak je samo neskončen prostor in večni čas!?

23. Celotna narava nas uči, da so v tem prostoru v teku časa različne, kot take neme sile, ki se morajo ene drugih oprijeti, tako da s tem povzročijo brezoblične kepe, ki potem postanejo navidezno delujoče sile, ki dajejo potrebno podporo in nato različne druge izdelke prek njihove vzajemne prisile, vendar, kdaj se je to kdajkoli izrazilo v Jehovi?

24. Torej, ali ni očitno pametneje preučiti in raziskati globlje zemljo, ki leži odprta pred nami vsemi, kot je ta, ki se je postopoma razvila skozi naravne sile delujoče v nas, kot so na primer nekoristne, prazne sanje?!

25. Če lahko sploh obstaja neka sila, ki se zaseže v polnem samozavedanju pod pojmom Boga, lahko izhaja le iz nas, ker smo mi prva bitja v velikem področju delovanja naravnih sil, v katerih so se prav te sile začele prvič razvijati neodvisno v vedno večjem samozavedanju!

26. Ali ste že kdaj videli, da se je kamen preoblikoval v kapljico vode? Zagotovo pa velja obratno, saj je že majhen kamen sestavljen iz ogromnega števila kapljic vode, katere izločene lahko dodajo do pol morja!

27. Tako lahko tudi Bog izhaja le iz nas, kot osrednja moč samozavedanja, kakor iz mnogih kapljic vode izhaja kamen in ne obratno!

28. Zato spreglejte grozno jalovost vašega prepira in bolj premislite o tem, toda najprej postanite učenci globoke

modrosti in šele potem iščite to, o čemer se sedaj pripravate!
Razumite moje besede! Amen.«

29. Tedaj se je četverica začela tresti, vidno so prebledeli in le eden je rekel Henohu: »Brat, zakaj si nas sedaj ubil? Kaj smo mi sedaj in kaj lahko pričakujemo? Nič drugega kakor končno, večno uničenje.

30. Oh, ko bi nas le pustil v naši zablodi! Kako srečni smo bili v njej!

31. Kajti, prej so imela naša srca nek temelj, ampak sedaj si nas postavil na brezno večnega uničenja! Kaj bomo pa zdaj?

32. O Jehova, o Abedam, ko bi le bil Ti še tu! Kako raje bi videli, da bi nas Ti prevaral, kot da nas je Henoh tako strašno razsvetlil!

33. Henoh, znova nas prevaraj, tako da se bomo lahko umirili in medtem živeli! Amen.«

347. POGlavJE

Henohov opomin k prizadevnemu iskanju resnice in prepoznanju Boga.

1. Ko je Henoh videl, da so štirje v veliki zadregi, jih je vprašal:
»Torej vam ni mar za resnico, ampak le za mirno in udobno življenje, ne da bi resno poizkušali izvedeti kako je s to stvarjo!

2. O vi slepi bedaki! Kaj ste doslej naredili z vso svojo mlačnostjo?

3. Nekega dne pride za vsakogar čas razodetja, z vsemi svojimi smrtonosnimi grozotami; ampak tisti, ki se je že dolgo pripravljaj, ne bo presenečen in vržen v najtemnejši kot vsega obupa.

4. Toda tisti, ki poizkuša na kakršenkoli način sam sebe goljufati, tako da lahko udobno spi v noči takšne prevare, kako

grozen bo klic, ko mu bo enkrat odmeval v ušesu in mu s svojo pojemajočo močjo razločno šepetal: 'Brezbrižni spalec,- zbudi se iz smrti!'

5. Glejte, ali ste bili že kdaj resno zaskrbljeni zaradi Jehove; saj bi morali biti in se že vprašati: 'Kdo, kaj in kje je Jehova?'

6. Vendar, da bi si prihranili težave, ste raje slepo verjeli kar ste slišali od ust do ust; ampak, da bi o tem razmišljali malo bolj samostojno, - to bi bilo za vas mnogo pretežko! Zato vas je moral Abedam zbuditi iz najglobljega spanja, ker bi drugače do sedaj še naprej sladko spali in vam zagotovo ne bi nikoli prišlo na misel, da bi poizvedovali podrobneje o Jehovi.

7. O vi mlačneži, sedaj ste zaskrbljeni za svoje življenje! Kaj ste naredili v sto in zopet sto letih, ko ste vedeli tako malo o Jehovi kot sedaj, da, še mnogo manj? Zdaj veste vsaj to, kaj približno je Jehova. Toda prej niste vedeli čisto nič, pri čemer ste vedno oklevali, da bi izvedeli kaj več o Njemu, ker vam je bila vedno ljubša prevara od resnice! Zakaj ste danes prišli, saj drugače nikoli ne pridete sem?

8. Ker vas je Abedam malo stresel iz spanja in precej zmotil vaše božje sanje!

9. Sedaj bi hoteli obnoviti te stare božje sanje, tako da bi lahko mirno nadaljevali s svojim starim spanjem, vendar, temu je sedaj prišel konec.

10. Kajti, želeli ste le svetlobo o stvari. Zato sem vam dal svetlobo v samem pomenu resnice; zakaj hočete zopet staro prevaro vaših čutov namesto svetlobe?

11. Kajti, vi niste prišli sem zaradi resnice, ampak zaradi prevare, ki so jo omajali najmodrejši prebivalci jutra in zaradi vašega sladkega udobja, ko hočete imeti obnovljenega Jehovo pod čigar zaščito lahko tako sladko spite, medtem, ko mi stražimo in bijemo nenehno bitko s smrtjo!

12. Oh, stražite z nami in nam vsem pomagajte nositi to izjemno težko breme smrti; vaša ramena so široka in dovolj

močna za to!

13. Resnično, stari Jehova vam ne bo več karkoli koristil v vsej večnosti, če se bo novi Jehova začel oblikovati v vas!

14. Zato sem vam v svojem prvem govoru povedal: Jehova mora izhajati iz nas, da lahko obstaja za nas. Če to ni tako, nam vsem tisoč Jehov nič ne koristi!

15. Kaj koristi kamnu moje bivanje v samozavedanju?

16. Vendar, če bi kamen lahko sam prešel v samozavedanje in postal svobodno, gibajoče bitje, bi jaz tudi hotel biti nekaj zanj, tako kakor sem za vas. Kajti, kaj sem jaz mrtvemu kamnu? Nič, čisto popolnoma nič!

17. Enako razmerje, ki obstaja med menoj in kamnom velja tudi za vas in vašega starega Jehovo!

18. Ta Jehova mora najprej doseči najvišje, popolno samozavedanje skozi vašo življenjsko voljo, preden postane za vas dejaven Jehova. In to bi se moralo izvajati prek vaših del; vendar, če ta niso storjena, potem ne bo za vas za vse Čase časov nikjer Jehove, in sicer tako malo kot človekov obstoj za kamne.

19. Zato ne sprašujte za celo več prevare in laži, ampak se pridružite resnici. Te se učite iz velike Knjige in znamenj narave in bo postalo očitno ali so vaša srca pripravljena za Jehovo seme.

20. Sedaj pojdite proč, ker je čas senčnega obrata; razmislite o tem, kar sem vam rekel in potem pridite zopet sem, da bomo preverili vaša srca, če v njih prevladuje ljubezen. In sedaj pojdite! Amen.«

348. POGlavJE

Štirje dvomljivci se skupaj posvetujejo

1. In štirje so se priklonili očetom in šli navzdol z jutranjih višin do majhne skalne police, kjer so se posedli in se skupaj

posvetovali, kakor sledi:

2. »Bratje«, je začel prvi, »Kaj mislite: ali naj verjamemo Henohovim besedam, ali ne?
3. Jaz sem s svoje strani mnenja, da se Henoh tokrat silno moti!
4. Seveda, on je človek kot smo mi – in to je dovolj za nastajanje napak; mi več ne rabimo.
5. Kajti, čeprav ga je Vsemogočni obdaril z veliko popolnostjo in posvetil v velikega duhovnika, ga je vseeno pustil z vso človeško šibkostjo, tako da je še vedno isti Henoh kot prej, in tako lahko dela napake.
6. Dejstvo, da je tokrat naredil veliko napako imam lahko takoj v mezincu!
7. Samo ne razumem, kako da sem bil v njegovi prisotnosti lahko tako zabit!
8. Na primer: kaj bi mi lahko odgovoril, če bi mu rekel, ko se je odpovedal Bogu: 'Brat, če bi bilo to res, kar si tako modro trdil, nam ne bi bilo treba več zase graditi bivališč!
9. Kajti, ker smo prišli v obstoj brez najbolj modrega Stvarnika – in zagotovo v vsem bolj popolni kot naša bivališča, ker lahko mislimo, govorimo in modro delujemo -, zakaj ne bi naša neizrekljivo bolj neumna bivališča tudi prišla spontano v bivanje iz nič, brez naše pomoči?'
10. Vendar bom še naprej, celo večnost čakal dobrega Henoha in mu dal na tem vrhu za jamstvo svoje življenje, da zagotovo ne bo imel tako srečo, da bi videl dobro urejeno bivališče rasti iz nemega obličja zemlje!
11. Mi smo domnevno delo slepih sil, ki so pred nami celo brez samozavedanja?
12. Ne, bratje, preden me bo Henoh pripravil do tega, da mu to verjamem, mu bom jaz dokazal in verjel, da je veliki duhovnik, kljub vsej svoji modrosti, popoln bedak! Kaj pravite? Ali imam prav ali ne?
13. In še drugi je prevzel besedo in rekel: »In, če imaš prav?!

Brat, moram ti reči, to je zelo vznejevoljilo moje srce. Če ne bi prizanesel visokim očetom, resnično, ena moja beseda in Henohov jezik bi bil ohromljen kot rosna kapljica sredi zime.

14. Rad bi slišal njegov odgovor na moje čisto enostavno vprašanje: 'Henoh, če je to kar si nam tako modro povedal resnica, bi zares rad od tebe izvedel, kako naj si razlagam ljubezen do Boga!'

15. Bratje, če bi mi na to vprašanje Henoh lahko odgovoril eno samo besedico, ne da bi bil sebi protisloven, bom pred vami in njim požrl vsako goro, katero boste hoteli!

16. Kajti, če je Jehova prevara in tako rekoč mazilo za naš lenoben duh, je tudi vsa naša ljubezen skrajno neumna prevara; in če je to iluzija, potem smo sami privid, iz katerega tudi Henoh ni izvzet!

17. Vendar, če smo sami sebi privid, potem ga vprašam: 'Brat, kakšno prednost ima potem tvoja modrost pred našo neumnostjo?'

18. Zato si lahko prav tako tiho kakor mi! – Povejte mi odkritosrčno: kaj lahko Henoh odgovori na to?

19. Nič, kajti bil bi v pasti in ne bi mogel reči eno samo besedo!«

20. Tretji je rekel: »Morda je verjel, da smo neki dobrodušni bedaki, ki prav vse verjamejo!

21. Toda naše naslednje druženje bo osvetlilo štiri bedake pred njim na način, da se bo počutil, ne glede na to, da je veliki duhovnik, kot da zabada v nezrelo divje jabolko, kajti jaz sem napolnjen kot oblak, pripravljen, da se razpoči.

22. Samo malo vetra in dobri Henoh bo obravnavan desetkratno bolj, kot smo bili obravnavani mi na pred-Sabat. On bo to trdo občutil in plačal za očitno šalo, ki si jo je dovolil z nami!

23. To, da Henoh ne verjame v Boga, verjamem tako malo, kot če bi se nekdo prepiral z mano in trdil, da mene ni!

24. Vendar, on se je z nami šalil in nas vse zbegal; to je to in nič drugega.

25. Zato se bom z njim spoprijel tako, da bo obtičal kot kamen, ki pade na najbolj globoko dno morja.
26. Kakšen odgovor mi bo dal, ko mu naravnost povem: 'Henoh, ti predrzni veliki duhovnik, sedaj si se iz svoje velike slepote dvakrat zlagal! Kajti, če od večnosti naprej ni Jehove, si se tako ali tako pogovarjal z vetrom.
27. Kajti, slepa sreča te gotovo ni obdarila z več modrosti kot je nas; in zakaj bi moral biti ti od vseh ljudi več kot smo mi, ki nismo nič manj popolni bedaki, kot si ti, in tako mi vsi!
28. Če pa vendar stari Jehova obstaja, si ti tako ali tako pred vsemi nami očitno in neizpodbitno lažnivec!'
29. Bratje, kaj lahko reče na to?«
30. In četrti je dejal prvima dvema: »Nič, kot kvečjemu: 'Tako stojim pred vami kakor osel in moje veliko duhovništvo je prazen veter!'
31. Kar se tiče Abedama, mislim, da se moramo v tej točki združiti in dokazati pametnemu velikemu duhovniku, da je bil nesporno sam Jehova, kar je iz Njegovih besed in dejanj jasno, če bi bili le malo bolj pozorni!
32. In, če bo to zanikal, ga bom preprosto vprašal: 'Brat, kdo te je navsezadnje postavil za velikega duhovnika?'
33. Če On ni nič, potem tudi ti nisi, - in zato naredi najboljšo stvar in se odpovej velikemu duhovništvu, kajti tajivec Boga si ne zasluži takšen položaj!
34. Kaj lahko on ali kdo drug odgovori?«
35. V tem so si bili štirje enotni, in prvi je vstal in dejal: »Bratje, zdaj se vsi strinjamo tudi o tem, pojdimo in uredimo našo stvar.
36. Resnično, gorim od radovednosti, kako se bo na koncu izšlo! S Henohom smo za vedno popolnoma končali! Torej, pojdimo! Amen.«

349. POGlavJE

Razpravljanje med štirimi dvomljivci in Henohom

1. In vsi štirje so vstali in se tako dobro pripravljene vrnilo na višine. Ko so prišli tja, pa so se začeli takoj posvetovati, kdo bi moral prvi pristopiti k Henohu.
2. Ko so to nekaj časa prevračali v svojih mislih, je prvi rekel ostalim trem: »Veste kaj, jaz imam dobro zamisel: pozabimo na ta izbor, ampak storimo tako, da počakamo dokler se nam ne bo Henoh ali kdo drug približal in ogovoril enega ali drugega.
3. Tisti, ki bo nagovorjen, mora dati pravilen odgovor, tako da bodo vsi takoj vedeli, kako kaže njemu in kako nam. V primeru, da ne bo nihče prišel k nam, bomo tako ali tako vedeli kako je z nami. In čim bomo to vedeli, je vse kar moramo narediti to, da se obrnemo okoli in za vedno pokažemo naše hrbte jeznemu velikemu duhovniku!
4. Zakaj, to boste zagotovo uvideli bolje od mene! Povejte mi, če se s tem strinjate!« In vsi so odgovorili pritrdilno.
5. Ko jih je Henoh videl, je odšel takoj k njim in po svetem Abbinem ukazu, vprašal prvega izmed njih: »No, bratje, do kakšnega pojasnila ste potem prišli? Razkrijte mi ga iz dna svojega srca!«
6. In prvi se je zbral, kolikor mu je še dovoljevala njegova velika zadrega in odgovoril Henohu s precej tresočim glasom, rekoč: »Dragi brat Henoh! Jaz in tudi moji bratje ti za zdaj ne moremo dati drugega odgovora na tvoje vprašanje kot to: če bi ti resno vztrajal pri svoji nekdanji trditvi, morda zaradi svoje nezasluzene slepote, iz vsega srca obžalujemo, čeprav ti ne moremo pomagati.
7. Vendar, če je tvoje mnenje drugačno od tistega, ki si nam ga naznanil, ali iz zlobne ošabnosti ali pa, ker si hotel iz naše bede narediti neumno šalo, ne da bi dojel kako globoko bi to lahko

užalostilo tvoje uboge brate.

8. V tem primeru, kar se tiče nas, nisi vreden najslabšega odgovora, pa če si veliki duhovnik ali pa ne.

9. Da pa je eno ali drugo v tvojem primeru, smo kmalu prepoznali iz ničnosti tvojih dokazov za tvoje prazne trditve, - zato si nas imenoval za bedake, čeprav mi nismo bedaki kot si ti, ker ne moremo zavreči Jehove tako spretno kot si to storil ti.

10. To je celotno pojasnilo, ki smo ga za tebe našli v sebi.

11. Torej, odvisno od razloga za svojo neumnost, lahko sprejmeš naše obžalovanje ali naše popolno nezadovoljstvo.

12. Vendar upamo, da si nas tokrat razumel bolj kot prej!«

13. In Henoh je odgovoril štirim, rekoč: »O bratje, vi ste pravkar našli to pojasnilo, katerega sem upal, da boste našli!

14. Samo kar zadeva razlog, iz katerega kot pravite, bi lahko moj govor izhajal, ste v veliki zmoti! Kajti, če bi bilo tako kakor mislite, se jaz zagotovo ne bi niti z besedico obrnil na vas. Vendar, ker je povsem drugače, sem vam govoril na tak način, da bi prebudil vaš duh, ki je že dlje časa spal. Sedaj se je vaš duh prebudil, zato ste mi dali zaželeno pojasnilo, za kar se moja duša veseli.

15. Zato nikakor nisem želel biti za vas lažnivec, ampak pravi brat, v skladu z božanskim namenom, kar lahko uvidite iz naslednjega:

16. Zagotovo Bog ni lažnivec, ker čeprav povsod popolnoma prisoten, On ne more biti nikjer viden od nikogar, razen, ko želi v skladu s Svojim večnim redom pokazati Sebe Svojim otrokom kot Očeta in jih nato učiti in izobraževati za večno življenje.

17. Da sem Jehovo skrnil pred vami, se je zgodilo zato, ker ste imeli Jehovo v svojih srcih toliko kot nič, temveč le Njegovo ime v svojih ustih!

18. Kaj koristi edino mrtvo ime, če se ne ujema z živečim v srcu? Da, povem vam, to je najboljši vzorec zanikanja Boga!

19. Ko sem to opazil v vas, sem to prevzel nase in vam

- predstavil, kot da sem vzel iz sebe in vas na ta način prebudil.
20. Torej, tako je s to stvarjo. Sedaj ste celo v Abedamu našli Jehovo in se v tem strinjali; tako so vaša srca dosegla zmago.
21. Zato mi sledite k višji posvetitvi, tako da boste lahko jasneje spoznali, če sem vreden velikega duhovnika ali ne!
22. Kajti tam je še Eden med nami, ki vam bo vsem dal resnično posvetitev v Boga in v mene! Amen.«

350. POGlavJE

Popolna predstava Boga štirih dvomljivcev. Modrost, plod živega srca.

1. Nato je Henoh osebno vodil četverico do najsvetejšega Abbe in jim potem rekel: »Bratje, glejte, to je ta neznani tujec, ki vam bo dal, kot sem vam že prej povedal, višjo posvetitev v Jehovo in potem tudi vame. – Torej, poslušajte Ga in Mu sledite! Amen.«
2. In Abba je takoj stopil mednje in jih vprašal: »Ker vas je Henohov govor užalil in to toliko, da so se vaša srca zaradi tega napihovala v sovraštvu do velikega duhovnika, Mi povejte, kakšno predstavo imate o Jehovi!«
3. In prvi izmed štirih je takoj začel govoriti in rekel precej drzno:
4. »Dobri človek, prijatelj in brat, precej težko je najti veljaven odgovor na tvoje vprašanje – toda ne tako težko, da ti ne bi razkrili naše predstave glede Jehove, tako da tej prisluhni, kot je ta običajno med nami in v nas.
5. Pod Bogom mi razumemo celotno neskončnost, napolnjeno z večno, nadvse popolno Prvobitno Močjo, v najbolj jasnem samozavedanju.
6. Ta moč se lahko izrazi povsod, kar je pravzaprav najbolj

popolna in najsvobodnejša volja, ki deluje v skladu s svojimi lastnimi svojstvenimi idejami, ki se razvijajo v neskončnem obilju in največji jasnosti te iste volje, v svoji lastni svetlobi, ki jo povzroča s svojo nenehno dejavnostjo.

7. Glej, to je naša splošna predstava o Bogu; ki sicer kot trajno bistvo te neskončne, brezmejne prvobitne volje moči, daleč presega področje naše moči razumevanja, da bi lahko dali o tem veljavno opredelitev!

8. Vendar, domneve ne morejo in ne smejo biti nikoli postavljene kot pravilo!

9. Po drugi strani se zdi vsaj meni in še nekaterim drugim, da mora ta neskončna moč volje sebe izražati skoraj kot naša ljubezen, saj karkoli lahko opazujemo v sebi nosi to neizpodbitno pričevanje.

10. S tega stališča tudi kamen ni brez življenja in ni tiho, ampak govori na nek način v okviru svojega bistva: 'Ker ljubim svoje dele, jih trdno držim v svojem mogočnem centru!'

11. Če pa je to nesporno dokazano že za kamen, so zagotovo vse druge stvari celo bolj žive priče – največja od vseh pa mi ljudje v našem samozavedanju, ki smo bili vsi rojeni v medsebojni ljubezni.

12. Po tem velikem ugibanju si celo upamo trditi, da je Bog v Sebi najčistejša in najsvetejša ljubezen, iz katere se On lahko izkazuje kot Jehova ali kot dober, moder in vsemogočen Stvarnik vseh stvari v človeku, kot tudi izven njega in prav tako kot človek, čeprav vedno le v najbolj popolnem pomenu. V človeku se On izraža kot najčistejša ljubezen lastnega božanstva, izven človeka pa kot silno dejavna moč, ali vidno v popolni človeški obliki, katere pa ne smemo obravnavati kot Njegove mejne.

13. Glej, dragi, dobri človek, prijatelj in brat, to je v glavnem vse kar vemo o naravi Boga! Sedaj je odvisno od tebe, da bodisi potrdiš ali grajaš to naše mnenje.«

14. Nato je Abba rekel četverici: »Vaš odgovor je bil popoln; kajti zares je tako kot ste povedali.
15. Vendar je takšna modrost za vas popolnoma nekoristna, bodisi, da je delo vašega lastnega razmisleka ali pa celo posledica ustnega poučevanja.
16. Da takšna modrost služi v vašo korist, mora postati bodisi živ, jasen občutek v vašem srcu ali – kar je bolj zaželeno – mora izhajati iz živosti vašega srca.
17. Le eno ali drugo bo tako v tem primeru prebudilo prirojeno življenjsko silo, ki deluje kot nenehna priča in vsakomur razglša, da je Bog sam najčistejša in najsvetejša ljubezen, v kateri nobeno bitje – še najmanj pa resnični otroci te ljubezni – ne bodo nikoli propadli.
18. Zato, kdor ni našel Boga na ta način, za tega je Bog tako dober kot, da je brez Boga, kajti On ni Bog življenja, ampak le Bog človeške razumske domneve, ki ima vrednost samo tako dolgo, dokler je ne zamenja druga.
19. Toda tisti, ki je našel Boga iz svojega življenjskega temelja, Ga je našel bistvenega in nobena moč Ga nikoli ne bo mogla izriniti.
20. Glejte, tako je zares s to stvarjo. Sedaj Mi razglasite svoje mnenje tudi o Abedamu in velikem duhovniku Henohu, tako da vas bom tudi v tem lahko popravil! Amen.«

351. POGlavJE

Trikratno bistvo visokega Abedama in narava Henoha kot Gospodovega orodja.

1. In prvi od štirih je rekel ostalim trem: »Če se strinjate bom jaz govoril; vendar, če kdo od vas želi govoriti, je meni tudi pogodu!«

2. In ostali trije so rekli: »Brat, ti govori, ker si že pri tem; saj smo tako ali tako enih misli in enega mnenja.«
3. In tako je prvi začel takoj govoriti, celo bolj pogumno kot prej, rekoč:
4. »Dobri človek, prijatelj in brat, ker sem iz tvojega prejšnjega govora razvidel, da imaš tudi ti v sebi visoko stopnjo modrosti, bom tudi jaz pred teboj odprl svoja usta v načinu visoke modrosti in s tem izrazil moje največje spoštovanje in priznanje tvoji visoki modrosti; zato blagohotno prisluhni temu kar bom rekel:
5. Kar se tiče Abedama, ki je cele tri dni med nami izvajal mnoge čudeže, je naše mnenje o Njem natančno tako kot sledi:
6. Abedam je dvojno bitje, ja, rekel bi, On je trojno bitje!
7. Dvojno bitje je zato, ker sta v Njem očitno izraženi obe, človeška in božanska narava. Človeška narava kot Njegov videz, ki ima našo obliko, v kateri je bila v vsem popolnoma ustrezna, in božanska v Njegovih besedah in dejanjih, saj se je Njegova beseda lahko štela že za izvršeno dejanje.
8. Čeprav lahko tudi navaden človek razmišlja in želi marsikaj, so njegove misli in nameni zelo rahla stvaritev in se kot taka v svoji preprostosti nikoli ne morejo samostojno pokazati, ampak le kot delovni dodatek z mukotrpnno pomočjo mehanskih in organskih sil, prek katerih se naša notranja stvaritev posnema, čeprav večina nepopolno.
9. Tako lahko na primer mislimo na popolno travo in to nato izrečemo. Pri tem je v nas kot bi bila ustvarjena, vendar pa ne more nastati zunaj nas tako popolna, kot smo si jo zamislili, saj je naše bitje le pogojno in zato nujno omejeno. Tako kakor to dela Božanstvo v neskončnem prostoru Svojega bitja mi ne moremo ustvariti vzorca neskončnega Božjega bitja, ampak samo v najmanjšem obsegu v okviru našega lastnega bitja.
10. Toda stvari so popolnoma drugačne pri Abedamu, ki ni nihče drug kot Jehova, ki se lahko izrazi v katerikoli obliki!

Kajti skozi človeško Abedamovo obliko deluje Božanstvo iz Svoje neskončnosti in tako kar rečejo Abedamova usta, mora biti končano delo; saj vse stvari, ki so nam vidne, ne morejo biti nič drugega kot misli in besede, ki so tudi v neskončnem Božanstvu prisotne v neskončnem številu, in ko Božanstvo samo spregovori, morajo biti vidno prisotne, kakor tiste misli in besede v nas, katere smo izgovorili z večjo odločnostjo za in v nas.

11. Glej, dragi, dobri človek, prijatelj in brat, tako je s temi stvarmi. Seveda, lahko nekdo nasprotuje in reče:

12. 'Če je to res, kaj pa čudežne moči, ki se pojavljajo včasih pri navadnem človeku, ki dela čudeže, ko je njegov ukaz nad Božjimi mislimi?'

13. Potem pravim: »V tem primeru je človek sam postal manifestacija Božanstva, ki – čeprav v manjšem obsegu – deluje skozi njega, prav tako kakor deluje skozi Abedama na nas v največjem možnem obsegu.

14. In tako božansko delovanje ni v človekovi naravi, ampak izključno v Božjem bistvu, ki hoče Sebe izraziti v človeku na ta ali oni način.

15. To velja tudi za Henoha, ki dejansko ni nič več in nič manj kot smo mi vsi, namreč, popolnoma navaden človek. Vendar, ker ga je Bog po Abedamu poklical in imenoval za velikega duhovnika, ali kot orodje, preko katerega se stalno kaže v človeški obliki ljudem, ko Bog izraža Sebe skozenj ali z besedo ali dejanjem, je Henoh skoraj kot Abedam, in sicer, posvečeno ali sposobno sredstvo, s katerim se želi neskončno bistvo Boga lokalno in časovno izraziti.

16. Kot človek lahko Henoh stori tako malo kot jaz. Vendar, kadar nekaj izvrši, je to le Bog, ki je to izvršil skozi Henoha, - kar Henoh gotovo bolje opazi kot jaz, ker je v bistvu moder človek!

17. Prej sem rekel, da je Abedam kot trikratno bitje. To je

posledica dejstva, da prav ta Abedam – kot vsaj sam verjamem in ugotavljam - obsega božansko moč v Svoji polnosti, saj se je pojavil z absolutno oblastjo kot najčistejša ljubezen v Bogu in iz svoje oblasti govoril in deloval, kot da je Božanstvo v vsej Svoji polnosti Njemu podrejeno in ne On podrejen Božanstvu.

18. Ker je nedvomno tako, je Abedam trojen, in sicer: Samo božanstvo, ker je Ljubezen; nadalje, dejavna vsemogočnost Samega Boga, ker je Beseda čista ljubezen; in končno, Ljubezen Sama, ker je Božanstvo Samo z vso neskončno polnostjo Svoje oblasti.

19. Glej, to bi bilo sedaj naše mnenje o Abedamu in Henohu. Dal sem ti ga, kakor smo ga našli. Sedaj je zopet od tebe odvisno ali ga boš sprejel ali grajal; kajti samo modrost lahko pretehta in razjasni modrost. Vsa slava Bogu za vekomaj! Amen.«

352. POGlavJE

Razlika med preudarnim razumom in modrostjo srca

1. Nato je rekel Abba govorcju in tudi njegovim trem bratom: »Povem ti, dal si Mi popolnoma pravilen odgovor in to je tako, kot si sedaj pojasnil!

2. Toda vse to izhaja iz tvojega razumskega razmišljanja in tvoje posvetne preudarnosti, zaradi česar si popolnoma pravičen človek.

3. Vendar, ker si vse to našel na poti zrelega razmišljanja in modrovanja, si s tem za nekaj časa dobro poživil čute svoje duše; ampak tvoj um je še vedno popolnoma neprebujen, zares, skoraj kot mrtev. Da je to tako boste vsi jasno videli iz nekaj manjših prispodob.

4. Duša in njeni čuti so cvet duha. Če prelomite lilijo, ki se še ni popolnoma odprla iz svojega stebila in jo potem postavite v

vodo, se bo zagotovo tudi odprla in njena zunanja oblika in njen vonj bo popolnoma enak tisti liliji, ki se je odprla na stebelu. Vendar, ko gre za zorenje živega semena, glej, bo propadel skupaj z mrtvim in deloma gnilim cvetom. Kajti življenje semena ne izvira iz cveta, katerega edina naloga je, da razvije obliko ali kar se imenuje telo semena, ampak samo iz korenine, ki se nahaja v zemlji nasičeni z življenjem!

5. Sedaj glej, ravno tako je tudi s človekom, ki si prizadeva le za čisto modrost. Kajti, modrost kot taka potem ni nič drugega kot prazen razprt cvet neke rastline, ki je ločen od svoje korenske osnove in ne more povzročiti kakršnegakoli življenja, saj nima niti korenin, niti zemlje, ampak samo čisto vodo, ki kot taka nima življenja, temveč le sposobnost zagotavljanja življenja na Zemlji in s tem vzdržuje korenino, da je sposobna življenja iz zemlje.

6. Toda ljubezen je korenina drevesa življenja, a srce ali razum, ki se izraža v občutkih, je zemlja. Zato, kdor želi žeti sadove življenja, mora oploditi zemljo in priskrbeti hrano za koren. Nato bo cvet in z njim živo seme tako ali tako odlično uspevalo na stebelu in raslo iz zdrave korenine.

7. Vaše razumevanje Abedama in Henoha je tako blizu resnici, kot je lilija ločena od stebela, ki se nato odpre v vodi, od tiste, ki se na stebelu razcvete. Vendar, če boste iskali seme, resnično, ga ne boste našli, ker ni niti korenine niti zemlje? - Ali to sedaj razumete?

8. Toda poslušajte še drugo prisposodbo! Glejte, v vročem poletju se iz zemeljskih tal pojavijo številne rastline; toda takoj ko pride zima, velika preizkuševalka življenja, uniči vse kar je svetloba ustvarila, - toda ne more ubiti korena in popolnoma dozorelo seme.

9. Glej, enako je tudi z razumevanjem Abedama in Henoha. Razum se bo pri Abedamu in Henohu obdržal tako dolgo, dokler sta zanj otipljiva in bo o njima tako dolgo preudarjal,

dokler ne bo prišel do končnega sklepa o njiju; vendar, ko bo do takega sklepa prišel, bo sonce zanj zašlo in začela se bo zima.

10. Spoznanje bo začelo umirati in prešlo v smrt, ki je napačna in zla ter podobna glivam in gobam, ki nimajo niti korenin niti semen.

11. Šele takrat, ko bosta Abedam in Henoh sprejeta z ljubeznijo v srcu, bosta zrasla v drevo, pod katerega vejami bodo celo nebeški duhovi našli zatočišče.

12. Kajti, potem bo Abedam koren in Njegova Beseda bo zemlja, iz katere bo povsod izšel Henoh, poln živega, zrelega semena. In cvet tega stebila bo primeren in bo dal semenu pravilno obliko in prikladno, trdno oblačilo, v katerem bo lahko za vedno nadaljeval življenje. – Ali to razumete?

13. Da, sedaj razumete, da voda spominja cvet na popoln razcvet. Vendar, če ostanete le v vodi svojega razuma, nobeno živo seme ne bo zraslo iz tega znanja, kakor tudi ne bo nobeno zraslo iz cveta v vodi.

14. Povem vam: objemite vaše steblo cveta, ki je ločeno od korena, z dobro, živo zemljo iz vašega srca in potem zalivajte to z živo vodo, ki je sedaj pritekla iz Mojih ust in si lahko vsaj prinesete seme za zorenje in ga nato znova posadite v svojo zemljo, tako da vam bo dal nov življenjski koren, katerega nobena zima ne bo mogla več poškodovati; kajti brez korena ni možno nobeno življenje.

15. Sedaj ste verjetno presenečeni nad mojo modrostjo; vendar vam povem: takoj si prizadevajte, da se boste čimprej začudili Moji ljubezni, potem ne boste več začudeni nad Mojo modrostjo, ampak nad večnim življenjem, ki je ljubezen in prvobitni vir vse modrosti.

16. Če vam nekdo da prelepo cvetlico, ki je niste nikoli videli, vam bo v veliko veselje; vendar vam Jaz dajem celo rastlino. Posadite jo v zemljo in boste želi koren, cvet in končno tudi seme življenja!

17. Razumite to! Toda, če česa ne boste razumeli – glejte, tukaj sem Jaz in tam je Henoh; vprašajte in odgovorila bova vam in tudi vsem drugim iz korena! Amen.«

353. POGLAVJE

Božja Beseda kot živa voda. Prispodoba o dežju, ki je boljši za zalivanje rastlin kakor studenčnica.

1. In prvi od četverice, ki je bil zelo presenečen nad veliko tujčevo modrostjo, je dejal: »Poslušaj, dobri človek, prijatelj in brat, nič od tega kar si rekel mi ni nerazumljivo; kajti jasno si se izrazil in prispodoba odtrgane lilije, s cvetom brez semen, ki bi se odprl v vodni kotanji, je nadvse primerna in smo natanko razumeli, kaj si nam s tem hotel povedati.

2. Popolnoma se zavedam, da je vse to prav gotovo tako v vsej naravi, še posebej pa pri človeku; vendar proti koncu svojega govora, ko si se nekako vznemiril, si navrgel namig, - moram reči, dragi, dobri človek, prijatelj in brat, da pa tega sploh ne morem razumeti!

3. Kajti Svoje besede si primerjal z živo vodo, s katero naj pretrgano steblo cvetlice marljivo zalivam. To bi mi dalo vsaj seme – če ne takoj korenine – katerega bom nato posadil v mojo zemljo, tako da bom dobil novo korenino, steblo in cvet in iz teh tudi novo seme za večno življenje!

4. Vse to je pravilno, izjemno modro in jasno; samo kako ti spremeniš Svoje besede v živo vodo, ali bolje rečeno, kako naj jaz to naredim, glej, dragi človek, prijatelj in brat, to je nekoliko smela izjava, da je v tem trenutku jaz še ne morem doumeti!

5. Vendar, če bi mi Ti lahko naredil bratsko uslugo in bolj natančno to navedel, si lahko prepričan, da bomo jaz in vsi ostali spoštovali vsako tvojo besedo in jo skušali spremeniti v živ

koren in najbolj dejavno seme v naših srcih!

6. Če si voljan to narediti, te prosimo za to!»

7. In najsvetejši Abba je odprl Svoja usta in rekel: »Resnično, zastavil si najboljše vprašanje; kajti povem ti: vse je odvisno od tega, če to pravilno dojemate.

8. Kdor ne razume, da je Moja Beseda živa voda, ne dojema niti najmanj kaj je Bog, kaj Abedam in kaj Henoh; kajti samo živa voda mu lahko to popolnoma razkrije.

9. Ker je torej to odvisno od pravega, notranjega spoznanja žive vode, se pojavlja vprašanje: kako je torej Beseda iz Mojih ust živa voda?

10. Tudi to boste videli v natančni podobi; in tako poslušajte:

11. Doma imate vrt. V njem ste posadili veliko različnih dobrih rastlin. Toda čez poletje, ko postane sčasoma zelo suho, zalivate rastline z dobro vodo, tako da se ne bi posušile in umrle v jalovi zemlji vašega vrta. Toda kljub vsemu marljivemu zalivanju, rastline zelo slabo uspevajo in vaš pridelek je prav tako boren, kot je revna zemlja na živi hrani, ki je sestavljena izključno iz dobro blagoslovljenega dežja iz oblakov na nebu.

12. Iz svoje modrosti pravite: 'Suho leto je nadloga za rastline in za naš želodec in kožo!'

13. Zakaj potem misliš, da je deževnica boljša in bolj hranljiva kot voda, ki jo na rastline nalivate iz vrčev? – Odgovori Mi na to iz tvoje modrosti!»

14. In govorec je odvrnil: »To je popolnoma naravno. Ker zemeljska izvirska voda že da svojo energijo zemlji preden doseže njeno jalovo površino. Toda deževnica pade z nezmanjšano močjo na zemeljska tla, kjer je le ena deževna kaplja bolj dragocena za floro, kot pa cel vrč poln najčistejše izvirske vode. – Mislim, da je moj odgovor pravilen.«

15. In najsvetejši Abba je odgovoril: »Popolnoma pravilno, zato premislite o Mojih Besedah dežja iz nebes vsega življenja in o živosti teh Mojih vodnih besed, ki za vas ne bodo več uganka,

Abedam pa se bo skupaj s Henohom pred vami pojavil v veliki jasnosti in v vsej polnosti Njegovega Božanstva. Razumite to! Amen.«

354. POGLAVJE

Štirje posvetno - modri prepoznajo Gospoda v tujcu. Modrost in ljubezen kot dolga in kratka pot za iskalce Boga.

1. Po tem Abbinem govoru so se štirje močno začudili in vsak od njih je pri sebi razmišljal: 'Ta človek je zares poseben!'
2. Kdo in kaj je on in od kod je moral priti? Resnično, človek govori, kot da bi bil Sam Jehova!'
3. Potem, ko se je prvi od njih opravičil še vedno neznanemu Abbi, je četverica stopila malo nazaj in razpravljala o nadvse modrem neznancu.
4. Prvi je takoj vprašal ostale tri, rekoč: »Bratje! Tako kot jaz ste tudi vi slišali govor tega moža – in gotovo prav toliko razumeli kot sem jaz. Kaj si mislite o njem? Kdo je on? Kdo bi lahko bil?«
5. Nato je drugi rekel: »Brat, ti veš, da v nekaterih stvareh nisem še nikoli ustrelil kozla, in tako mislim, da bom tudi sedaj zadel žebljico na glavico.
6. Prispodoba vrta, zalivanje tega, primerjava studenčnice z dežjem in končno podobnost naših besed z že slabotno studenčnico, toda podobnost Njegove Besede z živim dežjem iz oblakov neba in na koncu jasen namig o Abedamovi prisotnosti, ki je odstranil vse dvome, da za Njim tiči Sam Abedam Jehova!
7. Glej brat, to je moje mnenje, ki se mi nepreklicno vsiljuje in istočasno vse moje bitje napolnjuje s tako blaženostjo, kakršne nisem še nikoli doživel.
8. Vendar pa ne želim svojega mnenja nikomur vsiljevati, - in mi bo celo prijetno slišati vaše mnenje o tem!«

9. In tretji je takoj zatem rekel: »Bratje, kot se vsaj meni zdi, se brat ravno ne moti. Čeprav ne želim dodati moj polni Da; vendar, če ste v tej točki složni, zagotovo ne bom rekel Ne!

10. Dejstvo, da mora biti ta mož več kot navaden človek, najbolj jasno sije iz vsake Njegove besede, vendar pa je treba še razsoditi, ali je On Sam Abedam Jehova neposredno ali samo Njegov duh govori skozenj, tujca namreč.

11. Vendar pa, če je to odvisno samo od mene, bi jaz raje stal za neposrednostjo kot za posrednostjo, ne da bi to vplivalo na mnenje kogar koli!«

12. In četrti je odprl svoja usta in rekel: »Brat, jaz mislim, da tudi jaz ne bom veliko pogrešil, če se popolnoma strinjam s teboj! Sedaj mora le še naš predstojnik dati izjavo in bo kmalu postalo jasno kam bo šla večina glasov!«

13. Nato je prvi, glavni govornik rekel: »Bratje, popolnoma smo enotni! Kajti, to je bilo moje skrivno mnenje že od Njegovega prvega govora in se zelo veselim, da smo sedaj v celoti enega srca in enega mišljenja! Toda sedaj se postavlja vprašanje: kako se bomo ravnali, - kako se Mu spet približati? Kakšno daritev naj Mu damo? Kakšni bomo sedaj videti v Njegovih očeh? Kaj Mu bomo lahko rekli, Njemu, ki je vedel za naše najbolj skrite misli že mnoge večnosti prej, ko smo po Njegovi Vsemogočni Besedi postali razmišljajoči in čuteči ljudje?

14. On, ki je z eno Besedo nekoč ustvaril nebo in zemljo in njena nešteta bitja, je sedaj govoril nam s tolikimi besedami! – Pomislite, kaj lahko, kaj bo nastalo iz tega?«

15. Tedaj je nenadoma Abba stopil mednje in rekel: »Otroci, prijatelji in bratje! Mojemu srcu ste v veliko veselje, kajti vi ste Me resnično našli, kot se spodobi svobodnemu človeku.

16. Toda vaša pot do Mene, vašega večnega, svetega Očeta, je bila težavna, kajti modrost dela kratke in težke korake, medtem ko ljubezen tako rekoč odpira hišna vrata. Vendar, ko ste me na ta način našli, se silno veselite; kajti Jaz vsemogočni Bog, kot vaš

najbolj ljubeči Oče, Sem sedaj viden med vami.

17. Torej, pridite vsi k Mojemu srcu in občutite, da sem resnično vaš večni, sveti, najbolj ljubeči Oče! Pridite, pridite! Amen.«

355. POGLAVJE

Ljubezen - pravo bogoslužje in prava daritev. Gospod postane zopet neviden.

1. In vsi so pohiteli k Njemu, ne samo četverica, ampak vsi, ki so bili takrat na višinah, in objemali Abbo, in jokali solze radosti in ljubezni; in Ga vsi hvalili, slavili in častili v svojih srcih.

2. In On je vse blagoslovil in jim naposled rekel: »Otročiči, sedaj ste vsi videli pravega Očeta in zagledali Boga v Meni; ker sem Jaz k vam prišel z ljubeznijo, ste Me objemali z ljubeznijo. Od sedaj naprej v svojih srcih trdno verjemite, da sem samo Jaz pravi, dobri, sveti Oče in edini Gospodar neba in zemlje, Bog vse oblasti, sile in moči, Stvarnik, Vodnik in Vzdrževalec vseh stvari in Sam edino Večno življenje, v svoji popolnosti, ker Sem Sam večna in neskončna Ljubezen in Modrost!

3. To trdno verjemite v svojih srcih in dejavno občutite, da je večno življenje, zaradi Moje ljubezni, v polnosti znotraj vas in boste vedno blaženi tukaj in onkraj v večnem bivališču Moje ljubezni in modrosti. Tedaj boste blaženi, ker ne boste več videli in trpeli smrti, ampak onstran skozi vedno večjo notranjo razvitost, duhovno v sebi, neskončno polnost čudes Moje ljubezni!

4. Sedaj Sem vas blagoslovil kot pravi Oče; vi tudi Mene blagoslovite v svojih srcih z najbolj zvesto, stalno ljubeznijo, tako da se bo v živosti vaših del pokazalo, da verjamete, da sem Jaz edini dobri Oče, ki vas je ljubil že veke prej, preden je Sonce

zagorelo na nebu!

5. Kdor Me bo častil z roko, bo njegova roka blagoslovljena za vsako delo; kdor Me bo častil z nogami, ne bo našel kamnov na svoji poti; kdor Me bo častil s telesom, bo njegovo telo blagoslovljeno in nobena bolečina se ne bo nikdar dotaknila vlakna njegovega mesa; kdor Me bo častil z usti, bodo njegova usta blagoslovljena, tako da ga bodo vsi narodi hvalili; kdor Me bo častil z očmi, ne bo nikoli videl smrti; kdor Me bo častil z ušesi, ne bo v njegovo uho nikoli prodril zlobni glas, ampak ga bodo navduševali harmonični zvoki; kdor Me bo častil s celo glavo, vključno z mozgom, tega Bom blagoslovil z veliko modrostjo; toda tisti, ki Me bo častil v svojem srcu kot edinega dobrega Očeta, ta je tisti, ki Me časti z vsem svojim življenjem, ker Me časti s svojo ljubeznijo, ki predstavlja njegovo celo življenje; in kdor Me časti z vsem svojim življenjem, bo tudi v celoti blagoslovljen z večnim življenjem iz Mene, svetega, najbolj ljubečega, dobrega Očeta!

6. Zato Me vsi vedno častite s srcem in večno življenje bo v vas, saj so vaša srca napolnjena s tem kar je večno življenje in sicer Moja sveta, vsemogočna ljubezen.

7. Lahko Me ne blagoslovite z roko, niti z nogami, niti s telesom, ne z usti, ne z očmi in ne z ušesi, ampak samo s čistim srcem napolnjenim z Mojo sveto ljubeznijo.

8. Vendar, tisti, ki Me bo blagoslovil s takim srcem, Me tudi blagoslovi z rokami, nogami, usti, očmi, ušesi in z vso glavo in telesom, celo z vso njegovo močjo; takega človeka bom v celoti popolnoma blagoslovil za večno življenje.

9. Tisti, ki Me bo hotel le deloma blagosloviti, bo tudi, kot sem rekel, le deloma blagoslovljen!

10. Torej, ostanite le v ljubezni in boste vedno prejeli Moje blagoslove v obilju; vendar če ne boste ostali samo v ljubezni, bodo Moji blagoslovi takšni kakor vaša ljubezen.

11. Resnično, povem vam, Moji otročiči: Jaz, vaš Oče, ne

potrebujem daritev in ne tako imenovanega Meni posebnega bogoslužja, kajti Jaz sem dovolj vsemogočen, da opravljam katerokoli storitev za večno, prav tako kot Sem te opravljal že od večnosti, brez vaših daritev in vašega bogoslužja.

12. Če Mi hočete služiti, služite eden drugemu v Moji očetovski ljubezni in boste pravi Božji služabniki.

13. Kdor pa želi žrtvovati, naj žrtvuje v svojem srcu. Mojo očetovsko ljubezen v svojem srcu bo daroval Meni kot žrtev; na takšno žrtev bom Jaz bom vedno pogledal z užitkom.

14. Sedaj ste seznanjeni z vsem vidno v sebi; opazujte to vedno in ustrezno delujte in večno življenje v vsej svoji polnosti se bo kot reka izlilo iz vaših ledij naprej in uničilo smrtno bivališče za večno, za vedno in za vselej! Amen.

15. Henoh je moja usta z vami; poslušajte ga in njegova beseda vas bo blagosloвила ali sodila, glede na stanje vaših src! Amen, amen, amen.«

16. Tedaj je Abba postal zopet neviden in zadnjič izginil izpred jokajočih oči otrok, to je, v času Adamove življenjske dobe in na splošno ni bil več viden do velikega Časa časov, v mesu kot Sin človekov.

356. POGlavJE

Adamova neumna zahteva za Henohov govor o pravkar izginulem Gospodu. Henohov ustrezen odgovor.

1. Šele po daljšem času so si očetje opomogli in gledali naokoli, če ni morda Jehova nekje viden.

2. Toda to prizadevanje je bilo zaman, kajti Jehova se je zopet skrnil v Svoje svetišče in ostal viden le očem čiste ljubezni v srcu.

3. Čez nekaj časa je Adam stopil do Henoha in mu rekel: »Henoh, govori nekaj o Njem, kogar naše oči niso bile vredne

gledati, tako da se morda ne bomo počutili več tako zelo zapuščene!

4. Kajti, nič ni za srce bolj boleče, kot tedaj, ko pogreša tisto kar ga je že enkrat prežemalo z ljubeznijo; vendar pa je še toliko bolj boleče, ko pogrešamo Njega, ki je edino življenje naših src in tako edini predmet naše najbolj mogočne ljubezni.

5. Zato govori, Henoh, govori! Govori o Njem, da, ne govori o ničemer drugem, ampak samo o Njem, ker samo Njega sedaj naša srca najbolj potrebujejo!

6. Ne govori o tistem, kar je z Njim v nekem odnosu, ampak govori le o Njem; niti o tem kako je bil med nami, poln ljubezni, milosti in ponižnosti, nas vodil in učil in nam z veliko milino pokazal najsvetejše poti, polne ljubezni do Njega, najboljšega, najsvetejšega in najbolj ljubečega Očeta!

7. Torej govori samo o Njem, dragi Henoh! Amen.«

8. In Henoh je takoj odprl svoja usta in rekel: »Najbolj častitljivi oče, tvoja želja je čista kakor voda, ki tam v belem pesku izpod belega kamna prihaja iz najčistejšega izvira; vendar pomisli kaj pomeni govoriti o Njem, samo o Njem!

9. Glej Njegove velike Besede okoli nas; mi sami nismo nič drugega, in kakorkoli na to gledamo, nič drugega kot Božja Beseda.

10. In sedaj ti želiš, da govorim o Njem, brez da bi se dotaknil nečesa kar je z Njim v nekem odnosu!

11. Povej mi, najbolj častitljivi oče, kako bi bilo to lahko mogoče? Kajti, govoriti o Njem brez omenjanja drugih podob, stvari in zadev, ki so z Njim v odnosu, je popolnoma nemogoče!

12. Nekdo bi moral neprenehoma izgovarjati Njegovo ime, ampak kako bi se ti to zdelo že po kratkem času?

13. Ali bi lahko tako monotono ponavljanje enega in edinega imena, čeprav označuje najvišji in najbolj častitljivi predmet naše ljubezni, lahko upravičeno imenovali govor?

14. Zato moraš ti, najbolj častitljivi oče, malo spremeniti tvojo

srčno, zagotovo najbolj čisto, toda vseeno nemogočo željo in jaz ti jo bom takoj izpolnil!»

15. In Adam je spoznal neumnost svoje zahteve in naposled dejal: »Da, da, moj sin, imaš prav, moja zahteva je zares popolnoma neizvedljiva; zato stori po svojem srcu, ki je blizu najbolj sveti Očetovi ljubezni in jaz bom z veseljem sprejel vse, kar boš izrekel o Njem! Amen.«

16. In Henoh je takoj vsem prisotnim namenil naslednji kratek govor, rekoč: »Očetje in bratje! Ali niste nikoli opazovali kako podnevi izgleda Luna poleg Sonca in kakšna razlika je med njima v svetlobi?

17. Vsi me začudeno gledate in ne veste kaj sem s tem hotel povedati.

18. Oh, poslušajte; zagotovo bomo razjasnili ta prikaz!

19. Glejte, ko mogočna svetloba sonca sije na nas iz izjemno visokega nebesnega svoda, je luna osramočena pri veliki dnevni svetlobi in oblaček se svetlika v sončnih žarkih veliko bolj kot luna v vsem svojem nočnem sijaju. Šele, ko velika svetloba dneva popolnoma zaide, pride lunina hladna svetloba do polnega izraza, ob kateri lahko zasijejo celo majhne zvezde!

20. Glejte, isto velja sedaj tudi zame! Vsak govor o Očetu bi iz mojih ust izgledal natančno tako kakor lunina svetloba poleg sonca; toda ko prideta večer in noč, potem bo tudi moja luna zasijala, kot da ima svojo svetlobo in bo omogočila tudi zvezdam okoli sebe, da zasijejo.

21. Vendar, dokler velika svetloba Božje besede še vedno sije v nas, je moja mesečina domišljava norost, zato za sedaj opusti govor, ki si ga zahteval od mene in se osveži v žarkih velike svetlobe, ki je v nas!

22. Kajti sedaj bi bil moj govor v nas kot pomračitev sonca; zato ostanimo v dnevu dokler bo trajal!

23. Vendar, ker se bo moral ta dan nekoč končati, šele potem, očetje in bratje, bodite pozorni na luno! – Zdaj pa pojdimo

domov, kajti sonce se že pripravlja, da bo zašlo! Storimo to!
Amen.«

357. POGlavJE

Čudežna napolnitev Setovih shramb

1. Po tem Henohovem govoru so vsi očetje vstali, vključno s štirimi iz poldneva in odšli v svoja bivališča. Ko so prišli tja, je Adam povabil Henoha, znanega Abedama in četverico iz poldneva, naj čez noč ostanejo pri njem in obedujejo z njim v njegovi koči.
2. Gostje so nato pozdravili Adama z otroško ljubeznijo in z veseljem privolili Adamovi želji ter vstopili v njegovo kočo.
3. Adam je takoj naročil Setu, da preskrbi večerjo, ki je takoj odšel ponjo.
4. Nemudoma je odšel v svoje bivališče in ukazal svojim otrokom naj prinesejo tri srednje velike košare, polne najboljših plodov, mleka, jagodnega soka, vode, kruha in medu.
5. Setovi otroci so odhiteli k njegovim velikim shrambam, da bi izpolnili voljo svojega očeta, toda kako začudeni in žalostni so se takoj od tam vrnili, ker so bile shrambe popolnoma prazne!
6. Ko so to sporočili Setu, je sam odšel takoj v shrambe, kjer je na svojo žalost lahko le potrdil, kar so mu izjavili njegovi otroci.
7. 'Kaj naj zdaj storim?' je vprašal svoje srce; toda to je ostalo nemo in noben dober nasvet se ni pojavil iz njega.
8. Zato je kmalu odšel iz svojega bivališča in se vrnil v Adamovo kočo.
9. Ko je prišel tja, je takoj z najbolj usmiljenja vrednim izrazom razkril resnično obžalovanje vredno stanje njegovih shramb.
10. Ko je že precej lačen Adam to slišal, se je užalostil in končno obrnil k Henohu ter ga vprašal, če so njegove shrambe morda

bolj oskrbljene kot Setove.

11. In Henoh je odgovoril: »Poslušaj, če so shrambe očeta Seta res v takem stanju kakor jih je opisal, sem vnaprej prepričan, da moje shrambe niso tako slabo oskrbljene kot njegove.

12. Vendar mislim, da je tokrat oče Set v svoji veliki vnemi premalo pogledal naokrog po svojem domu. Torej, naj še enkrat povem: Setove shrambe so obilno napolnjene in oče Set mora iti še enkrat tja, da bi jih našel napolnjene.

13. Kajti Abba Jehova ni poln ljubezni in usmiljenja le takrat, ko hodi viden med nami, ampak je popolnoma enak tudi, ko je skrit pred našimi očmi; zato Njemu vsa naša ljubezen, vsa hvala in vse čaščenje za večno! Amen.«

14. In Set je rekel: »Henoh, govoril si resnico: Vsa naša ljubezen in oboževanje dobremu, najbolj ljubečemu Očetu! Kajti On je sedaj meni izkazal veliko in izredno milost; resnično: moje shrambe so bile prazne do zadnje kapljice, sedaj pa jih v mojem srcu vidim zopet popolnoma napolnjene!«

15. In Set se je takoj vrnil v svoje bivališče in vsi otroci in njegova žena so že hiteli proti njemu ter kričali: »Oče, oče! Naše shrambe so prepolne z najbolj okusnimi in zelo dišečimi živili vseh vrst!«

16. Set se je takoj vrgel na tla na svoje obličje in se hotel zahvaljevati in moliti, toda glas, kot da je z nebes, ga je pozval: »Moj dragi brat Set, poznam te in ti poznaš Mene, zato vstani in poskrbi za Adama in njegove Meni ljube goste! Amen.«

17. Tedaj je Set skočil pokonci in pogledal okoli sebe, da bi nekako zagledal svetega Abbo.

18. Toda glas je ponovno spregovoril: »Set, zakaj iščeš z očmi okoli sebe? Ali ni srce Moj dom v tebi? Torej pojdi in postrezi gostom! Amen.«

19. In Set je takoj odšel in v zadostni meri poskrbel za goste in jih seznanil s tem kar se mu je zgodilo.

20. In Henoh je odvrnil: »Tako je to in bo še naprej ostalo, in

sicer, da je uho bližje življenju kot oko; toda samo srce je večno bivališče življenja. Zato Njemu, Očetu življenja, popolna predanost naših src za večno! Amen.«

21. Nato je Adam blagoslovil goste in z njimi slavil Boga, potem pa so se vsi odpravili spat.

KONEC 4. DELA

KAZALO

277. POGLAVJE: Jutranje navidezno sonce. Adamova jeza in kletev. Božanska potrpežljivost in spokojnost.	5
278. POGLAVJE: Jutranji vihar na višinah. Gospodov jutranji blagoslov.....	8
279. POGLAVJE: Setova skrb za nahranitev prisotnih. Adamov govor o dejavni sosedski ljubezni. Gospodova obljuba Njegovega utelešenja v Setovem rodu.	11
280. POGLAVJE: Setova ponižna hvaležnost. Set kot Gospodov brat. ...	14
281. POGLAVJE: Sončni vzhod na vrhovih. Adamova neumna želja za pozdravi soncu. Gospodova graja.....	16
282. POGLAVJE: Zastrašujoč pojav med jutranjim obrokom. Adamova razburjenost in strah.	19
283. POGLAVJE: Garbiel in Besediel imenovana za zgodovinopisca. Dve knjigi: "Jehov spor, srd in vojna" in "Jehova velika Božja ljubezen in modrost".	22
284. POGLAVJE: Poročilo dveh odposlancev o krutostih v jutranji pokrajini, ki so jih povzročili otroci nižin.....	24
285. POGLAVJE: Kisehel in Setlahem in vojska otrok z nižin.....	27
286. POGLAVJE: Moč Božje ljubezni in milosti do Horadala poveljnika nižin.....	30
287. POGLAVJE: Henohov govor Horadalu in njegovi vojski.....	33
288. POGLAVJE: Otroci nižin kot prostovoljni ujetniki Božje milosti in usmiljenja. Adamov očetovski blagoslov.	36
289. POGLAVJE: Nahranitev šibkih. Set se pojavi kot dvojnik. Gospod blagoslovi obed. Horadal se zahvali Gospodu.	39
290. POGLAVJE: Čudežna nahranitev ljudi. Horadalov ljubeč zahvalni govor. Ljubiti pomeni: živeti v duhu.	41
291. POGLAVJE: Adamov govor o Satanovi naravi in ženski ljubezni...	44
292. POGLAVJE: Izjemni primer, ki dopušča mnogoženstvo	46
293. POGLAVJE: Horadal razkrije skrivnost iz svoje preteklosti na Lamehovem dvoru v Hanohovem mestu.....	49
294. POGLAVJE: Gospodov govor o prekletstvu kletve in gneva.....	53
295. POGLAVJE: Imenovanje Horadala za pravega voditelja njegovega ljudstva. Tri znamenja milosti dana Horadalu.	55

296. POGLAVJE:	Slovo Horadala in njegovega ljudstva. Gospodov poslovilni govor in opominjanje k ljubezni.	57
297. POGLAVJE:	Hitri sel Lamel rešuje. Poročilo rešene deklice o grozodejstvih v Hanohovem mestu.	60
298. POGLAVJE:	Gospodovo pooblastilo Kisehelu in Setlahemu, da vodita Horadalovo ljudstvo do njihovega namembnega kraja. Posledica obojega, kletve in blagoslova.....	62
299. POGLAVJE:	Gospodov opomin Adamu, obupanem zaradi svoje neumnosti.....	65
300. POGLAVJE:	Adamovo videnje: ženska na soncu potepta glavo kače.....	67
301. POGLAVJE:	Adamov hvalospev Božjemu usmiljenju in njegovo učlovečenje v Abedamu.....	69
302. POGLAVJE:	Pura, deklica z nižin, sprašuje o Abedamovi osebi....	72
303. POGLAVJE:	Pura na Abedamovih rokah išče Najvišjega.....	75
304. POGLAVJE:	Set prosi za dovoljenje, da bi preskrbel hrano za vse. Prazne shrambe. Blagoslov zahvale.	77
305. POGLAVJE:	Polne police – plod Setovega zaupanja. Razprava o Gospodu med čuvaji in nosači hrane. Gospod se razodene.	79
306. POGLAVJE:	Strah nosačev in Purina zadrega pred Abedamovo svetostjo. Abedamove pomirjajoče besede. Gospod kot Bog in kot Oče.	81
307. POGLAVJE:	Priprava obeda. Gospodov govor o ovirah in omejitvah kot predpogoju vsega življenja.....	84
308. POGLAVJE:	Purina velika, zgledna ljubezen do Gospoda. Gospodova obljuba Puri.	87
309. POGLAVJE:	Čudežno utelešenje neskončnega Boga. Marija v svojem duhu kot Pura.....	90
310. POGLAVJE:	Hvala srca in hvala jezika. Uganka nenehnega uničevanja v kraljestvu narave. Večna ljubezen je tolažilna rešitev.	92
311. POGLAVJE:	Henohov govor zahvale in hvale. Življenjska radost je najboljši izraz zahvale Stvarniku.....	95
312. POGLAVJE:	Abedamov vzpodbuden poziv ravnodušnemu Enošu. O namenu človekovega bivanja.	97
313. POGLAVJE:	Ravnodušni Enoš zavrača življenje in hvali	

neobstoj	100
314. POGLAVJE: Začudenje drugega Abedama ob Enoševem zanikanju življenja. Gospodove pomirjajoče besede drugemu Abedamu.	102
315. POGLAVJE: Pevce Kenan, pesem o življenju.....	105
316. POGLAVJE: Kenanova nagrada za pesem: nesmrtnost. Narava življenja in smrti.	107
317. POGLAVJE: Enoševo kesanje. Tisti, ki zanika življenje se boji smrti. O zrelih plodovih duha in nezrelih plodovih mesa..	109
318. POGLAVJE: Minljivost stvari – zmota!.....	112
319. POGLAVJE: O naravi trikratne ploditve. Pravilna mesena ploditev.	114
320. POGLAVJE: Evangelij za čvekače in laskače.....	116
321. POGLAVJE: Ploditev znotraj in zunaj Božjega reda.....	119
322. POGLAVJE: Mahalalelova zahvala za prejeto svetlobo. Ljubezen do Boga je položajno višje od strahu pred Bogom in solze sreče so Gospodu prijetnejše kot solze kesanja.....	121
323. POGLAVJE: Gospodov opomin: ljubi in bodi vesel. Obljuba dneva velike rešitve in velikega Časa časov. Ljubezen je rešitev pred podvrženostjo mesu in smrti.....	123
324. POGLAVJE: Večno približevanje človeka k Gospodu. Nasprotje med neskončnim Bogom in končno, omejeno podobo Gospoda v Abedamu	126
325. POGLAVJE: Dvomi tuhtajočih o neskončni in končni naravi Boga. Abedamovo pojasnilo polno svetlobe.....	129
326. POGLAVJE: Resnično Božje čaščenje je ljubezen. Purin ljubezenski preizkus in njene zlate besede o resničnem Očetu..	132
327. POGLAVJE: Pura in Jared. Purina pokornost in ponižnost. Gospodov poziv k nočnemu počitku.....	135
328. POGLAVJE: Ponedeljkov jutranji obrok. Gospod poučuje dvanajst odposlancev v pisanju in branju in Lamehove brate v delu s kovinami. Henoh je imenovan za velikega duhovnika. Gospodovo svarilo; Njegov blagoslov in in slovo od otrok z višin.	137
329. POGLAVJE: V torek ali na dan sporov. Govor drugega Abedama o bremenih učiteljskega položaja.....	140

330. POGLAVJE: Henoh zagovarja naporne dolžnosti učitelja in preroka.....	142
331. POGLAVJE: Prihod dveh odposlancev. Adamova in drugega Abedama zadrega.	144
332. POGLAVJE: Tujčev globok modrostni govor o namenu obiska. Henohova slutnja.	146
333. POGLAVJE: Nesoglasje glede obstoja človeka na podlagi sodbe in kot svobodnega človeka. Henohova zadrega.....	148
334. POGLAVJE: Vztrajni tujec. Henohov dober izmikajoč odgovor. Tujčevo nasprotno vprašanje in Henohova nova zadrega.	150
335. POGLAVJE: Položaj kot pokora pred Bogom in svetom. Henohov govor o razlikah med življenjem v Bogu in življenjem v človeku. Tujčevo vprašanje o razliki med ustvarjenim bitjem in Božjim otrokom.	153
336. POGLAVJE: Tujčevo ponižanje predrznega Abedama.....	156
337. POGLAVJE: Velika tujčeva modrost. Človek je določen za duhovno samostojnost. Slepa in avtoritarna vera - sodba!	159
338. POGLAVJE: Henohovo začudeno priznanje tujcu za modri govor. Prispodoba o dveh sitih in mnogo lačnih.	161
339. POGLAVJE: Henohov samogovor o tujčevi modrosti. Abedamove sanje in velika slutnja.	164
340. POGLAVJE: Henohov pogovor z drugim tujcem. Henoh in Adam v težavnem položaju.	167
341. POGLAVJE: Adamove ostre besede in pogojni izrek izгона tujcu. Tujec se razodene kot Sam Gospod.	169
342. POGLAVJE: Govor Abbe o razmerju med Očetom in otroci. En Bog in samo en Oče!	172
343. POGLAVJE: Sveti Oče obkrožen s Svojimi otroki. Adam prepozna Abela v drugem tujcu. Neuspeh poskus starega lažnivca Satana, da bi se pričkal z Gospodom.....	174
344. POGLAVJE: Abbino opozorilo o Satanovi zlobi in zvijačnosti. Satanova nemoč. Pazi se samega sebe!.....	176
345. POGLAVJE: Abelova misija k skesanim poltenim pridigarjem, z višin v Hanohovo mesto. Nevarnost ženskega mesa.	179

346. POGLAVJE: Štirje dvomljivci iz poldnevne pokrajine. Henoh se pretvarja, da zanika Boga. Posledica njegovega govora.	182
347. POGLAVJE: Henohov opomin k prizadevnem iskanju resnice in prepoznanju Boga.....	185
348. POGLAVJE: Štirje dvomljivci se skupaj posvetujejo.....	187
349. POGLAVJE: Razpravljanje med štirimi dvomljivci in Henohom.....	191
350. POGLAVJE: Popolna predstava Boga štirih dvomljivcev. Modrost, plod živega srca.....	193
351. POGLAVJE: Trikratno bistvo visokega Abedama in narava Henoha kot Gospodovega orodja.....	195
352. POGLAVJE: Razlika med preudarnim razumom in modrostjo srca.....	198
353. POGLAVJE: Božja Beseda kot živa voda. Prispodoba o dežju, ki je boljši za zalivanje rastlin kakor studenčnica.....	201
354. POGLAVJE: Štirje posvetno – modri prepoznajo Gospoda v tujcu. Modrost in ljubezen kot dolga in kratka pot za iskalce Boga.	203
355. POGLAVJE: Ljubezen – pravo bogoslužje in prava daritev. Gospod postane zopet neviden.	205
356. POGLAVJE: Adamova neumna zahteva za Henohov govor o pravkar izginulem Gospodu. Henohov ustrezen odgovor.	207
357. POGLAVJE: Čudežna napolnitev Setovih shramb.....	210